

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Februari 1977

77e Jaargang · Nummer 2

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Inhoud

- EERSTE ALGEMENE BIJeenKOMST,
ZATERDAGMORGEN 7 AUGUSTUS 1976
- 2 Een waarschuwede stem, President Spencer W. Kimball
5 „Want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens
doen”, Charles A. Didier
7 Beschermende dijken, Joseph B. Wirthlin
8 Wie is mijn naaste? Thomas S. Monson
- MOEDER- EN DOCHTERBIJeenKOMST,
ZATERDAGMIDDAG 7 AUGUSTUS 1976
- 11 Geleerd door onze moeders, Joseph B. Wirthlin
12 De geslaagde huisvrouw, Zuster Camilla E. Kimball
14 Luisteren en gehoorzamen, Zuster Cornelia J. Last
15 Zijn urgente boodschap, James O. Mason
16 De blauwdruk des Heren, Thomas S. Monson
- BIJeenKOMST VAN DE PRIESTERSCHAP,
ZATERDAGMIDDAG 7 AUGUSTUS 1976
- 18 Wat kunnen wij doen? Thomas S. Monson
20 „Laat ons daarom getrouw zijn”, Charles E. Didier
22 Voor hij diaken werd, D. Arthur Haycock
23 Kleine kwaden, President Spencer W. Kimball
- TWEEDE ALGEMENE BIJeenKOMST,
ZONDAGMORGEN 8 AUGUSTUS 1976
- 27 Steun uw leiders, Boyd K. Packer
39 Bekering, Eugène M. H. Engelbert
42 De stuwkracht van het zendingswerk, Rex D. Pinegar
- DERDE ALGEMENE BIJeenKOMST,
ZONDAGMIDDAG 8 AUGUSTUS 1976
- 44 Dat soort moed, Robert D. Hales
47 „Doen”, Cornelis van der Put
49 „Verflauw niet”, Willem van Zoeren
50 Getrouwe gezanten, N. Eldon Tanner
- BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUUM:
- 54 Wij behoren een eerbiedig volk te zijn, Spencer W. Kimball
56 Vader Lehi: profeet en patriarch, Marshall R. Graig
58 Nefi — een veelzijdige persoonlijkheid, Allen E. Bergin
61 Jezus Christus — gaven en verwachtingen, Ezra Taft Benson
67 De macht van het getuigenis, Mark E. Petersen
68 Onderwijzen en ontvangen van het evangelie, Theo E. McKean
- DE VRIEND
- 31 De zwijgende bellen, Hazel M. Thompson
34 Een correspondentievriendin bekeerd, Helen Patten
36 De klongmarkt, Sherrie Johnson
38 Kleurplaat

Gebiedsconferentie

van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

voor Nederland en België

Op vrijdag 6, zaterdag 7 en zondag 8 augustus 1976 werd in Amsterdam de eerste gebiedsconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor het Nederlandstalige gebied gehouden.

Alle bijeenkomsten van deze conferentie vonden plaats in de zalen van het congres- en expositiecentrum de „RAI“. De volgende bijeenkomsten werden gehouden:

Culturele avond

vrijdag, 6 augustus 1976, 19.30 uur

Eerste algemene bijeenkomst

zaterdag, 7 augustus 1976, 10.00 uur

Moeder- en dochterbijeenkomst

zaterdag, 7 augustus 1976, 13.30 uur

Algemene priesterschapsbijeenkomst

zaterdag, 7 augustus 1976, 16.00 uur

Tweede algemene bijeenkomst

zondag, 8 augustus 1976, 10.00 uur

Derde algemene bijeenkomst

zondag, 8 augustus 1976, 14.00 uur

President Spencer W. Kimball presideerde en leidde de bijeenkomsten op zaterdag, ook presideerde hij de culturele avond, terwijl de leiding daarvan in handen was van Cornelis van der Put – president van Ring Den Haag Nederland. De bijeenkomsten op zondag werden gepresideerd en geleid door president N. Eldon Tanner.

Gedurende deze gebiedsconferentie waren de volgende algemene autoriteiten van de kerk aanwezig:

Op vrijdag en zaterdag: President Spencer W. Kimball, president in het Eerste Presidium; Thomas S. Monson, lid van de Raad der Twaalven; Joseph B. Wirthlin, assistent van de Raad der Twaalven; en Charles A. Didier, lid van het Eerste Quorum van Zeventig.

Op zondag: President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium; Boyd K. Packer, lid van de Raad der Twaalven; en Rex D. Pinegar, lid van de Eerste Raad van Zeventig.

*Eerste algemene bijeenkomst,
7 augustus 1976*

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Een waarschuwendende stem

Hoeveel ongetrouwde mensen zijn er onder u in het gehoor? Wilt u zo goed zijn even op te staan? Prachtig. Ik neem aan dat alle anderen getrouwd zijn. Willen nu alle kinderen van twaalf jaar en jonger gaan staan en tevens hun hand opsteken? Hartelijk bedankt.

Wij zijn dankbaar dat u vandaag gekomen bent. Dit is een nieuw programma, waarmee we in 1971 zijn gestart — dat wij naar de mensen toekomen. Het zou onmogelijk zijn u allemaal in het tabernakel in Salt Lake City te krijgen, ook al kon u komen. Deze conferenties zijn namelijk al door een halfmiljoen mensen bezocht. U begrijpt wel dat wij zulke aantallen nooit in Salt Lake City, of waar dan ook, zouden kunnen onderbrengen. Sinds 1971, toen wij naar Manchester gingen, zijn wij de wereld rondgereisd om u persoonlijk te kunnen ontmoeten en u onze boodschappen te geven. Dit is één van die vreugdevolle gebiedsconferenties.

Ik heb de jongemensen gevraagd op te staan, omdat ik ze iets te zeggen heb. En ik zou het prettig vinden als de ouders en anderen meeluisterden. Ik heb jullie lief. Ik heb m'n leven lang met jullie gewerkt. Jullie hebben een warme, levenslustige geest. Jullie enthousiasme is altijd verkwikkend. Ik hou van jullie. Ik ben mij bewust van de grote mogelijkheden die in jullie schuilen. Morgen zullen jullie de leiders zijn van deze generatie, de ouders

van de opkomende generatie. Het verheugt me wanneer ik jullie als reine, waardige en gelukkige mensen zie opgroeien. En het doet me leed wanneer er strubbelingen in jullie leven zijn.

Toen zuster Kimball en ik in 1955 naar Europa kwamen, reisden we per boot langs de noordelijke route. In de Noord-Atlantische oceaan, onder Groenland, zagen we een enorme ijsberg, die ons deed denken aan de Titanic, toen honderden mensen in dit gebied omkwamen. Binnenkort zal zo'n ramp niet meer kunnen gebeuren, want alle schepen zullen uitgerust zijn met een radarinstallatie die de bemanning waarschuwt om op hun hoede te zijn voor obstakels. Bij gevaar wordt er een bandje afgedraaid dat de opvarenden waarschuwt, „Dit is een alarm. Het schip nadert een obstakel.”

Ik ben van mening dat onze jongemensen in wezen goed, verstandig en betrouwbaar zijn. Maar zij reizen over zeeën die, voor hun althans, gedeeltelijk niet in kaart zijn gebracht. Er zijn zandbanken, rotsen en andere obstakels die ongelukken in hun leven zouden kunnen veroorzaken als zij niet worden gewaarschuwd, of als zij geen acht willen slaan op de waarschuwingen.

Broeder Packer vertelde ons over een waarschuwing toen wij in Kopenhagen waren. De overstroming die onlangs in Idaho plaatsvond en veroorzaakt werd door het breken van een grote dam, overspoelde veel mor-

moonse nederzettingen. De dam bezweek echter op een zaterdagmorgen, wat de mensen een kans gaf een waarschuwing uit te sturen. Ze renden naar hun telefoon om iedereen op te bellen die ze maar bedenken konden. De mensen lieten op stel en sprong hun huizen in de steek en begaven zich naar Ricks College, waar zij dagenlang werden ondergebracht en voorzien van alles wat zij nodig hadden, omdat hun huizen met heel hun hebben en houden waren weggespoeld. Maar omdat zij bijtijds waren gewaarschuwd, werd haast iedereen gered. Slechts elf personen kwamen om en dat waren voornamelijk mensen die zich niet aan de waarschuwing hadden gestoord. Een bejaard echtpaar, bijvoorbeeld, zei dat ze hun huis niet wilden verlaten. Zij hadden een auto waarmee zij hadden kunnen ontkomen, maar toen het water was gezakt, werden zij notabene verdrongen in die auto gevonden. Toen het al te laat was hadden zij alsnog willen vluchten. Maar zij verdrongen. Dit zal veel jongeren en anderen overkomen als zij weigeren te luisteren naar de waarschuwingen. En dat is waarom wij hier zijn om alle mensen persoonlijk te waarschuwen.

De wereld staat op z'n kop en de verleidingen zijn vele en altijd om ons heen. En tenzij wij verstandig zijn, zullen wij erdoor overwonnen worden. Paulus zei „dat gij niet moest omgaan met hoereerders. Doet, wie niet deugt, uit uw midden weg.” (1 Cor. 5:9, 13.) O, als onze jongemensen naar deze waarschuwing wilden luisteren. Zij dienen met niemand intiem om te gaan die minder actief is dan zij. Iedere jongere dient vrienden te zoeken onder degenen die beter zijn dan hij, zodat zij omhoog moeten reiken om hun bij te houden. Wij herhalen, onkuisheid, met alle overtredingen die daaruit voortkomen, groot of klein, is een groot kwaad en wordt door de Heer en door deze kerk volledig veroordeeld. Satan, echter, die wegens zijn onheilige verlangens uit de hemel werd geworpen, tracht uit alle macht alle jongemensen op aarde te verleiden en van hun plaats te verdringen. Onkuisheid was een overtreding in de tijd van Adam, van Abraham, van Mo-

zes, en ook in onze tijd. De Heer heeft gezegd, „Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.” (LV 1:31.) En de straffen zijn zwaar en er is niemand zo gewiekst dat hij deze kan ontlopen. Hij die deze fundamentele geboden onvertreedt zal zeker moeten lijden, en zwaar lijden.

Zelfs in de dagen van de Heiland waren de problemen min of meer dezelfde. De apostel Paulus voer uit tegen de werken van het vlees: overspel, ontucht, onreinheid, losbandigheid, en nog andere, en zei dat zij die deze dingen bedreven het hemels koninkrijk niet zouden binnengaan. Hij had eraan toe kunnen voegen, „als zij zich niet bekeren.” Goddank zijn er vele zonden die vergeven kunnen worden, omdat zij door middel van grote zelfbeheersing kunnen worden overwonnen. Wij moeten bedenken dat God dezelfde is, gisteren, vandaag en in alle eeuwigheid. Het was Mormon die zei dat zulke overtreders „door Satan (worden) rondgevoerd, zoals kaf voor de wind wordt heengedreven, of zoals een vaartuig zonder zeil of anker, of zonder iets anders om het te besturen, op de golven wordt heen en weer geslingerd.” (Mormon 5:18.)

Wanneer de Schriften zo duidelijk zijn, hoe kan iemand dan onkuisheid rechtvaardigen en spreken van liefde? Is zwart wit? Is kwaad goed? Is smerigheid reinheid? Als iemand werkelijk van een ander houdt, zou hij liever sterven dan die persoon onrecht aan te doen. En iemand beroven van kuisheid en deugd is erger dan de dood. Wanneer de zonde ons leven binnenkomt, wordt liefde vervangen door wellust. Wanneer ongetrouwden toegeven aan wellust, is dat onkuisheid. Wanneer getrouwden toegeven aan wellust, is het overspel.

Om met zichzelf te kunnen leven, moeten mensen die de wetten overtreden een van de twee volgende paden volgen. Het ene pad is zijn geweten te verharderen en de gevoeligheid daarvan te verdoven met geestelijke kalmerende middelen, hetgeen nooit helemaal zal lukken. Het andere pad is zich bekeren en zijn leven te veranderen. Het was Alma die zei dat er geen vergeving kan zijn zonder beke-

ring. Er is geen bekering zonder lijden. Er zijn tal van mensen die een beetje spijt hebben en een of twee kleine gebeden naar hun hemelse Vader opsturen om vergeving. Maar wanneer zij een ernstige overtreding hebben begaan, is dit niet voldoende en het overtreden van de wet van kuisheid is een van de grootste zonden na moord. En moord is, voor zover wij weten, in dit leven niet te vergeven. Deze wet kan dus niet ongestraft worden overtreden. Iemand die deze zonde heeft begaan, dient onverwijld naar zijn bisschop of gemeentepresident te gaan, zijn ziel bloot te leggen en hem het hele verhaal te vertellen. Hij moet dat doen zonder enige reserves. Hiermee wil ik zeggen dat hij zijn ware proporties moet geven en het geen centimeter noemen als het een meter is, en geen dozijn als het er honderd of duizend waren. Hij moet er de volle betekenis aan geven. De Heer en de ambtenaren van de kerk hebben ons duidelijk gemaakt dat het overtreden van de wet van kuisheid onveranderlijk slecht is.

God is dezelfde, gisteren, vandaag en in alle eeuwigheid. Wanneer de zon koud wordt en de sterren niet meer stralen, zal de wet van kuisheid nog steeds gods fundamentele wet zijn. En de kerk zal op dit punt nooit veranderen. Wij zullen onze kerkgebouwen nooit openstellen als bierhuizen. Wij zullen op het gebied van deze zonden nooit toegeven. Toen jullie grootouders jong waren was dit de wet, en wanneer jullie jongemensen zelf groot- en overgrootouders worden, zal de wet nog steeds zo luiden.

Sexuele omgang buiten het huwelijk maken de persoon een object om te worden gebruikt, te worden uitgebuit. Het maakt hem of haar exploiteerbaar en verwisselbaar. Onbetamelijke sex belooft altijd van alles wat niet kan worden verwezenlijkt. Want uit de zonde kan geen geluk voortkomen. Het huwelijk brengt leven met zich mee, onkuisheid de dood. De tien geboden zeggen ons „gij zult niet echtbreken.” (Exodus 20:14.) Het neemt iets van de persoon weg, dat nooit kan worden teruggewonnen. Dat is waarom onkuisheid de zonde na moord wordt genoemd. Wanneer een leven

wordt genomen, kunnen alle mensen op aarde dat ene leven niet teruggeven. En wanneer iemands deugd is weggenomen, kan deze evenmin worden teruggegeven. Men kan zich er natuurlijk wel van bekeren en vergeving ontvangen. Verloren gezondheid kan wellicht worden teruggewonnen. En verloren rijkdom kan worden terugverdiend. En zelfs voor verloren vrijheid kan worden gevochten -mogelijk met succes. Maar kuisheid is voorgoed verloren. Ik haast mij hieraan toe te voegen dat het leven heel aanvaardbaar en mooi kan worden gemaakt, zelfs al is er een misstap geweest.

Er moet een tijd komen wanneer de ontuchtige of de overspeler, evenals de moordenaar, zich zou willen verbergen voor de hele wereld, en in het bijzonder voor de Heer. Maar er is nergens waar hij zich verbergen kan. Er zijn donkere hoekjes, verborgen plekken en gesloten auto's waar overtredingen plaats kunnen vinden. Maar er zijn geen sloten die het verdriet buiten kunnen sluiten. Er is geen ravijn zo diep en onbewoond dat de zonde ons niet kan komen kwellen. Toen Kaïn zijn broer Abel vermoordde zal hij wel gedacht hebben dat er toch niemand keek. Waarschijnlijk heeft hij eerst goed om zich heen gespiegd om er zeker van te zijn dat niemand hem in de gaten had. Maar de Heer zei tegen hem, „Kaïn, waar is uw broeder Abel?” En Kaïn antwoordde, „Ben ik mijns broeders hoeder?” Dat is mijn zaak niet. Maar de Heer stelde nog een vraag die eigenlijk geen vraag was. Het was een veroordeling. Hij zei: „Wat hebt gij gedaan? Hoor, het bloed van uw broeder roept tot Mij van de aardbodem. Een zwerver en een vluchteling zult gij op de aarde zijn.” En Kaïn zei: „Mijn misdaad is te groot om de straf te dragen.” (Gen. 4:9, 10, 12, 13.) En dit gold een moord. In mindere mate geldt het ook voor onkuisheid. Het geldt in mindere mate ook voor ongeoorloofde sex, waarbij natuurlijk alle variaties worden inbegrepen, zoals vrijen, overspel, ontucht, homoseksuele handelingen en al dat soort daden. Bij de aanblik van zijn in elkaar gezakte broeder moet Kaïn wel met heel zijn ziel hebben gewild dat hij het weer ongedaan kon maken. En ik neem aan dat

iedere ziel die een van de zonden van onkuisheid heeft bedreven zich ook zo zou voelen: o, hoe kan ik dit ongedaan maken?

Nadat de Heer de wereld had geschapen, man en vrouw verbond Hij Adam en Eva in de echt. En hiermee stelde Hij het patroon vast van het ontlukkende seksuele leven en de welvoegelijkheid. Het is betamelijk dat ieder normaal mens ernaar streeft te trouwen — en wel in de tempel. De volgende stap is het stichten van een gezin. De Heer zei, „Weest vruchtbaar en

wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar.” (Gen. 1:28.) Het zou een mislukking zijn als de Heer een wereld had geschapen en haar daarna niet had bevolkt. En dus zorgde Hij ervoor dat mannen en vrouwen geslachtsdrift zouden kennen, die op gepaste wijze en met alle eerbaarheid en zuiverheid moest worden aangewend. De Heer zei, „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Gen 2:24.) Wij verwachten dat de echtgenoot in

ieder gezin even zedelijk, rein en deugdzam zal zijn als van zijn vrouw verwacht wordt. En wij verwachten ook dat iedere getrouwde vrouw rechtschapen, rein en deugdzam zal zijn. De Heiland zei, „Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven? (Luc. 11:11, 12.) De Heer heeft het pad voor ons uitgestippeld en verwacht dat wij het stipt zullen volgen. Het huwelijk is door God ingesteld. Maar het moet een zuiver, prachtig huwelijk zijn. De vader moet ook zijn aandeel leveren aan het opvoeden van de kinderen. Het is verwonderlijk hoeveel training de kleintjes van hun vader ontvangen wanneer hij een zeer hechte band met hen heeft. Zij verwerven veel van hun latere levenshoudingen van hun vader, zowel als van hun moeder.

Welnu, voordat ik mijn toespraak afsluit, wil ik een paar dingen herhalen, om er zeker van te zijn dat ik goed wordt begrepen. De Heer zei dat er voor iedere zonde vergeving bestaat, met uitzondering van de lastering tegen de Heilige Geest en het bedrijven van moord. (Zie LV 132:27.)

Niemand van ons zal zondigen tegen de Heilige Geest, omdat wij gewoonlijk niet genoeg kennis daarvoor bezitten, en weinigen onder ons zullen ooit bij een moord betrokken zijn. Bijgevolg kunnen de zonden der mensheid worden vergeven. Maar niet door ze te negeren. Men moet naar de juiste kerkelijke autoriteiten toegaan en de problemen ophelderen. De Heer heeft ons een slotgedachte gegeven, „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (LV 38:42.) Wij dragen allemaal de vaten des Heren, derhalve is dit gebod bedoeld voor iedere man, vrouw en kind. Moge God u zegenen, broeders en zusters, opdat u vrede moge hebben en uw kinderen mogen worden opgevoed in de tucht en in de terechtwijzing des Heren. (Ef. 6:4.) Ik weet dat dit waar is. God leeft. En Jezus is de Christus, zijn Eniggeboren Zoon. En u en ik moeten volmaakt worden, evenals onze Vader in de hemel volmaakt is. Dit getuig ik tot u, in de naam van Jezus Christus. Amen.

”Want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen”

DOOR CHARLES A. DIDIER
Lid van het Eerste Quorum van Zeventigers

Om meer dan één reden betekent deze conferentie in Amsterdam een gebeurtenis voor dit zendingsgebied, voor het zendingsgebied Antwerpen, dat onlangs werd georganiseerd, en voor de ring Den Haag. In de eerste plaats omdat wij de president van de Kerk in ons midden hebben, en dit bevestigt in zekere zin de gemaakte vooruitgang sinds de laatste conferentie te München. Daarenboven maakt deze conferentie het mogelijk, dat voor de eerste maal alle Nederlandstalige heiligen elkaar kunnen ontmoeten en dat zij de Kerk in opmars kunnen appreciëren en de macht, die zij vertegenwoordigt in het zendingswerk.

Er is vandaag slechts één afwezige in deze grote manifestatie van ons geloof, en dat is broeder de Jager, die voorzitter van het organisatiecomité van deze conferentie was en die zojuist geroepen is als gebiedssupervisor in Hongkong. Ik ben ervan overtuigd, dat zijn hart en zijn gedachten bij ons zijn vandaag, zoals wij bij hem zijn in die verre landen.

De realisatie van deze conferentie is de vrucht van vele jaren werk, van door u gebrachte opofferingen. Maar deze conferentie vertegenwoordigt eveneens een nieuwe investering, van de zijde van de Kerk, in het kapitaal dat wij reeds verkregen hebben; een investering, die nieuwe vruchten moet dragen en op een termijn, die dicht bij ons ligt. In Groot-Britannië bij voorbeeld zagen wij een vooruitgang van achtentwintigduizend honderdtweënnegentig bekeerlingen gedu-

rende de drie jaren, die volgden op de eerste gebiedsconferentie in de Kerk, die gehouden werd in Manchester. Wellicht is het goed ons over deze resultaten te buigen om er zekere conclusies uit te trekken voor onszelf en om op een meer positieve wijze te kunnen beantwoorden aan de opdracht van President Kimball, om onze stappen te vergroten. Deze conferentie is niet zomaar een vergadering zoals de andere, en daarbij gaan wij niet naar vergaderingen alleen maar voor het plezier om vergaderingen te hebben, maar wel om te leren leven, en hoe wij het beste dat in ons is kunnen geven in het nemen van beslissingen die ons zullen helpen vooruitgang te maken. Welk soort beslissingen? Ik citeer president Tanner: „Wat wij doen, en de manier waarop wij aanvaarden wat de profeet ons zegt, en hoe wij de ons gevraagde taken uitvoeren, zullen de vooruitgang van deze Kerk bepalen — of ze vooruit zal gaan, of achteruit, of ze versterkt zal worden en of de leden gemotiveerd zullen worden.”

De beslissing die wij dus nu vandaag moeten nemen is niet alleen, ons te verheugen de profeet te kunnen beluisteren, maar ook moeten wij gelijktijdig de beslissing nemen, dat wij iets gaan veranderen in ons luisteren, spreken, leven, handelen, of ons zendingswerk. Met andere woorden, dat wij de Here zullen dienen, door te luisteren naar Zijn stem en door de levende profeet te volgen, die ons openbaringen geeft.

Onze groeisnelheid van nu zal het ons

moeilijk toelaten de eenvoudige demografische groei in onze streken bij te houden. Anders gezegd: wij zullen binnenkort nog sterker in de minderheid zijn tegenover de wereld die ons omringt. En nochtans is de boodschap, die ons op elke conferentie door de profeet wordt gegeven heel duidelijk en precies: „Het is dringend noodzakelijk zendingswerk te verrichten, en onze verantwoordelijkheid als lid op ons te nemen, namelijk hen te vinden, die klaar staan de boodschap van de herstelling van het evangelie te ontvangen en onderwezen te worden door de zendingen.”

Toen Hij de Nephieten bezocht, openbaarde de Here de reden van Zijn komst hier op aarde, alsmede de verantwoordelijkheden van haar inwoners: „Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven, en dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.” En enkele verzen later komt het gebod, dat met deze verklaring in verband staat: „Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij eindend der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatste dage vlekkeloos voor Mij moogt staan. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn Kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” Kan men zich vergissen over de inhoud van deze boodschap? Indien u deze in praktijk brengt, gaat er een belofte mee gepaard: „Daarom, indien gij deze dingen doet, zijt gij gezegend, want gij zult ten laatste dage worden verheven.” Indien u dit niet in praktijk brengt, dan is er een andere belofte die daarmee gepaard gaat en het is niet nodig om deze in herinnering te brengen. Er is geen vergissing mogelijk, er is slechts één weg, namelijk de weg die de Here zelf heeft genomen. Wij hebben aldus de mogelijkheid een vrije beslissing in dit verband te nemen. „Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees, en wordt hen

alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is."

Eén van de belangrijkste taken van de individu is het nemen van beslissingen. Elke dag, elk uur, elke minuut worden wij geconfronteerd met het goede en het kwade, en met andere uitdagingen. Wij beslissen welk antwoord wij willen geven. Sommige keuzen zijn lang en pijnlijk, maar zij houden ons op de smalle en rechte weg, die ons leidt naar het uiteindelijke doel. Sommige keuzen zijn aangenamer en gemakkelijker, maar zij doen ons verdwalen langs vreemde wegen (1 Nephi 8:32). De wereld tracht ons te beïnvloeden, tracht ons te bespotten, en naar ons met de vinger te wijzen (1 Nephi 8:27). Maar de geschiedenis, de Schriften, de woorden van onze autoriteiten, de voorbeelden rondom ons leren ons, dat „ . . . dit leven de tijd is voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten, dat de tijd van dit leven de tijd is voor de mensen om hun arbeid te volbrengen." Een Frans schrijver, Maurois, zei eens, dat in een discussie de moeilijkheid niet is zijn mening te verdedigen, maar wel deze mening te kennen. Wij hebben deze kennis, en omdat deze kennis ons vandaag sterker dan ooit voor de geest is gebracht, kunnen wij dus niet verdwalen of in moeilijkheden worden gebracht door vragen als deze: Wat is het gemakkelijkste? of: Wat doen anderen?

Godsdienst is niet iets voor mensen, die niets anders weten te doen. Godsdienst is niet iets dat aan zwakken wordt overgelaten, iets dat velen proberen te doen geloven. Godsdienst wordt inderdaad opium voor het volk, wanneer het gaat om een godsdienst, die het slechts in naam is, maar die geen enkel werk en geen enkele offerering vereist.

Brigham Young zei tegen de pioniers: „Niemand wordt arm, wanneer hij aan de Kerk geeft." Dat wil zeggen, dat wanneer u uw tijd en middelen aan de Kerk geeft, u aan de Heer geeft

met het oog op de vestiging van zijn Koninkrijk. En slechts dan worden wij actiever, gelukkiger en meer geestelijk ingesteld.

Als leden van de herstelde Kerk van Jezus Christus, moeten wij thans een beslissing nemen, de juiste beslissing, nu wij ons in de tegenwoordigheid van de profeet bevinden. Door dit nu te doen, zullen wij vele moeilijkheden vermijden, want wanneer wij eenmaal alleen en vermoeid zijn of in verleiding komen, zal het veel moeilijker zijn om de beslissing te nemen.

Ja, elke dag van ons leven is een uitdaging in deze wereld van verleidingen, die tracht ons tot zich te bekeren door ons in te fluisteren, dat onze moeiten voor niets zijn; dat wij onze tijd verliezen. Goede vrienden, steeds vol goede bedoelingen, zeggen ons: „Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wel met ons zijn." Anderen trachten ons belachelijk te maken, dat wij zo klein zijn in verhouding tot hun macht en positie. Welnu, dit betekent tegenstel-

ling en er moeten tegenstellingen zijn in alle dingen, want indien het niet zo ware, zou de rechtvaardigheid niet kunnen bestaan, en evenmin het kwade, noch de heiligheid, de ellende of het goede. (2 Nephi 2:11)

Indien wij nu niet beslissen Christus te volgen, wanneer Hij tot ons zegt: „Komt, volgt Mij na", besluiten wij daarmee automatisch Hem niet te volgen, en zeer arme discipelen te zijn. De onsterfelijkheid wordt ons gegeven door het zoenoffer van Jezus Christus. Het eeuwige leven wordt ons gegeven op basis van onze eigen inspanningen, ons eigen offer, afhankelijk daarvan of wij de wil van de Heer dan wel onze eigen wil doen.

Ik bid, dat de Here u moge zegenen in uw gezinnen en met uw kinderen, om de beslissing te nemen, de uitspraken van zijn profeet, president Spencer W. Kimball, te volgen en het Koninkrijk van God in deze landen op te bouwen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR JOSEPH B. WIRTHLIN Lid van het Eerste Quorum van Zeventigers

Beschermende dijken

Het is mij vandaag een voorrecht in het mooie Nederland te zijn en deze conferentie bij te wonen. Dit is geen gewone conferentie. De president van de kerk is in ons midden. Na hem, de profeet, te hebben aangehoord, zullen u en ik nooit meer dezelfde zijn.

Gisteravond aan het diner hebben we kennis gemaakt met broeder en zuster Muurling en broeder en zuster Schenkels. Broeder Muurling vertelde ons hoe hij lid was geworden van de kerk — hoe de zendingen bij hem hadden aangebeld en hij en zijn gezin enige maanden later werden gedoopt. Hij liet ons ook weten hoe zeer zij sindsdien gezegend zijn. Vervolgens vertelde hij het een en ander over de problemen waar Nederland voor staat, wat dit mooie land heeft moeten doormaken teneinde zich te leren beschermen tegen de zee. Hij legde uit welke maatregelen u daartegen genomen heeft. U heeft machtige dijken gebouwd, dijken die zijn opgeworpen om het kolossale gewicht van het water te weerstaan. En omdat deze dijken zijn gebouwd, kon anderhalf miljard vierkante meter land worden teruggewonnen, kostbaar land waarop mooie steden zijn gebouwd en landbouwbedrijven zich hebben ontwik-

keld. Dit is een grote zegen geweest voor Nederland.

Er hangt bij ons thuis een bijzonder mooi schilderij waarop ieder facet van het leven in uw land wordt uitgebeeld. Ik heb het menigmaal zorgvuldig bestudeerd en zag dan het kanaal, de pittoreske huizen en de molens. Maar wat het meest in het oog springt, is de zee met haar machtige getijden.

Wanneer ik over de zee spreek, moet ik denken aan de geschiedenis van Jack Robertson, een jonge Amerikaan met een verlamd onderlichaam. Deze jongeman koesterde een groot verlangen om het Kanaal over te zwemmen en twee jaar lang trainde hij zijn lichaam om zijn kracht en uithoudingsvermogen op te bouwen. Eindelijk was het zover dat hij zijn heldhaftige poging ging ondernemen en de eerste gehandicapte zou zijn om het Kanaal te bedwingen. Toegerust met een rubberpak, zwemvliezen en een snorkel, werd hij in Dover naar de waterkant gebracht door zijn neven, Tom en Don, die ook de volgboot bemanden en Jack ieder uur te eten gaven. Hij had gehoopt in vijftien uur de Franse kust te bereiken en de eerste twaalf uur lag hij prima op schema. „Daarna,” vertelde hij, „ging het mis en merkte ik dat ik tegen het tij moest zwemmen. Ik heb me helemaal leeg-

gezwommen. We waren zo dicht bij de Franse kust, en toch zo vreselijk ver ervandaan. Die laatste uren hebben me helemaal genekt.”

Volgens mij is de moraal van dit verhaal, dat Jack Robertson haast de ongelooflijke prestatie leverde om als eerste gehandicapte het Kanaal over te zwemmen. Maar hij slaagde er niet helemaal in. Hoe kwam dat? Hij zei, en ik haal zijn verdrietige antwoord aan: „Twaalf uur lang lag ik prima op schema, daarna ging het mis en merkte ik dat ik tegen het tij moest zwemmen.”

In het Boek van Mormon kunnen wij de volgende inspirerende woorden lezen over dit leven: „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is.” (2 Ne. 2:11.) Het getij van de zee was Jack Robertson teveel. Ik geloof dat wij een vergelijking kunnen maken met dit getij en de zonden waarmee de wereld heden ten dage wordt overspoeld en die gigantische proporties hebben aangenomen. En als de mensen zich niet bekeren, zullen zij omkomen. Het is onze plicht als heiligen der laatste dagen ze te overwinnen. Ik kan vanochtend niet de tijd nemen om de vele zonden van de wereld op te noemen. Als ouders bent u zich ongetwijfeld van de zonden bewust. Jullie jongeren zijn erop gewezen en wij moeten allemaal op onze hoede zijn voor deze dingen.

Mijns inziens is de meest onheilspellende van alle overtredingen van de huidige tijd, de onkuisheid. Onze president heeft daar vanochtend een geweldige toespraak over gehouden. Lucifer heeft kennelijk ontdekt dat onkuisheid zijn beste werktuig is, een zeer doeltreffend struikelblok in het leven van de mensen. Zelfs leden van de kerk zijn voor dit kwaad bezweken. Er zijn vele andere zonden — het overtreden van het woord van wijsheid, het niet bijwonen van de vergaderingen van de kerk, het niet onderhouden van de sabbat, het niet betalen van onze tiende en andere gaven — op al deze dingen moeten wij letten. Wij moeten deze getijden van het kwaad uit ons gezin, uit ons hart en uit onze steden en landen vagen. En naarmate wij ze terugdringen, zullen we ze

vervangen door Gods geboden, die het hele mensdom de rijke beloning van de zegeningen van het evangelie zullen brengen.

De Heer heeft gezorgd voor een degelijke bescherming tegen deze zonden. Hij heeft ons dijken of geboden gegeven, die ons dag na dag zullen beschermen. Hij blijft niet in gebreke ons de weg te wijzen en ons te beveiligen tegen deze verschrikkelijke zonden. Wat heeft Hij ons gegeven? Een geweten dat ons waarschuwt wanneer wij verkeerde dingen doen; godsdienstvrijheid in dit land; het recht om lid te worden van de kerk van onze hemelse Vader en het evangelie in zijn volheid te aanvaarden; de gelegenheid om te geloven in de Heer Jezus Christus. Het was Abraham Lincoln die zei, toen hij op een keer 's nachts buiten liep met een vriend: „Ik kan begrijpen hoe iemand die vanuit de hemel de aarde bekijkt en de wandaden van de mens ziet, een atheïst zou kunnen zijn. Maar wat ik niet begrijp, is hoe iemand kan opblikken naar de nachtelijke sterrepracht en beweren dat er geen God bestaat.” De aarde is prachtig. Het is alleen wanneer de hebberige hand van de mens zich aan haar vergrijpt, dat zij lelijk wordt.

Nog zo'n beschermende dijk is de doop en de oplegging der handen voor de gave van de Heilige Geest. Wij kunnen van het avondmaal nemen en wanneer wij dit als waardige mensen doen, heeft de Heer beloofd dat wij zijn geest altijd bij ons zullen hebben. Wij kunnen ook het grote voorrecht genieten van naar de tempel te gaan; een huwelijk dat in de tempel gesloten is, zal ons helpen zonden te weerstaan. En bidden aan het begin en aan het einde van de dag zal ons de kracht geven ons te houden aan de geboden. De Heer heeft ons van vele beschermende dijken voorzien. Wij worden niet alleen gelaten.

Ik getuig tot u van de waarachtigheid van het evangelie en van de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith. En ik wil mijn liefde en bewondering betuigen voor de profeet, ziener en openbaarder van deze tijd, Spencer W. Kimball, in de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR THOMAS S. MONSON
Lid van de Raad der Twaalven

Wie is mijn naaste?

Ik ben heel blij, broeders en zusters, dat ik de gelegenheid heb gekregen u vanmorgen toe te spreken. Ik koester al jarenlang bijzonder warme gevoelens voor de mensen uit dit deel van de wereld. Een hele tijd geleden, toen ik het voorrecht had als bisschop te mogen dienen, emigreerden er veel mensen uit dit deel van de wereld naar Amerika en kwamen in onze wijk te wonen. Vele hechte vriendschapsbanden zijn hieruit gegroeid. Wij hebben vanochtend geluisterd naar een profeet des Heren en daarnaast over een profeet gezongen. Het koor zong als openingslied „Komt, hoort naar eens Profeten stem,” en later zongen wij gezamenlijk „Wij danken U, Heer, voor profeten.” Ik ben voor mezelf tot de slotsom gekomen, dat onze vreugde groot zal zijn wanneer wij luisteren naar de stem van een profeet en haar gehoorzamen. Groot zal echter onze veroordeling zijn wanneer wij luisteren maar niet positief regeren.

Hetzelfde geldt voor de stem van onze Heer en Heiland. Hij spreekt, en wanneer de mensen gehoorzamen, ontvangen zij de zegeningen. Wie niet gehoorzaamt, ontvangt geen zegeningen. Weet u nog hoe de wetgeleerde naar de Meester toekwam en Hem vroeg wat het grote gebod was in de wet? En de Heiland antwoordde dat iemand zijn Here, zijn God, diende lief te hebben met heel zijn hart, ziel en verstand. Hij gaf aan dat dit het grote en eerste gebod was en dat het tweede daaraan gelijk was: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. (Zie Matt. 22:36-39; LV 4:2.)

Mag ik de vraag stellen, „Wie is mijn naaste?” Jaren geleden vroeg iemand,

„Wie is uw naaste die naast u woont?” Zijn antwoord luidde, „Ik weet niet hoe hij heet, maar zijn kinderen lopen dwars door m'n bloembedden en zijn hond verstoort m'n nachtrust.” Iemand anders die in een andere stemming verkeerde, schreef op 'n avond in zijn dagboek: „Ik dacht het huis aan de overkant onbewoond was. Op zekere dag zag ik echter dat men zwarte crêpe aan de voordeur had bevestigd ten teken dat mijn overbuurman overleden was.”

Wanneer wij het voorbeeld van de Heer en het voorbeeld van president Spencer W. Kimball volgen, zal het ons niet moeilijk vallen onze naaste te identificeren. U herinnert zich nog wel de geschiedenis van de vrouw bij de bron, die zelf toegaf een zondares te zijn en de overtreding had begaan waar president Kimball vanochtend over gesproken heeft. Zij was bezig zich te bekeren. Zij was Christus' naaste. (Zie Joh. 4:6-30.) U herinnert zich ook de man die ten tijde van de gevangenneming van de Meester dermate de woede van de dienstknechten van de Heer opwekte, dat een van hen zijn oor afsloeg. De Heiland genas dat oor. Ook hij was Christus' naaste. (Zie Marc. 14:47; Joh. 18:10.) En dan de dief aan het kruis, die van de Meester de verzekering ontving van leven aan de andere kant van het graf. Ook hij was Christus' naaste.

Wanneer ik aan het begrip naaste denk, en mijn gedachten laat gaan over hetgeen wij voor elkaar behoren te doen en de geest waarin dit dient te gebeuren, herinner ik mij de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Hier was een man in vreselijke nood. De pries-

ter, met al zijn ambtsgewaden, liep hem voorbij en hielp hem niet. Daarna kwam de Leviet, die evenmin zijn handen naar hem uitstak. En tenslotte kwam daar de Samaritaan, die alle nodige hulp verschafte. Wie is de naaste geweest van de man in nood? was de vraag van de Meester. Dit is ons voorbeeld.

Er zijn drie boeken die ik ieder jaar, zo omstreeks de kersttijd, aandachtig doorlees. Het eerste is het evangelie naar Lucas, het tweede *The Mansion* van Henry van Dyke, een naam die u wel bekend in de oren moet klinken, en het derde is natuurlijk *A Christmas Carol* van Charles Dickens.

Ik wil graag even wat tijd nemen om te spreken over de boodschap die Henry van Dyke wilde overbrengen. Zijn verhaal gaat over een zeer vermogend man, die John Waitman heet. Johns naam stond hoog genoteerd op de intekenlijst van iedere liefdadigheidsinstelling en vele gebouwen waren naar hem genoemd. Hij had een groot fortuin vergaard en wanneer hij gaf, wilde hij daar graag erkenning voor ontvangen.

Op zekere dag kwam zijn zoon bij hem en gaf te kennen dat hij een som geld wilde geven aan een vriend in nood. Met zijn antwoord verraadde John Waitman zijn zelfzucht. Hij zei, „Munten werpen in de hoed van een bedelaar is niks voor mij.”

U zult zich misschien herinneren dat de zoon hierna naar bed ging en dat John Waitman in zijn stoel in slaap viel. Hij droomde dat hij stierf en naar een andere wereld ging, de hemel, waar de stadhouder hem rondleidde. Hij liet hem het huis zien waar de plattelandsarts woonde, een dokter die zijn medemens had geholpen zonder bij de vergoeding stil te staan. En het was me toch een schitterende villa die voor de dokter was neergezet in de celestiale stad! En hetzelfde gold voor vele anderen die tijdens hun leven op aarde hun naasten onbaatzuchtig hadden gediend.

John Waitman was zeer voldaan. „Waar is mijn eeuwige woning?” vroeg hij. „Ik heb op aarde zeer veel gegeven.” Toen nam de stadhouder hem mee en het bleek een hele reis te zijn, terwijl de huizen alsmaar klei-

ner werden. Eindelijk kwamen ze bij een oud krotje dat met behulp van allerlei afval in mekaar was gezet. „Hier is uw woning,” zei de stadhouder. Wat een jammerklacht werd er toen aangeheven! „Ik heb toch altijd veel gegeven! Wat is dan wel in tel hier in de hemel?” Het antwoord is voor ons allemaal van grote betekenis. De stadhouder zei, „We hebben alles bewaard wat u ons als bouw materiaal heeft gestuurd.”

En toen vroeg John Waitman, „Waarom ben ik eigenlijk hier?” Het antwoord van de stadhouder luidde, „Wegens de genade van de koning. Het werd niet verdiend. Het is u geschonken.”

„Alleen het goede dat wordt verricht uit liefde voor de plicht, alleen die plannen waarbij het welzijn van anderen centraal staat, alleen die gaven waarbij de gever zichzelf vergeet, zijn in tel.”

John Waitman werd natuurlijk wakker uit zijn droom, spoedde zich naar het bed van zijn zoon, maakte hem wakker en vertelde hem dat hij over zoveel van zijn middelen kon beschikken als hij voor zijn vriend nodig had.

Misschien dat óns verhaal niet helemaal zo gelukkig afloopt. Als wij, bijvoorbeeld, de dag steeds uitstellen dat wij een naaste de hand van vriendschap en broederschap reiken, zou het voor ons, net zoals voor de dwaze maagden, weleens te laat kunnen zijn. (Zie Matt. 25:1-13.)

Er werken hier zendingspresidenten, die tot de bekwaamste ter wereld gerekend kunnen worden, president Neil Kooyman en president Larry H. Brim. Zij worden zeer competent geleid door broeder Charles Didier, van wie u reeds heeft gehoord.

Die priesterschapsleiders kregen gisteren van president Kimball het advies het evangelie zo doeltreffend mogelijk aan anderen mede te delen. Er zijn miljoenen mensen die de boodschap van de herstelling nog moeten horen en we mogen niet uit hun naam nee zeggen. Wij kunnen niet beoordelen wie de Heer heeft voorbereid om zijn boodschap te horen. Soms zijn zij waarvan wij het het minst verwachten, het beste erop voorbereid het evangelie te aanvaarden. Wat hebben

u en ik nodig? Een beeld van onze mogelijkheden en vervolgens het verlangen een goede naaste te zijn.

Er bevond zich in het zendingsgebied dat ik destijds in oostelijk Canada resideerde, een hele kleine heuvel, waar wat huizen op gebouwd waren en waar zich een weg omheen slingerde. De mensen die daar woonden, noemden het een berg. Het was de hoogste berg die zij ooit hadden gezien. In mijn ogen was het slechts een heel klein heuveltje. Onze omschrijving was afhankelijk van ons perspectief en onze ervaring.

Wij hebben de verantwoordelijkheid hoog te mikken — niet te denken aan een groei van één, twee of drie procent, maar aan een verdubbeld, verdrie- of verviervoudigd ledental; en het is mogelijk wanneer wij onze naasten deelgenoot maken van het evangelie.

Laat me u daar een voorbeeld van geven. Ik was eens uitgenodigd als spreker in een kleine gemeente van het zendingsgebied waarover ik resideerde. Deze gemeente bestond uit twee gezinnen. Ik was helemaal niet gewend aan zulke kleine gemeenten; als bisschop was ik verantwoordelijk geweest voor een wijk met 1050 leden. Die bewuste zondag begaven we ons naar de vergaderplaats van de heiligen in een gebouwtje waar men ruimte kon huren. De vergadering vond geeneens plaats op de benedenverdieping, maar in een kamertje in het souterrain. Er waren ongeveer negen mensen aanwezig.

Na afloop van de vergadering vroeg de gemeentepresident mij te spreken. Hij zei, „Wij zouden graag ons eigen kerkgebouw willen hebben.” Hij had een exemplaar van een van de tijdschriften van de kerk bij zich en sloeg het open bij een aantal foto's van kerkgebouwen in Australië en Nieuw-Zeeland. „Dit is wat wij willen bouwen,” zei hij en wees naar een constructie die plaats kon bieden aan zeker vierhonderd mensen en veel meer zou kosten dan hij zich kon veroorloven.

Ik zei, „Maar zo'n gebouw zou u pas kunnen betalen als u een paar honderd leden had.” „Wij zijn van plan vele honderden leden te hebben,” ant-

woordde hij, en vroeg of ik zes zendelingen naar zijn gemeente wilde sturen. Hij gaf tevens te kennen dat hij en zijn gezin zich persoonlijk zouden inzetten om het evangelie in het stadje te prediken. En dat is precies wat hij deed.

Op zekere dag, toen hij in zijn winkeltje met de zendelingen aan het vergaderen was zei hij, „Broeders, laten we bidden.” En ze gingen op hun knieën en baden. Vervolgens zei deze gemeentepresident, „Dit is de belangrijkste dag in de plaats St. Thomas. Dit is de dag dat er een begin wordt gemaakt met een doeltreffend verkondigen van het evangelie. Dit is de dag dat wij beginnen te bouwen aan onze nieuwe kapel.”

„Wie gaan we onderwijzen?” vroegen de zendelingen. „We hebben geen onderzoekers.” „Geef me het telefoonboek maar eens even aan,” zei de gemeentepresident en hij sloeg het open bij de zaken- en beroepengids. „Laten we eens kijken,” zei hij, „als we een kerkgebouw willen neerzetten, hebben we een mormoonse architect nodig en daar we geen architect onder onze leden tellen, zullen we er een moeten bekeren.” Hij boog zich over de lijst en vroeg, „Wie wordt de eerste mormoonse architect in St. Thomas?” En hij streepte een naam aan. En hij deed hetzelfde met een aannemer, een loodgieter, een electricien, een dokter en een advocaat. Daarna ging hij persoonlijk naar al deze mensen toe en nodigde hen uit bij hem thuis te komen, zodat de zendelingen het evangelie zouden kunnen prediken en hij en zijn gezin aansluitend hun getuigenis zouden kunnen geven.

En wat vloeide hieruit voort? Ik ben Gods getuige dat ik die gemeente in de drie jaar die ik daar in het oosten van Canada doorbracht, zag groeien van twee gezinnen tot een gemeente met een kleine driehonderd leden. Zij bouwden inderdaad hun mooie kapel en ik woonde er een vergadering bij waar wel vierhonderd mensen aanwezig waren. Wat was het geheim? Het was de houding „wij zijn in staat ons huidige doel te bereiken.” Welnu, er zijn vele kleine gemeenten in Nederland en België die verdubbeld, verdrie- en verviervoudigd moe-

ten worden. Geen boodschap is zo duidelijk als die van president Kimball. Geen boodschap is zo duidelijk als die van de Heer, dat wij onze naaste dienen lief te hebben als onszelf. (Zie Matt. 22:39.) En als wij onze naaste liefhebben als onszelf, wat zouden wij hem dan willen geven? Wat heeft ons het meeste geluk gebracht? Het evangelie van de Heer Jezus Christus, is het antwoord.

Ik bid met heel mijn hart dat wij goede naasten zullen zijn, dat deze conferentie een nieuw tijdperk zal inluiden. Wij hebben in Amerika een gezegde over u, dat luidt: „Je kunt de Hollanders niet overtreffen.” Ik bid dat niemand de Hollanders zal overtreffen wat betreft getrouwheid, het naleven van het evangelie, het betalen van tienden, het bijwonen van vergaderingen, het heiligen van de sabbatdag,

het leiden van een rein en heilig leven, het liefhebben van de Heer met heel hun hart, het liefhebben van hun naasten als zichzelf en het verkondigen van het evangelie.

Een getuigenis is aan bederf onderhevig; als wij egoïstisch zijn en het voor onszelf houden, neemt het af. Maar als wij anderen erin laten delen, groeit het. Ik geef u mijn getuigenis dat dit het werk is van de Heer en dat wij worden geleid door een profeet. Ik weet dat dit waar is, omdat ik hem van dichtbij heb meegemaakt. Ik heb nog nooit een mens gekend die meer op Christus lijkt, dan Spencer W. Kimball. Te dienen onder zijn leiding is de grote vreugde van mijn leven. Dat wij allen getrouw mogen zijn, bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Moeder- en dochterbijeenkomst, 7 augustus 1976

DOOR JOSEPH B. WIRTHLIN

Lid van de Eerste Raad van Zeventigers

Geleerd door onze moeders

Geliefde zusters, het is me een voorrecht bij deze gelegenheid hier te zijn. Vrouwen hebben in mijn leven een heel speciale rol gespeeld. Mijn vaders zaak vergde lange werkuren en zijn kerkelijke functie nam ook veel tijd. Zo kwam het dat ik tijdens mijn kinder- en tienerjaren in grote mate werd beïnvloed door mijn moeder. Ik zal haar altijd dankbaar blijven voor haar voorbeeldige leven en voor de dingen die ze mij en mijn broers en zusters heeft geleerd.

Mijn vrouw en ik zijn gezegend met zeven dochters en één zoon. U ziet dat de meisjes in ons gezin altijd in de meerderheid zijn geweest. Toch hebben zij nooit misbruik gemaakt van hun overwicht. De sfeer thuis is altijd heel liefdevol geweest en onze zoon was aardig en attent voor zijn zusjes. En al deze dingen zijn het gevolg van de invloed van het evangelie van Jezus Christus. Ik weet zeker dat wij iets hebben mogen proeven van het celestiale koninkrijk. Het is deze zelfde geest die — daar ben ik van overtuigd — „de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat” aankweekt. (Zie Fil. 4:7.)

Mijn leven werd omringd door twee bijzondere vrouwen. Mijn moeder schonk mij het leven zelf en koesterde mij in de jaren dat ik haar zorgen nodig had. Daarna kwam het meisje van mijn dromen waarmee ik trouwde en die mijn liefdevolle metgezel is hier op aarde en in alle eeuwigheid. Zij heeft altijd voor honderd procent achter mij gestaan. Ik heb in het kort aangegeven hoe belangrijk mijn geliefden

voor mij zijn en ik weet zeker dat uw echtgenoten en zonen u ook uitermate dankbaar zijn. U zorgt ervoor dat het hart van degenen die uw dierbaren zijn wordt doordrongen van het geloof in God en zijn bedoelingen waarover wij lezen in het Boek van Mormon.

U herinnert zich nog wel de geschiedenis van de tweeduizend zonen van Helaman en de geweldige invloed die hun moeders op deze jonge krijgers hadden. Wij lezen in Alma, „Want omdat ik hen altijd mijn zonen had genoemd (want zij waren allen zeer jong), zeiden zij tot mij: Zie, vader, onze God is met ons, en Hij zal niet toestaan, dat wij zullen vallen; laten wij dus optrekken. Wij zouden onze broeders niet doden, indien zij ons met rust lieten; laten wij daarom gaan, opdat zij het leger van Antipus niet overweldigen. Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet; en zij gaven meer om de vrijheid van hun vaderen dan om hun eigen leven; ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden. En zij haalden voor mij de woorden van hun moeders aan en zeiden: Wij twijfelen er niet aan, dat onze moeders het wisten. (Alma 56:46-48.)

Hoe is het met de jonge krijgers van Helaman afgelopen? Zo groot was hun geloof en zo sterk hun macht, dat toen Helaman na de strijd de jongemannen telden, er niet één ontbrak. Het geloof dat hen door hun moeders was geleerd had vrucht afgeworpen. Allen waren bewaard gebleven. Zij

hadden gevochten alsof zij de kracht van God hadden. Zonder enige terughouding juichten de Nefieten de tweeduizend toe als de helden van de dag. Deze inspirerende geschiedenis leert ons dat de overwinning werd behaald wegens het geloof dat hen door hun moeders was bijgebracht. Nogmaals zoals Helaman aan Mormon schreef, „door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.” (Alma 56:47.)

Wat voor geloof hebben wij in deze tijd nodig? In wezen hetzelfde geloof als in de dagen van deze jonge krijgers. Geloof is de lading die wij met ons mee moeten dragen. Bij het besturen van de bestemming van uw echtgenoten, zonen en dochters, kunt u veel doen om hun geloof te versterken. Wij moeten ons dagelijks leven met geloof doordringen. Er is eens gezegd, „Ieder van ons weet beter dan hij doet en erkent een hogere wet dan hij gehoorzaamt.” De grote les van dit leven is geloof en kennis te hebben om het goede te doen en dit vervolgens om te zetten in daden die in overeenstemming zijn met onze kennis van het evangelie. Waar moeten wij als moeders en toekomstige moeders in ons gezin de nadruk op leggen? Wij moeten benadrukken dat God leeft en ons geschapen heeft en belang stelt in onze eeuwige vooruitgang. Wij moeten ons gezin leren dat Jezus de Christus is, de Zoon van God en onze Verlosser; dat de profeet Joseph Smith waarlijk een profeet was en werkelijk de Vader en de Zoon heeft gezien. De profeet Joseph Smith is een realiteit. Wij moeten onze dierbare zonen leren dat het priesterschap van God aan de mens werd teruggegeven.

Aldus spelen de moeders van Israël een zeer belangrijke rol in de bestemming van deze kerk. Wij doen er dan ook goed aan de woorden uit het boek Spreuken nooit te vergeten: „Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet.” (Spr. 1:8.) De apostel Paulus zei, „En dan komt mij voor de geest uw ongeveinsd geloof, zoals het eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Loïs en uw moeder Eunike, en ook — daarvan ben ik overtuigd —

(woont) in u. (2 Tim. 1:5.) De Heer heeft beloofd zijn dienstmaagden te sparen en wanneer Hij zijn juwelen telt, zult u onder hen worden gerekend, mits u het evangelie van Jezus Christus naleeft.

Moge u, de zusters van deze grootse kerk, het voorbeeld van liefde en toewijding volgen van Maria, de moeder van onze Heiland. Moge u uw zoons en dochters leren zendelingen van de kerk te zijn en hun getuigenis uit te dragen aan al hun medemensen. Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft, dat dit de ware kerk is en dat de sleutelen van het koninkrijk berusten bij onze profeet, ziener en openbaarder. Moge u uw zoons leren een even groot geloof in God te hebben als de tweeduizend heldhaftige jonge Ammonieten, want, zoals Helaman zei, „zij twijfelden niet dat God hen zou bevrijden.” Dat het geloof en het rechtvaardig leven van ons allen volmaakt moge worden naarmate wij de wil van onze hemelse Vader doen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR CAMILLA E. KIMBALL

De geslaagde huisvrouw

Ik ben bijzonder blij bij u te mogen zijn hier in Nederland. Dit is de eerste keer dat wij dit mooie land bezoeken en het is een hele speciale ervaring geweest. Wij zijn namelijk bijzonder gesteld op dit land, omdat onze jongste zoon hier op zending is geweest. Dat was een hele tijd geleden, in 1952, maar ik weet nog hoe hij schreef over de vriendelijkheid en gastvrijheid die hij van de Hollandse mensen ontving.

De moeders en dochters van de kerk toe te spreken is een waar genoegen en tevens een hele verantwoordelijkheid. Dit is een zeer kostbare band. Ik koester de herinnering aan mijn eigen moeder en denk dikwijls aan wat zij voor mij betekent. Ik denk er ook aan hoe heerlijk het zal zijn haar weer te zien in het hiernamaals.

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen de Laatste Dagen, hebben we allemaal gemeenschappelijke idealen en doelen. De kerk is tenslotte een wereldwijde broederschap en zusterschap. Wij weten hoe belangrijk het gezin is en zijn dankbaar voor de veelomvattende programma's die voor de gezinsavond zijn opgezet. Ik weet zeker dat wij dit zien als een aanwijzing die bij het evangelie hoort en deze even getrouw nakomen als alle andere leerstellingen die voor ons geluk en eeuwig welzijn zijn bedoeld. Het is interessant te horen en te lezen wat er zoal wordt gezegd over het belang van het gezin voor het welslagen van onze beschaving. Ik ben onder andere het volgende tegengekomen, „Door alle eeuwen heen zijn naties in staat geweest ettelijke rampen, invasies, hongersnoden, aardbevingen,

epidemieën en malaises te overleven, maar het uit elkaar vallen van het gezin is hen altijd noodlottig geweest. Het gezin is de bakermat van economische kunde, financiële gewoonten, de werkhouding en de kunst van financiële onafhankelijkheid. Het draagt meer bij tot een geslaagde algemene en godsdienstige ontwikkeling dan de school en de kerk. Alles wat het gezin versterkt, versterkt de samenleving. De functie van een vader, een middelpunt van de maatschappij. Als alles goed gaat met het gezin, dan is het leven de moeite waard. Wanneer het gezin wankelt, valt het leven uiteen.”

Wij, die leden van de kerk zijn, hebben bovendien de kennis dat het gezin de ene unit van belang kan zijn in de eeuwigheid, indien het huwelijk voor alle eeuwigheid werd verzegeld in een heilige tempel van God. Bijgevolg is dit ons aller doel. President McKay heeft gezegd, „De vrouw die met succes een stel gezonde, waardige zoons en dochters grootbrengt, wier invloed door de komende generaties heen zal worden gevoeld, leeft voor de eeuwigheid. Zij verdient de hoogste eer die haar door de mensen kan worden geschonken en de meest uitgelezen zegeningen van onze God. De taak van een succesvolle moeder behelst een levenslange toewijding. Van alle beroepen is dit het meest veeleisende en het moeilijkste.” Wie op verontschuldiging toon zegt, „Ik ben maar een huisvrouw,” is zich niet bewust van de belangrijkheid en de ingewikkeldheid van haar beroep. Om hierin te slagen moet zij onder andere beschikken over onbegrensde liefde, ge-

duld, onzelfzuchtigheid en uithoudingsvermogen.

Een vrouw dient bedreven te zijn in de opvoedkunde, psychologie, sociologie, huishoudkunde, voedselleer en verpleegkunde. Eigenlijk is dus een goede algemene ontwikkeling nodig om een gezin te kunnen verzorgen en opvoeden.

Er dient liefde en harmonie te zijn tussen man en vrouw. Het is thuis, in het gezin, dat de moeder haar kinderen kan leren hun vader, die het priesterschap van God draagt, te eren en te respecteren. Hij is het die de activiteiten van het gezin presideert en bestuurt.

Kinderen dienen met liefde te worden omringd. Geen enkel offer is te groot wanneer het erom gaat ons gezin te beschermen tegen het kwaad en in rechtvaardigheid groot te brengen. Het is onze voortdurende zorg dat alle leden van het gezin zo zullen leven dat zij de eeuwige zegeningen die beloofd zijn aan hen die tot het einde volharden, waardig zijn. De heiligheid van het gezin moet koste wat kost worden beschermd, want het is daar dat het zedelijk gedrag en rechtvaardige gewoonten worden ontwikkeld. De kinderen hebben een gelijke verantwoordelijkheid om bij te dragen tot het instandhouden van deze haven van vrede en geborgenheid. Er moet volmaakt vertrouwen zijn tussen ouders en kinderen. Gehoorzaamheid van de kinderen aan de ouders en onzelfzuchtig gedrag van ieder gezinslid zijn onontbeerlijk voor vrede en geluk in het gezin.

Een vrouw dient in de allereerste plaats te leren een intelligente moeder te zijn. Dit is meer dan een emotionele moeder die haar kinderen overstelpt met liefde en genegenheid. Zij moet niet blind zijn voor de zwakke punten in haar kind, waardoor zij hem misschien in een verkeerde handeling zou steunen. Zij dient te beseffen dat de toekomst van haar kind in grote mate afhangt van haar vermogen om hem ten goede te beïnvloeden en verstandig te leiden. Het is thuis, in het gezin, dat geloof, zelfbeheersing, eerlijkheid en trouw onderwezen moeten worden. Het evangelie van de arbeid moet het kind als een onderdeel van

zijn ontwikkeling worden bijgebracht. Er moet een omgeving worden verschaft voor de lichamelijke, zedelijke, emotionele en geestelijke ontwikkeling van het kind. Wij dienen hem steeds te stimuleren zich volledig in te spannen. De ware moeder neemt ook de tijd om verder te reiken dan haar eigen kinderen, in het besef dat zij een verantwoordelijkheid draagt voor alle kinderen. Overal waar een kind het koud heeft, honger lijdt of op een of andere wijze behoefte heeft aan aandacht of verzorging, zal een goede moeder zich op een liefdevolle en intelligente manier inzetten. In het gezin met een intelligente en gelovige moeder, is zij het die de grootste afzonderlijke invloed uitoefent op de geestelijke en morele kracht van degenen die zij verzorgt.

Ik hoop dat ieder meisje en iedere vrouw die hier aanwezig is het verlangen en de ambitie koestert om zich op tweeërlei wijze te bekwamen — ten eerste in de huishouding en ten tweede in een of ander vak, zodat zij, wanneer het nodig mocht zijn, in staat is haar eigen brood te verdienen. Een ongetrouwde vrouw is altijd gelukkiger wanneer zij een beroep heeft dat haar in staat stelt zich maatschappelijk verdienstelijk te maken en financieel onafhankelijk te zijn. In geen geval moet zij ertoe worden aangespoord een onwaardige levensgezel te aanvaarden als middel van bestaan. Iedere getrouwde vrouw kan plotse-ling weduwe worden. Bezit kan even gemakkelijk verdwijnen als een echtgenoot sterven. Aldus kan het iedere vrouw overkomen dat zij in haar eigen levensonderhoud, en dat van haar minderjarige kinderen, moet voorzien. Wanneer zij is voorbereid op de taken en onverwachte gebeurtenissen van het leven, zal zij gelukkiger zijn en zich veel veiliger voelen.

Nog een geldige reden waarom een vrouw zich op een eigen beroep dient voor te bereiden, is dat zij niet haar levenlang bezig is met de eisen die een gezin aan haar stellen. De latere jaren van haar leven moeten worden beschouwd als een tijd die maatschappelijk en beroepsmatig zeer productief kunnen zijn. Wanneer de kinderen het huis uit zijn of er geen kin-

deren zijn geweest, kunnen de jaren na veertig of vijftig er erg leeg en grauw uit gaan zien. Het lijkt dan alsof haar levenswerk voorbij is, terwijl het eigenlijk alleen maar veranderd is. De actieve vrouw kan niet met haar armen over mekaar blijven zitten, dus zoekt zij naar bezigheden om naar tijd te vullen. Wat zal het zijn? Liefdadigheid? Algemene bemoeizucht? Een last worden voor haar medemenssen? Of beginnen aan een nieuw levensavontuur. Gelukkig de vrouw die bijtijds inziet dat zij door een veertigtal jaren van ervaring het vermogen heeft ontwikkeld om te beginnen aan een heerlijke en nuttige tweede helft van het leven. Laat haar een opleiding volgen, een vak leren of iets gaan studeren. Er zijn op dit gebied veel mogelijkheden voor ouderen. Dit is een uitgelezen gelegenheid om verder te studeren in een of ander onderwerp waardoor men bijzonder wordt geboeid. Op geen enkele plek en op geen enkel tijdstip kan het duimen-draaien en vegeteren worden gerechtvaardigd. Zich verstandelijk, lichame-lijk en geestelijk blijven ontwikkelen is de enige manier om te zorgen dat het leven op een gelukkige en nuttige wijze wordt voortgezet.

De kerk biedt bijzondere mogelijkheden op het gebied van tempel- en zendingswerk. Ook genealogisch werk is een opdracht die veel van de onderzoeker vergt. Als u talent heeft op letterkundig gebied, actief of latent, dan zijn dit mooie jaren om dit verder te ontwikkelen. Heeft u uw autobiografie al geschreven, of het levensverhaal van een vader, moeder of grootouders die er niet aan toe zijn gekomen? Ieder van ons is het zichzelf, haar nageslacht en haar verwanten verschuldigd een verslag van haar leven na te laten.

Daarnaast zijn er nog de vele gelegenheden voor dienstbetoon aan anderen. De wereld is vol eenzame en veront-ruste mensen, die behoefte hebben aan een luisterend oor, een bezoek of een troostende brief. Ons wachtwoord zou moeten luiden, „Hou nooit op met je ontwikkelen en anderen te dienen.”

We hebben gesproken over het belang van goede gezinsbanden, van de ont-

wikkeling van de vrouw, van een intelligente moeder te zijn en van het dienen van de medemens. Nu zullen sommigen van u misschien vragen, „Waar kan ik geholpen worden met het realiseren van al deze doelstellingen?” Zusters, wij vrouwen van de kerk van Jezus Christus zijn zeer bevoorrecht in dat wij een organisatie hebben die door een profeet van God werd geopenbaard en is bedoeld om aan onze fundamentele behoeften te beantwoorden — de Zustershulpvereniging. Indien er zusters onder u zijn die tot nog toe geen gebruik van deze organisatie hebben gemaakt, wil ik u aansporen toch vooral van deze gelegenheid te profiteren. De gevarieerde programma's van de ZHV zijn erop gericht ons te helpen ontwikkelen en gelukkig te zijn en alle zusters kunnen er deel aan nemen. De ZHV biedt ons een uitstekende gelegenheid om vriendschapsbanden aan te knopen en onze medemens te dienen. Zusters, zorg dat u zo spoedig mogelijk actief deel uitmaakt van deze wereldomvattende zusterschap. Het huisbezoekprogramma stelt ons in de gelegenheid een vriendin in nood te hebben en te zijn. Het is mijn voorrecht geweest ruim vijftig jaar lang huisbezoekster te zijn in de verschillende wijken waar wij gewoond hebben en ik heb grote vreugde en bevrediging in dit werk gevonden. Ik wil graag getuigen van de waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus en mijn grote dankbaarheid aan mijn hemelse Vader kenbaar maken voor mijn lidmaatschap in zijn kerk en koninkrijk. Ik weet dat Christus onze Verlosser is en ik heb Hem lief. Dat wij allemaal de vreugde en voldoening van het lidmaatschap en het dienen in zijn kerk mogen kennen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Luisteren en gehoorzamen

DOOR CORNELIA J. LAST

Het is een groot voorrecht voor mij om hier op deze moeder en dochtervergadering iets te mogen zeggen.

Wat klinkt het mooi „moeder en dochtervergadering”. Ik ben dankbaar dat ik hier vanavond kan zijn met mijn drie dochters en u allen.

Alle vrouwelijke aanwezigen zijn dochters van onze hemelse Vader. En Hij houdt van ons allemaal, niemand uitgezonderd en Hij wil ons altijd helpen.

Als wij goed luisteren naar de stem van de Heilige Geest zal het ons goed gaan.

„Luisteren” is een woord dat heel veel zegt. Luisteren is voor sommige mensen heel moeilijk. Vele praten liever. En toch is „luisteren” zo hard nodig. Hebben wij als zusters van de zustershulpvereniging dit woord niet heel hard nodig? In de eerste plaats om naar de mooie lessen te luisteren, die ons gegeven worden.

En wat denkt u als we op huisbezoek gaan? We komen dan mensen tegen die alleen zijn en eens graag praten willen. Anderen, die moeilijkheden hebben en dit graag aan ons vertellen willen.

Het is zo nodig dat wij goed kunnen luisteren. Soms is dat al voldoende om een mens te helpen.

Wat is luisteren eigenlijk?

In het leven van de ander, in dat van je naaste. Luisteren is dan „zich offeren”.

Wie alleen maar met zichzelf bezig is kan geen liefde geven. Kan alleen maar spreken, niet luisteren.

Kon iedereen op de gehele wereld maar luisteren, dus jezelf geven aan je naaste.

Dan zou er altijd vrede zijn.

Laten wij als Heiligen der laatste Dagen, hierin een voorbeeld zijn.

Luisteren en gehoorzamen, zijn woorden die bij elkaar horen.

Gehoorzaam zijn aan de stem van de Heilige Geest. We hebben heel veel voorbeelden van mensen die luisterden en gehoorzaamden.

Adam en Eva, die uit de „Hof” verdreven waren hoorden een stem uit de hof komen, die hun gebod „te offeren”. Adam deed het. Later vroeg een engel of hij wist waarom hij moest offeren, Adam antwoordde: „Ik weet het niet, maar de Here gebod het mij”.

Noach luisterde naar de stem van God en gehoorzaamde, hij moest een schip bouwen, Noach deed het.

Mozes gehoorzaamde op Gods vraag om de Israëlieten door de woestijn naar het beloofde land te leiden. Mozes zag er tegen op, maar gehoorzaamde toch, ondanks alle moeilijkheden die hij van het volk ondervond. God toonde steeds zijn liefde aan de mensen als ze naar hem luisterden en gehoorzaam waren.

In het Boek van Mormon kunnen we ook vele opnoemen die gehoorzaam waren aan de geboden, om een moeilijke weg te volgen.

Nephi, Lehi's zoon die altijd gehoorzaam was aan God en zijn aardse vader.

Als de mensen gehoorzaam waren ging alles goed.

De Here Jezus Christus luisterde ook naar de stem van zijn Vader. Hij voerde zijn vaders plan uit, Hij stierf voor ons aan het kruis.

Joseph Smith, de eerste profeet na de herstelling had zijn hemelse Vader lief. Hoe hij ook door de vijanden

verdreven en gefolterd werd, hij bleef gehoorzaam aan zijn hemelse Vader. Hij vertaalde het Boek van Mormon en herstelde de kerk van Jezus Christus.

In onze tijd gaf God door middel van de profeten ons raadgevingen. Hij spoorde ons aan „deze te gehoorzamen”.

In Leer en Verbonden 82:10 kunnen we lezen: „Ik de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat ik zeg; „maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte”.

In 1843 liet de Heer ons weten dat als wij ons best doen, meer kennis op te doen, wij daarvoor gezegend zullen worden.

In Leer en Verbonden 130:20-21 staat: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond. „En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond”.

We kunnen gemakkelijker gehoorzamen, als we dat jong hebben geleerd.

Een reden dus onze kinderen te leren gehoorzaam te zijn. Als wij willen dat onze kinderen gehoorzaam zijn zullen we zelf een voorbeeld moeten zijn.

Laten we hierbij denken aan geloofsartikel twaalf. „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet”.

Als wij dingen doen, die niet met onze landwetten in overeenstemming zijn, zijn wij een slecht voorbeeld.

En wat de goddelijke wetten betreft, het evangelie niet naleven!

Door b.v. niet naar de kerk gaan als we in de gelegenheid zijn.

Of een taak, die we kunnen doen, maar het niet doen, omdat het zo moeilijk is. Als we zo leven, hoe kunnen we dan verlangen dat onze kinderen gehoorzaam zijn?

't Is onze plicht de talenten, die we gekregen hebben te ontwikkelen. We zijn allemaal dienstknechten van onze hemelse Vader.

Elke taak die we krijgen opgedragen van onze leiders, ook al is deze nog zo eenvoudig, wordt ons opgelegd door onze hemelse Vader en leidt ons naar de weg van verhoging.

Als we moeite hebben om gehoorzaam te zijn laten we het voorbeeld van Nephi volgen. Leest u 1 en 2 Nephi, uit het Boek van Mormon.

We zullen behoefte krijgen om ook zo te zijn.

Als we de geboden onderhouden voelen we ons vrij. Als we ons vrij voelen zijn we gelukkig.

Tot slot wil ik mijn getuigenis geven: Dat als wij naar deze geboden luisteren wij eens zullen terugkeren tot onze hemelse Vader.

Ik ben dankbaar dat ik de lessen van de academie mag volgen. Deze lessen helpen ons een beter mens te worden. Ik ben dankbaar dat ons hele gezin lid mag zijn en ik wens iedereen dat geluk toe.

Dat wij altijd zullen luisteren naar Gods wetten en gehoorzaam zullen zijn aan onze leiders dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zijn urgente boodschap

DOOR JAMES O. MASON

Geliefde broeders en zusters, dit is een onverwacht genoegen. Ik vind het zo fijn dat ik, samen met mijn vrouw, hier in Nederland mag zijn. Wij hebben de geest van onze hemelse Vader in deze vergaderingen gevoeld. Ik wil tot u getuigen van de waarachtigheid van dit werk. Het is dan ook een geweldige ervaring voor ons om samen te reizen met een levende profeet en met apostelen en andere algemene autoriteiten, die in deze laatste dagen door God zijn geroepen. Zusters, ik verklaar tot u dat Spencer

W. Kimball een levende profeet is. Zijn leven is een wonder. Onze Vader in de hemel heeft hem bewaard om in deze laatste dagen de heiligen te kunnen leiden. Hij is eenentachtig jaar jong en een en al levenskracht en jeugdigheid. Zijn boodschap aan de wereld luidt dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Hij heeft ons allemaal gevraagd onze stap te verlengen en onze pas te versnellen. Zijn boodschap is urgent. Hij heeft ons gevraagd niet alleen hoorders, maar daders van het woord te zijn en wel nu

meteen. Geliefde zusters, ik bid dat u hen die het priesterschap dragen zult steunen en uw kinderen in rechtvaardigheid zult onderwijzen. Die kleine jongen bij u thuis zou een toekomstige profeet, apostel, ringpresident of bisschop kunnen zijn. Hij wordt een zending of het hoofd van een gezin en moet dus met zorg worden onderwezen. En dat geldt evenzeer voor uw dochters. Ik bid dat de Heer ieder van u moge zegenen en geef u mijn getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR THOMAS S. MONSON Lid van de Raad der Twaalven

De blauwdruk des Heren

Geliefde zusters, het is mij een groot genoegen vanmiddag bij u te zijn. Ik ben ook bijzonder gelukkig deze keer zuster Monson bij me te hebben en ik kan tot u getuigen dat zij een prachtmoeder is voor onze dochter en onze zoons.

Ik moest vandaag denken aan een heerlijke openbaring die door de Heer werd gegeven in de tijd dat de tempel te Kirtland werd gebouwd. Deze openbaring is vervat in afdeling 88 van de Leer en Verbonden en werd door de profeet Joseph Smith „het olijfblad” genoemd. In deze openbaring spreekt de Heer over het bouwen van een huis. Tijdens zijn bediening op aarde sprak Hij ook menigmaal over bouwen. U herinnert zich zeker wel zijn uitspraak dat een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, geen stand kan houden. Hij zei ook dat een dwaas man zijn huis op het zand bouwt, terwijl een verstandig man zijn huis op de rots bouwt, want het huis dat op een stevig fundament staat zal niet instorten wanneer het door de moeilijkheden en stormen des levens wordt overvallen.

In feite bent u allemaal bezig met het bouwen van een huis, ofwel het opbouwen een gezin, of zult dit in de toekomst gaan doen. Het was de apostel Paulus die zei dat wij tempels van God zijn en dat de geest Gods in ons zou wonen als wij daartoe waardig waren.

Of wij nu bezig zijn met het vormen van het huis dat door onze geest wordt bewoond, of de fundamentele taak vervullen van het opbouwen van een gezin, zou het niet geweldig zijn als we een blauwdruk hadden om ons

aan te houden? Als die blauwdruk was gemaakt door een ervaren architect, iemand die bij het begin het eind al kende, iemand die wist aan welke spanningen ons project bloot zou staan, zou ons antwoord luiden, „Ja, zo’n blauwdruk zou ik graag willen hebben.”

Dit wetende, heeft de Heer er een verschaft. Hij zei, „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.” (LV 88:119.)

Hier hebben we dan de volmaakte blauwdruk. Wanneer wij een huis van gebed vestigen, erkennen we onze verantwoordelijkheid om onze kinderen te leren bidden en oprecht voor de Heer te wandelen. We knielen met hen neer aan de rand van het kleine bed, en met de arm van de moeder om de schouder van de dochter heen geslagen, leert het kind te bidden. Laat uw huis een huis des gebeds zijn. Laat het ook een huis van vasten zijn. Leer uw kinderen hoe belangrijk het vasten is — niet slechts een paar maaltijden overslaan, maar ons brood uit te reiken aan de hongerige en ons niet te onttrekken aan ons eigen vlees en bloed, teneinde de belofte in het boek Jesaja te vervullen. (Zie Jes. 58:7.) Laat ons huis een huis van vasten zijn.

Ons huis moet ook een huis van geloof zijn. In dit verband wil ik u iets vertellen van het resultaat van de levenslange studie van een zeer voor-
aanstaand kinderpsycholoog. Dr.

Glenn Dolman, die geen lid van de kerk is, heeft gezegd dat het verstand van een kind op een computer lijkt en dat — en dit is een uitermate interessante uitspraak — wat er in de eerste acht jaar in wordt gestopt, er grotendeels voorgoed inblijft. Vind u het niet belangwekkend dat hij acht jaar noemt, precies de periode die de Heer u als ouders heeft gegeven om uw kinderen te onderwijzen voordat zij gedoopt worden? Dr. Dolman deed nog een uitspraak. Hij zei, „Het kind is het meest ontvankelijk in zijn tweede levensjaar.” Zo zien we dus wat een drogreden het is te beweren dat het beter is een kind pas te instrueren als het ouder is.

Laat ons huis niet alleen een huis van geloof zijn, maar ook een huis van wetenschap. Leer hen „woorden van wijsheid uit de beste boeken.” (LV 88:118.) Leer hen het geopenbaarde woord Gods te bestuderen. Laat hen kennis vergaren, niet alleen door studie, maar ook door geloof. En laat uw huis vervolgens ook een huis van heerlijkheid zijn. Let erop hoe u leeft, want u onderwijst wat u bent en uw voorbeeld spreekt luider dan het gesproken woord.

Wat doet het me goed wanneer ik onze dochter haar getuigenis hoor geven, vooral wanneer ze zegt dat ze graag op haar moeder wil lijken. En, zusters, dat wil ik ook graag.

En tenslotte heeft de Heer gezegd dat ons huis een huis van orde moet zijn. (Zie LV 88:119.) De Nederlandse mensen staan bekend om hun ordelijkheid. Ik geloof niet dat de Heer bedoelde dat alles in huis keurig netjes op zijn vaste plaats moet liggen, maar

eerder dat u tijd moet maken voor uw man, tijd voor uw kinderen, tijd voor uw huis, tijd voor uw naasten, tijd voor uzelf en, bovenal, tijd voor de Heer.

Er bestaat een blauwdruk: een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God. Wanneer wij ons aan deze blauwdruk houden, zullen wij misschien recht hebben op de belofte van de Heer aan Salomo, die zijn schitterende tempel bouwde: „Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen . . .” (1 Kon. 9:3.) Ik hoop dat u in het huis dat u bouwt ook het aankloppen van de Heiland zult toejuichen, want Hij klopt op de deur van het huis waar u woont. Hij zei, „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen . . .” (Op. 3:20.)

Dat ieder van ons de Meester moge verwelkomen in het huis dat volgens zijn blauwdruk is gebouwd, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR THOMAS S. MONSON
Lid van de Raad der Twaalven

Wat kunnen wij doen?

Het doet mij veel genoegen, broederen, om vandaag voor u te staan. Het doet mij ook goed te zien dat er een behoorlijk aantal Aäronische priesterschapsdragers aanwezig is. Ik maak u mijn compliment, jongemannen, voor de uitvoering van gisterenavond, vooral voor het prachtige gedeelte met de tempel des Heren. Ik hoop dat de gedachten van iedere jongeman op die tempel zijn gericht. Ik hoop dat ze daarnaast ook op een zending zijn gericht; en het betaamt degenen onder ons die het Melchizedekse priesterschap dragen onze jongemannen in deze richting te sturen.

Ik heb me afgevraagd wat er zal gebeuren wanneer deze conferentie voorbij is. Zullen we nog steeds dezelfde zijn, of zullen we veranderd zijn? Zullen wij een grotere waardering hebben voor het woord van God of zullen wij met hetzelfde gebrek aan waardering doorgaan? Het is één ding om sterk en moedig te zijn wanneer wij met velen zijn en de leiders van de kerk bij ons hebben, en iets heel anders wanneer de profeet des Heren ergens anders heengaat, terwijl wij wellicht terugkeren naar een kleine gemeente en het reusachtige werk dat voor ons ligt aanschouwen.

De Schrijver Rudyard Kipling heeft enkele prachtige regels geschreven die een dergelijk tafereel afschilderen. Ze werden gepubliceerd onder de titel *Recessional* en staan ook in sommige van onze gezangboeken. In het Engels luiden de woorden: „The tumult and the shouting dies. The captains and the kings depart. Still stands their ancient sacrifice, an humble and a con-

trite heart.” (*Hymns*, No. 76.) (Het roumoer en het geschreeuw verstomt. De hoofdmannen en koningen gaan heen. Maar hun aloude offer blijft bestaan, een nederig en berouwvol hart.) Ik hoop dat wij als gevolg van deze conferentie een nederig en berouwvol hart zullen hebben. Broeder Charles A. Didier, broeder Joseph B. Wirthlin en ik, die in het bijzonder verantwoordelijk zijn voor het zendingswerk in dit gebied, hebben enkele nieuwe plannen opgesteld. Wij gaan de leiders van iedere gemeente vragen om samen te komen met de leiders van het zendingswerk en vervolgens, in de geest van gebed en dankzegging, terwijl de raadgevingen van de profeet nog in onze oren naklinken en in het besef van onze verantwoordelijkheid, de vraag overwegen: Wat kunnen wij in deze gemeente doen om Gods koninkrijk op te bouwen? Wat kunnen wij in deze gemeente doen om ons aantal uit te breiden? Wat kunnen wij in deze gemeente doen om diegenen terug te winnen die inactief zijn geworden? Wat kunnen de zendingen doen? Wat kunnen de priesterschapsleiders doen? Wat kunnen de leden doen?

De opgaaf ligt voor ons, broederen, en de verantwoordelijkheid ligt op ieders schouders, en vooral op de schouders van hen die het Melchizedekse priesterschap dragen. Ik zou twee verzen uit afdeling 107 van de Leer en Verbonden willen aanhalen, waar de Heer zegt: „De macht en het gezag van het hogere of Melchizedekse Priesterschap bestaan in het dragen der sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk — het voorrecht

te hebben de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen, de hemelen voor zich geopend te hebben, deel te nemen aan de algemene vergadering en kerk van de Eerstgeborene, en zich te verheugen in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God, de Vader, en Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond.” (LV 107:18, 19.)

Dit is een ernstige zaak. Dit is de zaak van onze Vader; en de verantwoordelijkheid ligt bij ons.

In vele zaken en bedrijven over de hele wereld, waar een succesvolle eigenaar zijn zoon wil opleiden om in zijn vaders voetstappen te treden, zal hij ervoor zorgen dat de jongen ervaring opdoet in alle afdelingen van het bedrijf. Zodra hij heeft kunnen bekijken hoe het er toegaat op de ene afdeling, wordt hij overgeplaatst naar een andere, en vervolgens naar weer een andere. Wanneer hij dan uiteindelijk directeur wordt, is hij geen amateur of beginneling, maar zich volledig bewust van zijn verantwoordelijkheid. Wij kennen allemaal wel het verhaal van de koning die zijn zoon wegstuurde om onder de boeren van het land te leven, zodat hij zou leren met barmhartigheid te regeren en het standpunt van het volk zou kennen.

Broederen, ook wij maken deel uit van een koninkrijk. Het is onze verantwoordelijkheid te presideren en ons voor te bereiden op uiteindelijk godschap. Het is dus belangrijk de behoeften van de mensen te kennen, willen wij mettertijd een goddelijke leider zijn. Aangezien, zoals ik al heb aangestipt, de kerk de zaak, of het werk, van onze Vader is, dienen wij ons erop voor te bereiden in alle ootmoed, maar met bekwaamheid, te regeren. Onze hemelse Vader zal ons verantwoording laten afleggen voor ons doen en laten. Wij moeten onze roepingen eer aandoen.

Ik heb eens het volgende gelezen in een van de tijdschriften van de kerk:

„Wat betekent het een roeping eer aan te doen? Het betekent een taak opbouwen in waardigheid en belangrijkheid, haar eerbaar en prijzenswaardig maken in de ogen van alle mensen, haar te vergroten en te versterken, het licht van de hemel erdoorheen te laten

schijnen zodat anderen het kunnen waarnemen.

„En hoe doet men een roeping eer aan? Eenvoudig door de plichten op zich te nemen die ermee gemoeid zijn. Een ouderling doet de geordende roeping van een ouderling eer aan door te leren wat zijn plichten als een ouderling zijn en ze vervolgens uit te voeren. De president van een ouderlingenquorum doet zijn besturende roeping eer aan door te leren wat er van hem wordt verwacht als quorum-president en het ook te doen.” (*Improvement Era*, Vol. 64, nr. 5, mei 1961, blz. 346, 347, door het Quorum der Twaalven.)

Welnu, sommigen onder u hebben de opdracht te werken met de jongemannen van de Aäronische priesterschap. Vooral de gemeentepresidenten en bisschoppen hebben op dit gebied een voorname verantwoordelijkheid. Kent u iedere jongeman? Niet alleen de actieve, maar ook de inactieve? Wat doet u om ervoor te zorgen dat iedere jongeman in aanmerking komt voor het Melchizedekse priesterschap? Ten bate van de jongeren die vandaag in ons midden zijn, wil ik u wat vertellen. Toen ik vijftien jaar oud was bekleedde ik de functie van president van het leraarsquorum in onze wijk. Ik had te maken met een quorumadviseur die van ons hield en ons wist te bereiken. Hij wist, bijvoorbeeld, dat iedere jongen het leuk vindt duiven te fokken. Zoals u weet, hebben Nederland en België enkele van de prachtigste duiven ter wereld. Op zekere dag zei deze adviseur tegen mij, „Kom straks even bij mij langs, dan zal ik je een duivenkoppel geven.” Ik ging er dus heen en hij zei, „Ga je gang en kies zelf een doffer uit. Daarna zal ik je een duivin geven.” Ik koos een mooi exemplaar, waarna hij een duivin tevoorschijn bracht en haar aan mij overhandigde, met de toevoeging, „Deze duif is anders dan alle andere duiven ter wereld.” Ik vroeg me af waarom zij zo bijzonder was. „Kijk,” zei hij, „ze heeft maar één oog.” En het was waarempel zo. Een kat had haar andere oog uitgekrabd.

„Neem de duiven mee naar huis en hou ze de eerste maand binnen,” zei hij, „en als je ze dan uit laat vliegen,

zullen ze naar jouw til terugkomen.” Ik volgde zijn advies stipt op. Na een maand zette ik de doffer buiten en hij bleef keurig in de buurt. Ik zette het eenogige vrouwtje buiten en ze was gelijk weg. Ik ging naar het huis van m'n quorumadviseur en vroeg hem of het vrouwtje was teruggekomen. „Kom,” zei hij, „laten we samen gaan kijken.” op weg naar het duivenplat legde hij zijn arm om mijn schouders en zei, „Tom, Bob Middleton was niet op de priesterschapsvergadering afgelopen zondag. Wat denk je daaraan te doen?” Ik antwoordde, „Daar vind ik wel wat op.” „Da's fijn, Tom,” zei hij. Bij het duivenplat gekomen keek hij op en, ja hoor, daar was het eenogige vrouwtje. Hij nam haar op, gaf haar aan mij en zei, „Neem haar mee naar huis en hou ze deze keer een week of twee binnen. Als je ze daarna naar buiten laat, zal ze wel bij je blijven.” Ik deed wat hij mij had aangeraden, maar ook deze keer vloog het vrouwtje weg. Weer ging ik naar mijn quorumadviseur toe en vroeg of de

duif bij hem was teruggekomen. „Laten we maar eens gaan kijken,” zei hij.

Op weg naar het duivenhok legde hij weer zijn arm om mij heen en zei, „Hoe staat het eigenlijk met Bill Davenport uit je quorum? Het is al meer dan twee maanden geleden dat hij voor het laatst op de priesterschapsvergadering was. Je hebt het heel goed aangelegd met Bob, maar wat ga je doen om Bill weer terug te krijgen?” Dat weet ik nog niet,” zei ik, „maar ik zal er voor zorgen dat hij er zondag is.”

Weer zei hij, „Hier heb je je duif,” en ik nam haar mee naar huis. Dit gebeurde wel een keer of twaalf voor ik door had dat hij mij een hele bijzondere duif had gegeven, en wel de enige duif die iedere keer terugvloog naar zijn oorspronkelijke duiventil. Zo kon hij ervoor zorgen om de paar weken een priesterschapsbespreking te hebben met de president van het leraarsquorum. Dankzij die besprekingen en het eenogige duifje werd

iedere jongen van dat leraarsquorum actief. Ik zal de Heer altijd dankbaar blijven voor die quorumadviseur en zijn vermogen om de president van een Aäronisch-priesterschapsquorum te bereiken en te inspireren.

Deze jongemannen hebben recht op wijze leiders, op leiders die hen voorgaan middels hun goede voorbeeld. Hebben wij reine handen en een zuiver hart, broederen? Stellen wij het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid op de eerste plaats? Hebben wij het vermogen de Heer met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte te dienen? (Zie LV 4:2.) Hebben wij de wijsheid om de hoeder van onze broeder te zijn? (Zie Gen. 4:9.) Dit is onze opdracht. Maar Satan, de boze, wil ons laten mislukken. Hij wil ons ons doel uit het oog laten verliezen. Hij wil ons ontmoedigd laten worden.

Broederen, laat de ontmoediging geen vat op u krijgen. Laten we onze verantwoordelijkheden zonder aarzelen op ons nemen. Laten we onze plicht doen en onze opdracht uitvoeren alsof het gehele koninkrijk Gods alleen van ons afhangt. Dit moet onze droom zijn. En die droom is binnen onze macht. Ik geloof dat we de afgelopen paar jaar allemaal gehoord hebben van een prachtige musical of verhaal getiteld „Camelot.” Het is de geschiedenis van het hof van koning Arthur. U zult zich wellicht herinneren dat Lancelot tussen koning Arthur en zijn vrouw Ginevra kwam en er overspel uit voortvloeide. Arthur maakte toen een veelbetekenende opmerking tegen zijn vrouw: „Wij moeten onze dromen niet laten vernietigen door onze hartstochten.”

Broederen, wij moeten onze hartstochten onze dromen niet laten vernietigen wat betreft het opbouwen van het koninkrijk Gods. Wij moeten niet toelaten dat onze hartstochten ons onze plaats doen verspelen in de eeuwige wereld bij onze hemelse Vader. Wij moeten niet toelaten dat onze hartstochten ons gezin verwoesten of ons priesterschap bezoedelen. Ik bid dat wij trouw zullen zijn aan ons rentmeesterschap en ik geef u mijn getuigenis dat dit de weg is die voert tot geluk en vreugde. In de naam van Jezus Christus. Amen.

”Laat ons daarom Hem getrouw zijn”

DOOR CHARLES A. DIDIER, Lid van het Eerste Quorum van Zeventigers

Een toespraak kan verschillende kanten opgaan. Een onderwerp kan worden ingeleid door het kleinere geschut, dat van tijd tot tijd schiet ter voorbereiding op de grote aanval. Ofwel kan een onderwerp beginnen met één machtige ontploffing gevolgd door een hele reeks kleinere, met echo's tot in het oneindige. Maar welk ook de gekozen methode zij, het doel is hetzelfde: doen schrikken, doen opspringen, kortom: een bijzondere aandacht provoceren ter voorbereiding van een goede reactie, die, hoopt men altijd, zal leiden tot een goede handeling.

Ik zal mijn onderwerp vandaag inleiden door een kleine zin te citeren uit de roman van een Frans auteur, Hervé Bazin. Eén van de helden uit dit boek vertelt een ware geschiedenis, namelijk dat hij van een eiland in het midden van de oceaan werd verbannen tengevolge van een vulkaanuitbarsting en dat hij daarom enkele jaren onvrijwillig in één van onze landen moest verblijven. Het is aan de vooravond van de terugkeer naar zijn eiland, en op de vraag van de pers, wat zijn indrukken waren van het moderne leven, antwoordt hij: „Uw leven vult niet de harten; het vult de vuilnisbakken.”

Een ontploffing van opstand, van droefheid, van ontgoocheling van een menselijk wezen jegens een wereld van materialisme, en van zogenaamde vooruitstrevende theorieën; en de uitspraak van een man, die zich de vraag stelt, of het geestelijke nog een rol te spelen heeft.

Ons antwoord op deze uitdaging is: „Ja”. Ja, wij hebben dankzij heden-

daagse openbaring het antwoord op deze vraag, en wij geven dit antwoord aan de hele wereld door middel van vijftienduizend jongeren van negentien tot eenentwintig jaar of ouder, die bekend maken dat het evangelie van Jezus Christus is hersteld door middel van een profeet, Joseph Smith; dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God; dat Hij Zijn leven heeft geofferd om ons de onsterfelijkheid te verzekeren; dat deze Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heden ten dage wordt geleid door een levende profeet en openbaarder, president Spencer W. Kimball; dat zij goddelijk is en dat zij ons door haar leringen de mogelijkheid geeft het eeuwige leven te verwerven.

Dat wij deze goddelijke boodschap hebben ontvangen, stelt ons, als leden van de priesterschap, voor duidelijke feiten, en maakt ons verantwoordelijk. Het staat ons toe ons hart te vullen met liefde voor het evangelie en onze hemelse Vader. En het beschermt en verzekert ons tegen de gevaren van deze wereld. Ik heb dit woord „verzekeren” bewust gebruikt. Verzekert men niet de kinderen tegen de risico's van wettelijke aansprakelijkheid, tegen ongevallen, voor het voortzetten van studies en wat nog meer? Maar vertegenwoordigen deze risico's de werkelijke gevaren van deze wereld? Zouden onze kinderen niet meer behoefte hebben aan een geestelijke verzekering? En deze verzekering wordt gratis en vrij aangeboden. Wij staan uiteindelijk voor hetzelfde dilemma, dat aan elk mens werd ge-

steld, vanaf de schepping: kiezen tussen de Eeuwige en de wereld, tussen het materiële en het geestelijke.

Waar beginnen wij, waarmee en hoe? Met het gezin als eenheid met de dragers van het Priesterschap en met het zendingswerk.

1. Het gezin als eenheid. Ik las onlangs het resultaat van een aantal enquêtes, waarin men de grote problemen van heden onderzocht in de vorm van drie negatieve uitgangspunten: er is geen gezin meer; er is geen autoriteit meer; er is geen moraal meer. Maar karakteriseert dit werkelijk ons tijdperk? Raadt u eens in welke periode het volgende geschreven werd: „Wanneer vaders de gewoonte aannemen hun kinderen hun gang te laten gaan, wanneer zonen geen rekening meer houden met de woorden van hun ouders, wanneer leermeesters beven voor hun leerlingen, en vleierij verkiezen, wanneer tenslotte jongeren de wetten verachten, omdat zij boven zich de autoriteit van niets of niemand erkennen, dan begint de tirannie.” Dit werd niet geschreven in negentien-achtentwintig, maar wel drieëntwintig-honderdvijfenzeventig jaar geleden door de wijsgeer Plato, toen hij de toestanden in zijn tijd beschreef die op de rand van decadentie stond.

Wat is er nieuw vandaag? Ik citeer mevrouw Debaisieux uit „Le Figaro”: Titels: Het aantal echtscheidingen neemt toe, sexualiteit buiten het huwelijk, alles wordt toegelaten, de vaders ontslagen, de ouderen verworpen. Waar zijn de gezinnen van vroeger . . . Commentaren: De ouders dienen te bewijzen, dat zij het verlangde respect waardig zijn. Want indien zij hun gezag verloren hebben, dan is het omdat zij alles hebben toegestaan, als zij zelf al niet het voorbeeld hebben gegeven van laksheid; als zij zelf al niet door onverschilligheid, luiheid, onbedachtzaamheid hun kinderen hebben aangemoedigd geen betekenis te hechten aan de noties van burgerzin, gezag, en gezin.”

Deze problemen zijn dus niet nieuw, zoals sommigen wellicht zouden denken, maar de oplossingen voor deze problemen zijn evenmin nieuw. Men kan deze oplossingen eveneens drieëntwintighonderdvijfenzeventig jaar

geleden terugvinden: in de Schriften. Herinnert u zich de geschiedenis van Lehi, Nephi, Laman en Lemuël? Deze geschiedenis illustreert het grote probleem, dat ten grondslag ligt aan die perscommentaren, die slechts vragen opwerpen zonder antwoorden: het verwerpen van de woorden van een profeet, die de wil van God verkondigt, en het verkiezen om de verlangens en de verleidingen van de wereld te volgen. De oplossing voor de gezinsproblemen wordt ons eveneens gegeven (1 Nephi 7:12): „. . . de Here is machtig alle dingen volgens Zijn wil te doen voor de kinderen der mensen, indien zij geloof in Hem oefenen. Laat ons daarom Hem getrouw zijn.”

Onze trouw aan dit woord van de Heer, uitgesproken door een levende profeet en openbaarder, moet een trouw zijn gebaseerd op geloof en op voorbeeld, of anders gezegd in daden. Vaders en zonen moeten, dankzij het priesterschap dat zij dragen, samenwerken, om niet alleen een dialoog met elkaar aan te gaan, maar ook om deze voort te zetten; om in dezelfde richting te kijken en samen een thuis op bouwen, gegrondvest op de rots van het priesterschap, door het naleven van het evangelie in dienst van de andere gezinsleden.

2. Waarmee moeten wij nu verdergaan? Met de dragers van het Priesterschap en hun specifieke verantwoordelijkheid om zendelingen te zijn. De Here vraagt ons vandaag bij monde van pres. Kimball ons te concentreren op het zendingswerk. Dit doet me denken aan een geschiedenis, die ouderling Haight op een Algemene Conferentie verteld heeft. Het is de geschiedenis van een kleine jongen, die tot taak had gekregen de twee gouden vragen te stellen: Wat weet u van de mormonen? Wilt u er meer van weten? En nadat deze kleine jongen de vragen had gesteld aan de eerste persoon die hij ontmoette, en een positief antwoord had ontvangen, keerde hij zich naar zijn vader en vroeg hem: „En nu, wat doen we nu, Pappa?” Waarom vertel ik u deze geschiedenis? Omdat de jeugd en vele mensen rondom ons een diep verlangen ervaren naar waarheid; een diep verlangen naar waarheid te midden van onzeker-

heid en agitatie, maar zij vinden de waarheid niet, omdat zij gewoonweg niet weten, dat het evangelie hersteld is met alle macht en gezag. Welnu, wat doen wij thans als dragers van het Priesterschap? Welke rijke vruchten zullen wij hun tonen, opdat zij ons zullen kennen? Onze verantwoordelijkheid als dragers van het priesterschap is om resultaten te bereiken. En het grootste resultaat dat wij ooit kunnen bereiken is zielen te brengen tot onze hemelse Vader. Dit is zijn doel (Mozes 1:39): „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” Onze resultaten moet men merken in het aantal doelingen in onze gemeenten, in onze wijken. Wij kunnen deze bekomen, enerzijds door het zendingswerk in onze gezinnen, anderzijds door elke jongeman voor te bereiden op zijn zending. De Heer zegt ons in de Schriften: „Gaat in de gehele wereld, en onderwijst alle naties, talen en volken.” Indien moeders kinderen ter wereld kunnen brengen voor dit sterfelijk leven, dan moet u, toekomstige zendelingen, de geboorte tot het eeuwige leven kunnen geven.

Laten wij thans ons geloof tonen en bewijzen aan president Kimball, dat de jeugd van deze zendingsgebieden en deze ring klaar staat haar stappen te vergroten, en gevolg te geven aan de roep van de Heer, om de boodschap van het herstelde evangelie aan alle naties te brengen. Welke jongeren die hier aanwezig zijn, de leeftijd is van geen belang, hebben de beslissing genomen, klaar te staan om op zending te gaan, hetzij nu, hetzij later? Wilt u gaan staan?

Ik dank u. Laat mij u nu melden, wat president Kimball onlangs gezegd heeft, namelijk wat er zal gebeuren wegens uw verlangen om te dienen: „Indien wij ons zendingseffectief sterk vergroot zullen hebben, dan zullen wij niet alleen de bekering van deze wereld hebben bereikt, maar eveneens de bekering van ons eigen volk. Wij zullen vele andere zegeningen ontvangen. elke jongeman zich voorbereidt op zijn zending, zal hij zich automatisch gaan interesseren voor de andere fasen van het

geestelijk werk. De andere kinderen en gezinsleden zullen meer interesse en begrip gaan opbrengen. De vader zelf zal zich er meer bij betrokken voelen.”

Priesterschap betekent dienen. Het is een woord, dat wij moeten eren en hooghouden, want dienstbaarheid plaatst de individu voor zijn eigen verantwoordelijkheden, verplicht hem om te strijden, om een eigen getuigenis te bekomen, om het te bewaren en het te delen met anderen. Het zendingswerk van de priesterschap, in het gezin, is door middel van het daarvoor noodzakelijke geloof en trouw aan de geboden van de Heer, de oplossing voor het dilemma tussen de wereld en de kerk.

Het hoogtepunt wordt ons aangegeven door Joseph Smith in afdeling honderdachtentwintig van de Leer en Verbonden, in de vorm van een aanmoediging, toen hij getuigde: „Broeders, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts en wijk niet terug. Moed broeders, en voort, voort, ter overwinning. Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn.” (LV 128:22)

Ja, wij hebben voldoende om ons hart te verblijden met de leringen, die wij tijdens deze conferentie ontvangen hebben. En mijn hart is vervuld van het getuigenis van de waarheid van dit evangelie, van het Boek van Mormon, van het zendingswerk en vooral van een profeet, die ons toestaat, dankzij de gekregen openbaringen, te bepalen wie wij willen dienen, waar en hoe. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Voor hij diaken werd

DOOR D. ARTHUR HAYCOCK

Mijn broeders, ik ben vereerd en verdedoemd door de uitnodiging u toe te spreken. Ik ben dankbaar voor het priesterschap dat ik draag en voor het erfdeel dat mij is toebedeeld.

Ik ben dankbaar voor het voorrecht dat ik de laatste 38 jaar mocht hebben zes presidenten van de kerk te dienen, alsmede vele, vele andere algemene autoriteiten. Ik leerde al vroeg dat zij inderdaad de levende profeten van de Heer zijn op aarde. Kortgeleden vergezelde ik president Kimball bij een bezoek aan zijn thuis in Arizona. Ik zag het huis waar hij als kleine jongen opgroeide.

Wij klommen de wenteltrap op naar de zolder en daar bezochten we het kale kamertje waar hij als jongen voor hij diaken werd vaak naar toe ging met een olielamp om de Bijbel te lezen en zich voor bereidde op de hoge functie die hij nu bekleedt. Ik heb hem vaak horen zeggen dat toen hij een kleine jongen was die de Bijbel las en naar zijn vader, die ringpresident was, luisterde dat hij al vroeg in zijn leven besloot dat als iemand hem zou vragen een sigaret of alcohol te nemen, of als hij in verleiding gebracht zou worden de Sabbat niet te houden of verkeerde dingen te doen, het antwoord nee zou

zijn. Eens vastbesloten zo te handelen behoefde hij nooit deze keuze opnieuw te maken. Als iemand hem drank of een sigaret aanbood, of vroeg: „Laten we Zondag gaan spelen of zwemmen” betekende dit voor hem geen verleiding meer en behoefde hij niet na te denken om een besluit te nemen, hij had al besloten en wist dat het antwoord nee was. Ik haal deze dingen aan om ons een eenvoudige manier te tonen de geboden te onderhouden.

Dit is een groot en goed man, die door de Heer bemind wordt. Hij is heel zijn leven een voorbeeld geweest van eerlijkheid en rechtschapenheid. Hij heeft veel beproevingen en tegenspoed meegemaakt en is waarheidslievend en trouw gebleven. De Heer koos hem reeds voor zijn geboorte om eens president te worden, maar hij moest bewijzen trouw en waardig te zijn. Hij is trouw en waardig. Hij is onze leider. Hij is onze profeet. Hij zal tot ons spreken. Broeders, laat ons luisteren naar de stem van de profeet. Laat ons zijn voorbeeld volgen. Ik weet dat de Heer zijn geest en wil aan hem openbaart. Ik weet dat het evangelie waar is. Ik weet dat God leeft en Jezus de Christus is.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een jaar of vier, vijf geleden, toen zuster Kimball en ik een reis door Zuid-Amerika maakten, liepen we op een zeker moment ons vliegtuig mis en waren genoodzaakt ons verblijf daar in het oosten van Brazilië, in de buurt van de Amazone, met een dag te verlengen. Zo kon het gebeuren dat wij een bezoek brachten aan de dierentuin daar. Waar we het meest van onder de indruk waren was een kooi van metaaldraad van ruwweg anderhalve bij drieënhalve meter. In dit hok waren een groot aantal boomstronken met reusachtige slangen er omheen gestrengeld. Ze waren zo dik als mijn arm en leken niet zo gemeen, maar er werd ons verteld dat sommige van die grote slangen in staat zijn om mensen of grote dieren verschrikkelijk toe te takelen of te doden. Deze boa's zijn uitermate gevaarlijke reptielen en ze deden me denken aan het pythonverhaal dat ons jaren geleden werd verteld door broeder Marvin J. Ashton.

Een python lijkt op de boa — een hele grote, lange slang. Bij de voortplanting legt de moederslang eitjes in het zand en wanneer de jonge slangetjes uitgebroed zijn, glijden zij het oerwoud in. Wanneer hij volwassen is geworden, beklimt de python een boom bij een pad dat door de dieren in die streek wordt gebruikt, windt zijn lichaam om een sterke tak heen en laat zijn kop omlaag hangen. Wanneer er een dier langs komt dat het verslinden waard is, kronkelt hij zich er snel omheen, knijpt het dood en begint aan zijn feestmaal.

De kleine inlandse jongen wordt door zijn ouders geleerd om uit te kijken naar de pythoneieren. Wanneer hij een nest met eieren tegenkomt, vertrapt hij het, zodat de eieren nooit kunnen worden uitgebroed. Geen wonder dat wanneer de knaap de eieren van de Python verpletterd heeft, de triomfkreten door het oerwoud klinken. Zelfs een kind of een kleine jongen kan die eieren vernietigen en een eind maken aan die slangengeneratie.

Het is gebeurd dat ouders die wisten dat een van hun kleine kinderen misschien ten prooi zou vallen aan een

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

python die de buurt onveilig maakte, een geitje met een ketting vastmaken aan een paal op de plaats waar de slang zich waarschijnlijk zou vertonen. Door zijn gemekker liet het geitje, de python weten dat hij er was. De slang verzwoeg het diertje en kwam vervolgens tot de ontdekking dat hij vastzat aan de paal waar ook het geitje aan geketend was. Zulke vijanden zijn er meer.

Iedere jongen heeft vijanden die even gevaarlijk zijn als de slang. Er is maar één oplossing en dat is je hak op de toekomstige slangen te zetten en ze te vermorzelen voordat ze uitbroeden. Drank is een verschrikkelijk monster en vele goede mannen zijn aan die zonde ten prooi gevallen. Er was eens een jongeman die naar een feestje ging waar de anderen hem persé een borrel wilden laten drinken. Hij weigerde en zei, „Ik raak het niet aan.” Ze noemden hem een doetje. Tenslotte zeiden ze: „We zullen je op de grond neerslijten en de drank in je keelgat gieten.” Volgens hen moest hij dan wel ruiken als een man, zich gedragen als een man en er uitzien als een man. De verleiding om maar toe te geven was groot, maar met een vastberaden gezicht zei hij: „Wacht er nog even mee. Ik heb een verhaal voor jullie en we zullen eens zien of jullie daarna nog zin hebben om die borrel bij me naar binnen te gieten.” Er was eens een jongen,” vervolgde hij, „die met

Kleine kwaden

een stel jongelui omging die hadden besloten dat hij met hen mee moest drinken. Hij zwichtte, nam ook een borrel en dacht: „Na vanavond doe ik dit nooit meer.” Maar hij deed het wel. Drank lijkt op een python. Zelfzucht kan even gevaarlijk zijn. Ze legt haar eieren in het oerwoud. De haat begint als een klein eitje. Egoïsme en oneerlijkheid vinden hun oorsprong in een nietig eitje en groeien uit tot een reusachtig monster.

Ik kan mij zo goed het volgende verhaalje herinneren, dat mij door een moeder werd verteld. Er was eens een jongeman die op het schavot stond en weldra zou worden opgehangen als gevolg van zijn misdaden. Voordat de strop om zijn hals werd gelegd, werd het hem toegestaan een laatste wens te uiten. Hij vroeg naar zijn moeder, die meteen bij hem werd gebracht. Toen zijn hem wilde omhelzen, legde hij zijn arm om haar heen, beet in haar wang en riep met heel zijn ziel: „Moeder, waarom heb je me niet beter opgevoed? Je schonk er geen aandacht aan toen ik kleinigheden zoals een potlood of een appel uit de winkel wegnam. Als u mij had grootgebracht zoals ouders dat horen te doen, zou ik nu niet met mijn leven hoeven te boeten.” Dat is de boodschap die wij aan iedere vader en iedere moeder willen meegeven: Pak de dingen aan en maak ze in orde op het moment dat dit behoort te gebeuren.

— vele keren — en werd een dronk-aard.

„Mettertijd ontmoette hij een lief tallig meisje en trouwde met haar. Tijdens hun verkering dronk hij niet. Maar eenmaal getrouwd begon hij er weer mee. Zij kregen een kindje, maar ondertussen was hij weer aan de drank geraakt. Toen hij op een avond dronken thuiskwam, zei zijn vrouw: „Nu moet het afgelopen zijn. De volgende keer dat je dronken thuiskomt neem ik de baby en ga terug naar mijn moeder. Het monster, net als de slang, werd in hem wakker gemaakt. Hij pakte haar beet en mishandelde haar. Zij nam de baby op, griste een jas van de kapstok en rende naar buiten, de sneeuwstorm in.

Zoals zo dikwijls met dronkaards het geval is, viel deze man, die aan de duivel had toegegeven, in slaap. Pas bij het wakker worden de volgende morgen, besepte hij dat zijn vrouw niet naast hem lag. Hij doorzocht het hele huis, maar kon haar niet vinden. Daarna rende hij naar buiten en daar, slechts een paar honderd meter van huis, lag een dood lichaam in de

Sneeuw. Het was zijn vrouw. Zonder er bij na te denken had hij haar verdreven. Hij nam het kind op dat nog tegen de borst van zijn moeder aanlag. Omdat het dik ingepakt was geweest, leefde het nog.”

En toen zei deze jongeman, die het verhaal deed, „Jongens, dat kind dat was ik. Als jullie me nu nog willen dwingen om te drinken, probeer het dan maar.” Hij had de eieren dood getrapt voordat ze waren uitgebreed.

Broeders, wij onderwijzen onze jongens vanaf hun kindsheid, vanaf hun geboorte. Broeder Monson zei dat een kind het meest ontvankelijk is in zijn tweede levensjaar. Wij, vaders, moeten onze kinderen opvoeden en deze taak niet helemaal aan de moeders overlaten. Zij zullen hun deel wel doen, maar wij moeten ook óns deel doen. Als een jongen eenmaal acht, tien, twaalf of veertien jaar oud is, is het te laat. Tegen die tijd staat zijn levenspatroon al vast. Sommige vaders vinden het niet mannelijk om thuis iets aan te pakken. Ik verzeker u dat het alleszins mannelijk is wanneer een vader voor zijn kinderen zorgt en

ze knuffelt. De gezinsavond is bij uitstek het moment hiervoor. Ik veronderstel dat u allemaal gezinsavond houdt, niet?

Het onderwijzen van de baby begint met zijn geboorte en gaat door wanneer hij twee, vier, acht of twaalf jaar oud is. Dan zal het kind ertoe komen de juiste normen en een juiste gedachtengang te hebben. Wanneer het kind eenmaal besloten heeft in opstand te komen, is het wel wat laat. Er doet zich geen opstand voor op de leeftijd van twee, drie, vier of vijf jaar.

De Heer zegt dat een kind met zijn achtste jaar reeds getraind moet zijn. tegen die tijd moeten zij alles al weten over geloof, bekering, doop en de Heilige Geest. Op de gezinsavond moeten zij al een globale kennis hebben opgedaan van de kerkgeschiedenis. Door uw voorbeeld moeten zij al weten wat kuisheid is. En wanneer dit levenspatroon met zijn achtste jaar al vaststaat, kunt u er haast zeker van zijn dat hij een fijne jongeman zal worden, zijn verantwoordelijkheden in het priesterschap zal nakomen en mettertijd op zending zal gaan.

Ik heb vanmorgen gesproken over de wet van kuisheid. Ik herhaal dat iedere jongen moet worden onderwezen door zijn eigen vader en niet alleen door de leerkrachten van het jeugdwerk of van de zondagsschool. Ze naar de zondagsschool toe te sturen is niet genoeg. Zij dienen samen met hun vader de vergaderingen van de kerk te bezoeken. En zij moeten rein gehouden worden — niet rein gemaakt, maar rein gehouden. Zij dienen op de hoogte te zijn van de gevaarlijke slangeeetjes in het oerwoud. Op die manier worden zij op een constructieve manier onderwezen en zullen zij zich rein houden van alle zedelijke overtredingen, omdat zij naar de tempel en op zending willen gaan.

Ik ga u nog een verhaaltje vertellen dat u wel zal interesseren. Het gaat over het eeuwige leven, wat al deze jongens zullen willen hebben als hun vaders hen in die richting trainen. Een van de twaalf apostelen, waarmee ik jarenlang heb samengewerkt, broeder Joseph F. Merrill, vertelde destijds: „Toen zijn oudste zoon bij een onge-

luk omkwam, stelde mijn vader de vraag waarom zijn zoon toch naar huis was geroepen, terwijl hij hier een vrouw en een stel kleine kinderen had om voor te zorgen. Mijn vader treurde over de dood van zijn jongen. Hij treurde zo erg, dat hij geeneens aandacht had voor zijn werk. Maar op een nacht, toen hij in gepeins verzonken was, keek hij op en daar stond zijn gestorven zoon voor hem. De zoon zei: ‚Vader, u bent een goede werker hier in de tempel. Ik werd naar de geestenwereld geroepen om de mensen hier voor te bereiden op het tempelwerk. De doden zijn niet verdwenen, zij zijn slechts overgegaan tot een andere fase van hun leven.‘ De jongeman voegde eraan toe: ‚Ik heb het erg druk en ik ben heel gelukkig in mijn werk hier.‘”

Ik meen dat hij bij de spoorwegen werkte en struikelde toen hij achterop een trein had willen springen. Hij kwam onder de trein terecht en verongelukte.

„De jongen zei: ‚Vader, treur alstublieft niet meer om mij. Wij hebben allebei een groot werk te doen, en ik doe mijn deel hier.‘”

U, als priesterschapsdragers, hoeft zich geen zorgen te maken over de dood. Er is zoveel dat gedaan moet worden en er zijn zoveel mensen in de geestenwereld die afhankelijk zijn van uw werk. Of wij dus vandaag sterven, morgen of volgende week, dat is voor ons helemaal niet zo belangrijk als voor degenen die wij achterlaten. Wij moeten al het mogelijke doen om ons gezin zo voor te bereiden, dat wanneer zij sterven, zij daarheen gebracht zullen worden waar zij horen te zijn en geoordeeld zullen worden. Wanneer zij echter in de Heer sterven, zal Hij zich over hen ontfermen en zullen zij gezegend zijn. Ons grootste werk is dus ervoor te zorgen dat onze kinderen hun leven lang getrouw, rein en waardig zullen zijn, zodat zij mettertijd in de geestenwereld hun werk kunnen voortzetten.

Ik wil u ook deelgenoot maken van iets wat mij eens overkwam in de tempel te Salt Lake. Terwijl ik de lange gang doorliep op weg naar een van de verzegelkamers om het huwelijk van een jong stel te voltrekken, werd ik

plotseling door een zuster staande gehouden. Zij verkeerde kennelijk in een staat van grote opwinding en vroeg: ‚Broeder Kimball, kent u mij nog?‘ Zij was er duidelijk helemaal op gepitst om te zien en te horen of ik wist wie zij was. Ik was in verlegenheid gebracht. Ik had werkelijk geen flauw idee waarvandaan ik haar had moeten kennen. Het was genant, maar ik had in de loop der jaren zoveel mensen ontmoet. Tenslotte zei ik: ‚Zuster, het spijt me zeer, maar ik kan mij u helemaal niet meer herinneren.‘ In plaats van teleurstelling, kwam er een uitdrukking van grote blijdschap op haar gezicht. Zij was opgelucht en zei: ‚O, broeder Kimball, wat ben ik daar blij om. Samen met mijn man heb ik eens een hele nacht met u doorgebracht, terwijl u probeerde ons leven te veranderen. Wij hadden een zonde begaan en waren aan het worstelen om ons ervan te bevrijden. U heeft die hele nacht gewoegd om mij eraf te helpen.‘ Zij vervolgde: ‚We hebben ons bekeerd en ons leven volkomen veranderd. Ik ben zo blij dat u mij zich niet herinnert, want als u, een van de apostelen, zich mij niet herinnert, zal de Heiland zich misschien mijn zonden niet meer herinneren.‘ Er was haar kennelijk een pak van het hart gevallen. ‚Dank u wel, broeder Kimball,‘ zei ze. Misschien zal de Heer zich die zonde inderdaad niet meer herinneren. Dat is wat de Schriften ons vertellen — als we ons volledig bekeerd hebben en ons leven totaal veranderen.

Toen ik destijds de eerste ring in Zuid-Amerika mocht organiseren, sprak ik met vele broederen die verantwoordelijke functies in de ring en in de wijken zouden bekleden. Aan ieder van hen stelde ik de volgende belangrijke vragen. ‚Houdt u uw gezinsavond?‘ ‚Sinds ik gedoopt ben, broeder Kimball.‘ Rookt u? ‚Nee, sinds ik gedoopt ben niet meer.‘ Gebruikt u sterke drank? ‚Na mijn doop nooit meer. Vanaf die dag heb ik mijn leven veranderd.‘ en hoe staat het met spelen om geld? ‚Nee, nooit meer sinds ik gedoopt ben. Voor ik lid was van de kerk ging ik de stad in zodra ik mijn geld op zak had en verspeelde het grootste deel ervan. Nu neem ik mijn

loonzakje mee naar huis en besteden we het geld samen. We houden altijd onze gezinsavond. We slaan ons gezinsgebed nooit over. We betalen onze tiende. Sinds ik gedoopt ben doen wij altijd de dingen die u ons heeft geleerd.‘

Broeders, dat is wat wij van alle mensen verwachten. Daarom zeggen wij ook dat iedere jongeman op zending dient te gaan. Iedere jongeman heb ik gezegd. En wel als hij negentien jaar oud is. Hij zorgt ervoor een rein en waardig leven te leiden en vrij te blijven van alle vormen van onzedelijkheid en hij weet ook welke dat zijn. Mocht er een jongeman zijn met problemen, dan zal zijn bisschop of zijn ringpresident zijn best doen om hem te helpen ze te overwinnen.

Welnu, broeders, de mij toegemeten tijd is verstreken, maar met uw goedvinden, zou ik nog enkele minuten willen nemen. Ik wil u zeggen hoe dankbaar wij zijn voor deze groep priesterschapsdragers. Eenentwintig jaar geleden hebben we hier verschillende vergaderingen bijgewoond en zelfs toen waren er een groot aantal goede mensen. Maar de priesterschapsleiders die u nu heeft zijn geweldig. Denk eens even aan al deze grote mannen en aan alle grote mannen daar in de zaal. We zijn buitengewoon verheugd met uw vooruitgang. Er zijn geen grenzen aan hetgeen u kunt bereiken. Met de steun van de overige leiders, zullen deze regionale vertegenwoordigers u voorgaan op paden die naar de top van de berg voeren.

Er is misschien al genoeg gezegd over zendelingen, maar we hebben ook uit úw midden zendelingen nodig. Ze zullen ook uit Amerika blijven komen, maar we hebben behoefte aan uw jongens, jongens die zich vanaf hun vroegste kinderjaren op hun zending voorbereiden. Wij hebben vijftien kleinzoons. Mijn dochter kreeg vijf jongens en twee meisjes. De oudste zoon ging op zending naar Engeland. Toen was het niet moeilijk de tweede zo ver te krijgen. Hij ging naar Australië. De derde zoon ging naar Nieuw-Zeeland, de vierde naar Japan en de vijfde is op dit moment in Midden-Amerika. U zult geen problemen heb-

ben met uw tweede, derde, vierde en vijfde zoon wanneer u er maar voor zorgt de oudste op zending te sturen, dagelijks over het op zending gaan te spreken en voor de zendingen te bidden.

Wij verwachten veel meer activiteit en veel betere resultaten dan wij ooit in de Europese ringen hebben gehad. Het is helemaal niet nodig om gewoon en middelmatig te zijn. Zorg dat u wordt zoals de jongelui die naar de Olympische Spelen gaan. U kunt alle anderen overtreffen. U kunt andere en betere manieren vinden om de dingen aan te pakken en doen wat de deelnemers aan de Olympiade doen — een record vestigen. U kunt veel meer doen dan ooit tevoren is gedaan.

Ik zou met deze ene gedachte willen besluiten: Broeders, zorg dat al uw kinderen, jongens en meisjes, met hun achtste jaar worden gedoopt. U weet toch wanneer zij jarig zijn. Het is in uw gedachten en het staat genoteerd. Zorg dat uw zoons met hun twaalfde jaar tot diaken worden geordend. Na zijn doop heeft u vier jaar om hem daarop voor te bereiden. En vervolgens twee jaar om leraar te worden, twee jaar voor priester en drie jaar voor ouderling. Daarna wordt hij op zending geroepen. Broeders, geen uitzonderingen. Er zijn in dit gebied enkele honderden jongens en meisjes die niet gedoopt zijn. Waarom is dat? Omdat het hun vaders niet kon schelen. En misschien zijn de leiders wat zorgeloos geweest.

Zoals broeder Monson duidelijk maakte met zijn verhaal over de duiven, ieder keer dat ze wegvliegen gaan we er weer op af. We zorgen ervoor dat zij de ervaringen opdoen die zij nodig hebben, zodat zij uiteindelijk zalig worden en verhoging ontvangen in het celestiale koninkrijk.

Broeders, wij houden van u. Wij zijn dankbaar voor u. Wij zien dat hier grote mogelijkheden zijn. Laat ons zorgen voor grootse dromen en ze vervolgens verwezenlijken. God zegene u. We hopen in drie, vier of vijf jaar weer bij u terug te komen en dan verbaasd te staan over de vooruitgang die u in de tussenliggende tijd heeft gemaakt. Wij kijken uit naar de tijd dat

dit gebouw te klein zal zijn voor deze conferentie en Nederland dertig of veertig ringen zal tellen, met nog meer in België. Wij kijken ook uit naar het moment dat u hier een tempel zult hebben.

Wij hebben vandaag broeders uit uw midden aangesteld die nu de macht hebben om te verzegelen. U zult hen aantreffen in de Londense en de Zwitserse tempel, alwaar zij uw kinderen en uw gezinnen voor de eeuwigheid zullen verzegelen in uw eigen taal. Wij kunnen hier echter pas een tempel bouwen wanneer u klaar bent voor een tempel, wanneer er genoeg leden zijn om de tempel zeven dagen in de week, dag en nacht, aan het werk te houden. Laat ons hoger gaan mikken en alvast vooruitlopen op de toekomst. Laat ons prachtige dromen dromen, dan zal de Heer ons helpen ze waar te maken. Wij zeggen het u nog een keer: Het priesterschap te dragen is een machtige zegen. U kunt een povere of een prachtige priesterschapsdrager zijn. Op zekere dag zult u, net als uw Verlosser, kunnen zeggen: „Zwijg, wees

stil!” (Marc. 4:39) en de storm zal bedaren. U zult, net als uw Verlosser, kunnen zeggen: „Zegen deze blinde ogen, deze dove oren,” en er zullen wonderen gebeuren. Broeders, die wonderen die wij doen gaan gelijk op met onze eigen kracht. De apostelen des Heren brachten een jongen die aan toevallen leed bij de Meester en Hij genas hem. „Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?” vroegen de apostelen. En Jezus antwoordde: „. . . dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.” (Mt. 17:19, 21.)

U kunt de doden niet opwekken wel? Toch ligt dit binnen de macht van uw priesterschap wanneer u het punt hebt bereikt dat u dat probleem meester bent geworden. Uw macht wordt slechts beperkt door uzelf, uw daden en de zuiverheid van uw hart. Roem dus in uw priesterschap. Moge er vrede in uw hart zijn. Ik laat u de zegeningen des Heren en vraag Hem die zegen uit te dragen op uw gezin en op het leven van ieder van u, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Tweede algemene bijeenkomst, 8 augustus 1976

DOOR BOYD K. PACKER, Lid van de Raad der Twaalven

Steun uw leiders

Dank u wel, broeders en zusters, voor uw steunverlening. Het is nu mijn verantwoordelijkheid deze conferentie toe te spreken en ik zou het een en ander willen zeggen over het steunverlenen aan de ambtenaren van de kerk. Dit is een groot voorrecht en een gewichtige verplichting.

Toen Mozes de kinderen Israëls uit Egypte leidde, verbleven zij een tijdlang in de wildernis. Zij waren uit de slavernij gekomen en slecht getraind op een zelfstandig leven. Berichten kwamen binnen dat de rovers van Amalek zich opmaakten om de Israëlieten te overvallen. Zij waren een verschrikkelijk volk en zouden zeker de Israëlieten als slaven verkopen, althans, degenen die zij in leven hadden gelaten. Het volk van Mozes had geen krijgsvaardigheid en nagenoeg geen wapens.

Bijgevolg wendde Mozes zich tot de Heer om hulp. Hem werd gezegd Jozua, de zoon van Nun, te nemen, „een man, van geest vervuld,” (Num. 27:18) ik herhaal, hij werd gekozen omdat hij een man was die de Geest bij zich had. Het leger van de Heer moest door hem worden aangevoerd. Vervolgens gaf de Heer een vreemde instructie. De volgende dag zouden de Amalekieten hen in het dal aanvallen. Mozes nu, moest op de heuveltop gaan staan met opgeheven armen. Zolang hij dit zou doen, zouden de Israëlieten zegevieren. En aldus gebeurde het ook. De strijd werd aangebonden en de Amalekieten begonnen te winnen, maar zodra Mozes zijn armen ophief, keerde het tij en begonnen de Israëlieten te winnen. Nu was Mozes volgens onze normen een heel oude man.

U kunt zich dus wel voorstellen hoe moeilijk het voor hem was om daar urenlang te staan met zijn armen in de lucht. Zodra hij echter zijn vermoeide ledematen liet zakken, begonnen de Israëlieten de strijd weer te verliezen.

Toen voegden twee mannen, Aäron en Chur, zich bij Mozes om hem te helpen. Zij lieten hem plaatsnemen op een grote steen waar hij voor iedereen in het dal goed zichtbaar was, gingen aan weerskanten van hem staan en hielden zijn armen voor hem omhoog. Het oude Testament besluit het relaas van dit voorval met de woorden: „Zo overwon Jozua Amalek en diens volk door de scherpte des zwaards.” (Ex. 17:13.)

U zult misschien zeggen, „Wat raar dat de Heer het lot van zijn verbondsvolk laat afhangen van het vermogen van een oude man om zijn armen omhoog te houden.” Maar er werd die dag in Israël een grote les onderwezen. Het beeld van het presidium komt daaruit naar voren. De president die door zijn raadgevers wordt gesteund. Destijds werd die les onderwezen aan heel Israël en hij geldt in deze tijd nog steeds, dat zolang wij onze leiders steunen en schragen, wij over elke schijnbare overmacht, over alle hedendaagse Amalekietische rovers, zullen zegevieren. En hoe worden wij verzocht te laten zien dat wij onze leiders steunen? Door het opheffen van onze arm. Zo hebben wij ook vandaag het voorrecht gehad onze steun te verlenen aan hen die geroepen zijn om over ons te presideren — in dit geval de algemene autoriteiten. In andere vergaderingen zal het uw ring — en wijkautoriteiten

betreffen. En steeds wanneer iemand tot een ambt geroepen wordt, worden wij gevraagd onze steunverlening kenbaar te maken middels het opsteken van onze rechterhand. Dit is een groot voorrecht en een grote verantwoordelijkheid.

Toen ik nadacht over de reis die wij naar Nederland gingen maken, kwamen er vele herinneringen terug. Mijn eerste contact met Nederland vond plaats lang voordat ik hier ooit was geweest. Onze ringpresident, John P. Lillywhite was drie keer zendingspresident geweest in Nederland. Hij was een groot man en toen hij ouder werd en niet meer kon chaufferen, bracht ik hem altijd naar de reünies van de Nederlandse zending. Zo leerde ik ook de Nederlandse keuken kennen. Ik heb dan ook uitgekeken naar dit bezoek aan uw land.

Ik heb vele lessen geleerd van die grote man. Een ervan wil ik met u delen. Het heeft niets met Nederland te maken, maar het is een belangrijke les. U wist waarschijnlijk niet dat de eerste vrouw van broeder Lillywhite kort na de geboorte van hun eerste baby, een zoon, is gestorven. Zij liep een infectie op toen het kindje geboren werd en stierf een paar weken later. De dokter had die infectie overgebracht van een vorige patient, doordat hij verzuimd had zich goed te wassen. Na de smart van de begrafenis, bleef er een verbolgen broeder Lillywhite over. Zijn mooie jonge vrouw was overleden en hij stond er alleen voor een baby groot te brengen. Hij werd een verbitterd man. Hij uitte zelfs dreigementen: „Deze man hoort niet als arts te praktizeren.”

De oude broeder Kelly, een wijze ringpresident, vroeg broeder Lillywhite op zekere avond bij hem thuis te komen en zei tegen hem: „John, laat het met rust. Je kunt niets doen waardoor je je vrouw terugkrijgt, maar je kunt wel van alles doen om je eigen leven kapot te maken. Laat het met rust, John.” Het was een heel moeilijke opgave. Maar zijn ringpresident had het hem gezegd. Hij had zijn raad ontvangen. Hij had broeder Kelly als ringpresident gesteund. En dus liet hij de zaak met rust. Hij deed me dit verhaal toen hij zelf een hoogbejaard

man was geworden. Hij voegde er het volgende aan toe. „Nu dat ik zo oud geworden ben heb ik een inzicht gekregen waaraan het mij ontbrak toen ik jong was. Ik zie een arme huisarts die zich haast doodwerkte, van het ene huis naar het andere rende, zich nauwelijks rust kon permitteren, het zonder een ziekenhuis en een behoorlijke uitrusting moest stellen en desalniettemin trachtte levens te redden. Later viel het mij helemaal niet moeilijk die dokter te vergeven. O, wat ben ik dankbaar voor de raad van een wijze ringpresident.”

Ik geloof dat het bij velen van ons dikwijls voorkomt dat ons gezegd zou moeten worden, „John, laat die zaak met rust.” Wanneer wij worden getart of misbruikt, of wanneer we ons gekwetst voelen, hebben we de neiging op te treden en wraak te nemen. „John, laat het met rust,” is een hele wijze raad. Dat is de les die ik van deze grote Nederlander leerde.

Er schiet mij nog een andere ervaring te binnen die met Nederland te maken heeft. President en zuster Dalebout zijn aanwezig. Hij presideerde enkele jaren geleden over het zendingsgebied Nederland toen ik het toezicht erover had. Ik heb het een en ander mogen leren van hetgeen in zijn leven is voorgevallen. President Dalebout werd geboren in Dordrecht. Het gezin leefde vrijwel aan de rand van de hongersnood. Een van de kinderen was overleden aan tuberculose en de anderen hadden het ook al een paar keer gehad. Dan waren ze een poos in een sanatorium tot ze opgeknapt waren, maar eenmaal thuis werden ze opnieuw geïnfecteerd. Zijn moeder was een weduwe zonder middelen van bestaan. Zij had een broer die schipper was van een rijnaak en tussen Rotterdam en het Duitse achterland voer. Hun huisje stond aan de oever van de rivier en zo nu en dan kwam de broer bij zijn zuster langs. Op zekere avond laat kwam hij binnenstappen; hij had vlak voor hun huisje het anker laten vallen en kwam kijken hoe zijn zuster het stelde. Zij stortte haar hart uit bij hem. „Een groot gezin om voor te zorgen, één kind dood en de anderen ziek. Als we hier blijven zullen ze allemaal wel sterven.” „Ik neem de jon-

gen wel,” zei hij en nam gelijk de zesjarige Peter uit de bedstee. Hij roeide met het slapende kind terug naar het schip, lichtte het anker en voer weg. De volgende ochtend werd de kleine knaap in een vreemde omgeving wakker. U kunt zich voorstellen hoe hij zich voelde. Er kwam een vrouw binnen die zei, „Ik ben je tante. In het vervolg woon je bij ons.” Drie, vier dagen lang heeft de kleine jongen gehuild. Hij was ervan overtuigd dat zijn moeder hem aan zijn lot had overgelaten. Ze had hem weggegeven.

Toen het zondag werd, kreeg hij schone kleren aan. En in de zak van zijn zondagse kleren vond hij een dubbeltje, een heel klein Nederlands muntje met de beeltenis van koningin Wilhelmina. Hij schreide tranen van blijdschap wegens dat kleine muntstuk, want nu wist hij dat zijn moeder van hem hield. Ze waren arm en als zij hem een munt gaf, betekende dat dat zij hem zielsveel liefhad. Hij droeg het dubbeltje altijd bij zich en keek naar de beeltenis van de koningin tot hij ervan overtuigd was dat het een afbeelding van zijn moeder

was. Maanden later werd hij als een stevige, gezonde jongen weer met zijn moeder herenigd en emigreerde het gezin naar Amerika. Deze Nederlandse mensen hebben mij veel geleerd.

We hadden gisteren een geweldige conferentie. U heeft geluisterd naar de profeet, die een waarschuwend stem liet horen en onder andere gewag maakte van de verschrikkelijke overstroming in de staat Idaho. Ik meen dat we, vooral hier in Nederland, een les kunnen leren uit een overstroming. Daarom wil ik u er wat meer over vertellen. Waarschijnlijk zult u er, meer dan wie ook, aandacht aan schenken. President Kimball heeft er al iets van verteld. Een paar weken geleden heb ik samen met hem dat gebied bezocht. Het was een prachtige, rustige zaterdagmorgen, een morgen dat de boeren allemaal bezig waren op het land. En op dat moment begon de dam hoog in de bergen het te begeven. Erachter lag een stuwmeer met een lengte van een vijftwintig kilometer. Tenslotte bezweek hij. Even verder woonden 7.800 mensen. In het dal was een bevolking van nog eens 25 à

30 duizend; voor het merendeel heiligen der laatste dagen. De eerste nederzetting aan de ingang van de canon was Wilford. De wijk Wilford werd helemaal weggespoeld. Alleen de muren van het kerkgebouw en het ingezakte dak stonden nog overeind. Verder was er geen huis, schuur, tuin of wat dan ook over van Wilford.

Een paar kilometer verder stroomafwaarts werd Sugar City weggespoeld. Het ringcentrum en enkele huizen overleefden de ramp, maar waren erg beschadigd. In totaal verdwenen er 790 huizen, de meeste zonder een spoor achter te laten. Soms kon men nog wat van de betonnen funderingen terugvinden. Er werden achthonderd van onze kerkgebouwen beschadigd of verwoest. Maar ik hoef u niets te vertellen over hetgeen een overstroming kan aanrichten.

Wellicht maakt u zich weleens zorgen over overstromingen. Er is echter een soort overstroming of vloed waar we ons veel meer zorgen over moeten maken, en dat is de vloed van kwaad waardoor wij worden omgeven. Maar hoe is het afgelopen met de mensen? In totaal verdronken er slechts zes. Deskundigen zeggen dat er 5.300 doden hadden moeten zijn.

Maar het waren er zes. Eén was een visser die net onder de dam stond. Twee waren gewaarschuwd, maar wilden hun huis pas verlaten toen het te laat was. Drie gingen terug naar huis om iets te halen.

En de andere duizenden? Zij werden allen gered. Waarom? Omdat zij de waarschuwing niet in de wind sloegen. Er was weinig tijd geweest vanaf het moment dat de waarschuwing ontvangen werd, maar heiligen der laatste dagen zijn getraind om waarschuwingen ter harte te nemen. Wij zijn een volk dat getraind is om te gehoorzamen. Wij steunen onze leiders. Wij houden hen hoog. Wij gehoorzamen hen en slaan acht op waarschuwingen. Niets had duidelijker kunnen zijn dan de waarschuwing die u gisteren ontving van president Kimball. Geen waarschuwing voor de zee, maar een waarschuwing voor die andere vloed. Ik wil u een paar teksten voorlezen over waarschuwingen.

„En de waarschuwendende stem zal tot

alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

„En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.” (LV 1:4-5.)

En luister goed naar deze: „Want dit is een dag van waarschuwing en niet van vele woorden. Want Ik, de Here, laat Mij niet bespotten in de laatste dagen.” (LV 63:58.)

En dan deze verzen: „En laten zij, die zij op hun reizen hebben gewaarschuwd, de Here aanroepen, en de waarschuwingen, die zij hebben ontvangen, enige tijd in hun hart overpeinzen.

„Ziet, Ik zal voor uw kudde zorgen, en ouderlingen verschaffen en tot hen zenden.

„Ziet, Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen.” (LV 88:71-73.)

Let ook eens op dit vers: „Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.” (LV 88:81.)

Dit nu, is wat onze profeet ons in deze conferentie heeft opgedragen — onze naasten te waarschuwen. Laten we even terugkeren tot die overstroming in Idaho. Kunt u zich voorstellen dat u de radio aanzet en het bericht hoort dat de Tetondam doorgebroken is? Kunt u zich ook voorstellen hoe de mensen hun burens opbellen en dat het gesprek als volgt zou gaan: „Goeiemorgen, zuster Jansen. Wat een prachtige morgen, hè. Een verrukkelijke dag voor een ritje. Zou het misschien een goed idee zijn om naar Rexburg te gaan? Het college ligt tenslotte op een heuvel. Ja, ze zeggen dat de dam het heeft begeven. Misschien dat ik u vanmiddag kom ophalen, dan gaan we samen naar Rexburg.”

Nee, broeders en zusters, zo ging het helemaal niet. Zodra zij het nieuws op de radio hoorden, holden zij naar hun buurman, of grepen naar de telefoon. Ze namen ook niet de tijd om een babbeltje te maken, maar gilden het uit, „Maak dat je uit het dal komt of je zult verdrinken.” Ze konden niet het dak op vluchten; daar was geen veiligheid te vinden. De huizen wer-

den in hun geheel weggespoeld. De meesten van hen moesten de nodige kilometers afleggen eer ze veilig waren voor het water. Toch kwamen er van al die duizenden slechts zes om. Hoe kwam dat? Omdat zij luisterden naar de waarschuwing.

Nu weet ik wel, dat wanneer we raad ontvangen, we dikwijls de neiging hebben te denken dat die raad voor een ander is bestemd. Ik kan me de Nederlandse heiligen voorstellen in hun wijken en gemeenten, en ze zijn precies zoals de Amerikaanse, de Duitse en de Zuid-Amerikaanse heiligen. De bisschop houdt een toespraak en waarschuwt ons, of zegt ons betere zendelingen te zijn, onze jongens voor te bereiden op een zending, het woord van wijsheid te onderhouden, of iets anders van een soortgelijke strekking. En wat is onze reactie? We denken: „Wat jammer dat uitgerekend broeder Jansen, of broeder Smit, er vanavond niet is. Als iemand die les nodig heeft, dan is hij het wel.” Wel, misschien gaat het in Nederland niet zo, maar overal anders wel. Broeders en zusters, u dient zich als gewaarschuwd te beschouwen. De profeet had het tegen u. En tegen mij. Ik heb goed geluisterd. Ik heb goed geluisterd naar ieder woord dat president Tanner in onze vergaderingen heeft gesproken — en president Kimball en broeder Monson en broeder Hales en alle algemene autoriteiten. Waarom? Omdat zij het tegen mij hebben. En ik heb de waarschuwing nodig.

Weet u, het is geweldig te horen welke wonderen er plaats vonden daar in Idaho. De waarschuwing werd gehoord door een veertienjarige jongen, die wist dat zijn zusje thuis op de boerderij ziek te bed lag. Toen alles voorbij was, bevonden ze zich allebei in veiligheid in Rexburg.

Een van de docenten van het college was die ochtend in zijn kantoor toen iemand op de deur tikte en zei: „Zet uw radio aan. Er is iets aan de hand.” Hij dacht aan zijn vrouw thuis op de boerderij en zijn zoons die er die ochtend op uit waren gegaan om voor de irrigatie te zorgen. Hij had zelf de enige auto in gebruik die het gezin rijk was. Tijd om ze te gaan halen was er niet. Hoe werden zij gered?

Door hun buren, die hen kwamen waarschuwen en ook voor vervoer zorgden. Deze man bad hen uit de overstroming. Wist u dat dat kon?

Herinnert u zich de geschiedenis van Alma in het Boek van Mormon? Alma was president van de kerk. Zijn zoon, Alma de jonge, was een weerspannige knaap. Wanneer zijn vader in de stad het evangelie verkondigde, ging zijn zoon hem vaak achterna om de woorden van zijn vader belachelijk te maken. Kunt u hem zo ongeveer het volgende horen zeggen: „M'n ouweheer heeft zeker weer allerlei onzin uitgekraamd. Geloof er maar niks van. Dat doe ik ook niet.” En toen gebeurde er iets. Er verscheen hem een engel en hij werd ter aarde neergeworpen en hij lag daar als een dode. De engel zei het volgende; en hij maakte dit punt heel duidelijk: „Niet wegens enige verdienstelijkheid uwerzijds, maar opdat de gebeden van uw vader verhoord zouden worden ben ik tot u gekomen.” Denk daar eens over na. Welnu, de meesten onder ons hebben familie die nog geen lid van de kerk is. We doen er goed aan even vurig voor hen te bidden als die vader het voor zijn zoon deed. Wanneer we de geschiedenis van het Boek van Mormon verder lezen, zien we hoe die zoon zijn vader opvolgt als president van de kerk en die les uit zijn jeugd gebruikt om duizenden en tienduizenden te redden. En zo kan het ons ook vergaan wanneer wij de waarschuwing ter harte nemen.

Tot besluit zou ik nog één ding willen zeggen over deze kwestie van gewaarschuwd zijn. Ik zou u een verhaaltje willen voorlezen — een gelijkenis eigenlijk.

Er was eens een man met een verlangen dat al het andere in zijn leven overheerste. Om hetgeen te bemachtigen waar hij naar verlangde, moest hij bij een ander een grote schuld aangaan. Hij was gewaarschuwd voor zo'n grote schuld. Er was hem gezegd dit niet te doen. Hij was ook ingelicht over de schuldeiser. Hij was er echter van overtuigd dat hij zijn schuld wel zou kunnen afbetalen. En, bovendien, het leek hem veel belangrijker nu meteen zijn hartewens te kunnen vervullen. Zodoende zette hij zijn hand-

tekening onder het contract. De schuld zou worden afgelost met een aantal kleine termijnbetalingen en het grootste gedeelte aan het eind van de contractduur. Hij maakte zich er niet al te druk om — het leek allemaal nog zo ver weg. Wat hem wel belangrijk toescheen, was gelijk datgene te krijgen wat hij zo graag wilde hebben.

De schuldeiser spookte altijd wel ergens in zijn achterhoofd rond en de man loste zo nu en dan eens wat af, maar verder dacht hij dat de dag van afrekening wel nooit zou komen. Maar, zoals altijd, kwam die dag wel, alsmede zijn schuldeiser. De einddatum van het contract was bereikt. Hij had al de die tijd zo goed als niets afgelost en nu pas kwam hij tot het besef dat zijn schuldeiser niet alleen beslag kon leggen op zijn hele bezit, maar hem ook nog in de gevangenis kon laten zetten.

Nu kwam de confrontatie. Aan de voorwaarden van het contract moest worden voldaan en de schuldeiser eiste betaling. „Ik kan niet betalen,” zei hij, „daartoe heb ik de middelen niet.” „Dan moeten de voorwaarden van het contract worden nagekomen,” antwoordde de schuldeiser. „Uw bezittingen zijn voortaan van mij en u gaat naar de gevangenis. Daar was u het mee eens; u heeft het contract destijds ondertekend en nu is het zo ver.” „Kunt u geen erbarmen hebben?” smeekte de man. „Kunt u mij niet wat langer de tijd geven of mij de schuld kwijtschelden? Kunt u het niet zo aanleggen dat ik mijn bezit niet kwijtraak en ook niet naar de gevangenis hoef? U bent toch zeker een genadig man?”

„Genade is altijd zo eenzijdig,” zei de schuldeiser. „Op die manier bent u wel goed af, maar ik blijf zitten met een contract dat niet is nagekomen. Ik ben bereid om mijn deel van de afspraak na te komen; gerechtigheid is hetgeen ik eis. Geloof u niet in gerechtigheid?” „Op het moment dat ik het contract ondertekende geloofde ik er wel in,” zei de schuldenaar, „want ik dacht dat het mij zou beschermen. Ik had toen geen genade nodig en dacht ook niet het ooit nodig te hebben. Ik was van mening dat de gerechtigheid ons allebei evenzeer van pas

zou komen.” „Om aan de eisen van de gerechtigheid tegemoet te komen moet u uw schuld betalen of de volle straf ondergaan,” hield de schuldeiser vol. „Dat is de wet. U was het er mee eens en zo moet het nu zijn. Ik ben niet van plan gerechtigheid op te offeren ten behoeve van genade.”

Daar stonden ze dan — de ene aandringend op gerechtigheid, de ander smekend om genade. Beiden konden slechts zegevieren ten koste van de ander. Als de schuldeiser genade toonde, zou hij zelf geen gerechtigheid ontvangen. Als hij op zijn recht stond, zou zijn schuldenaar geen genade krijgen. Het leek alsof er niet aan beider wensen kon worden voldaan. Twee eeuwige wetten schenen elkaar tegen te spreken.

Kan er werkelijk niet aan zowel gerechtigheid als aan genade tegemoet worden gekomen? Er is een manier. De gerechtigheid kan haar volle pond krijgen terwijl ook genade wordt beezen, maar daar moet nóg iemand aan te pas komen. Er moeten meer dan twee partijen zijn. Een middelaar, een derde partij, kan, als hij dat wil, beide wetten tevreden stellen. En zo gebeurde het. De schuldenaar had een vriend die hem te hulp kwam. Hij kende de schuldenaar goed. Hij wist dat hij kortzichtig was en vond dat hij dom was geweest zo'n contract aan te gaan. Toch wilde hij hem helpen, want hij hield van hem. Hij ging tussen hen staan en deed het volgende aanbod: „Ik ben bereid de schuld van de schuldenaar over te nemen als u hem toe wilt staan zijn bezittingen te houden en hem niet naar de gevangenis laat gaan.”

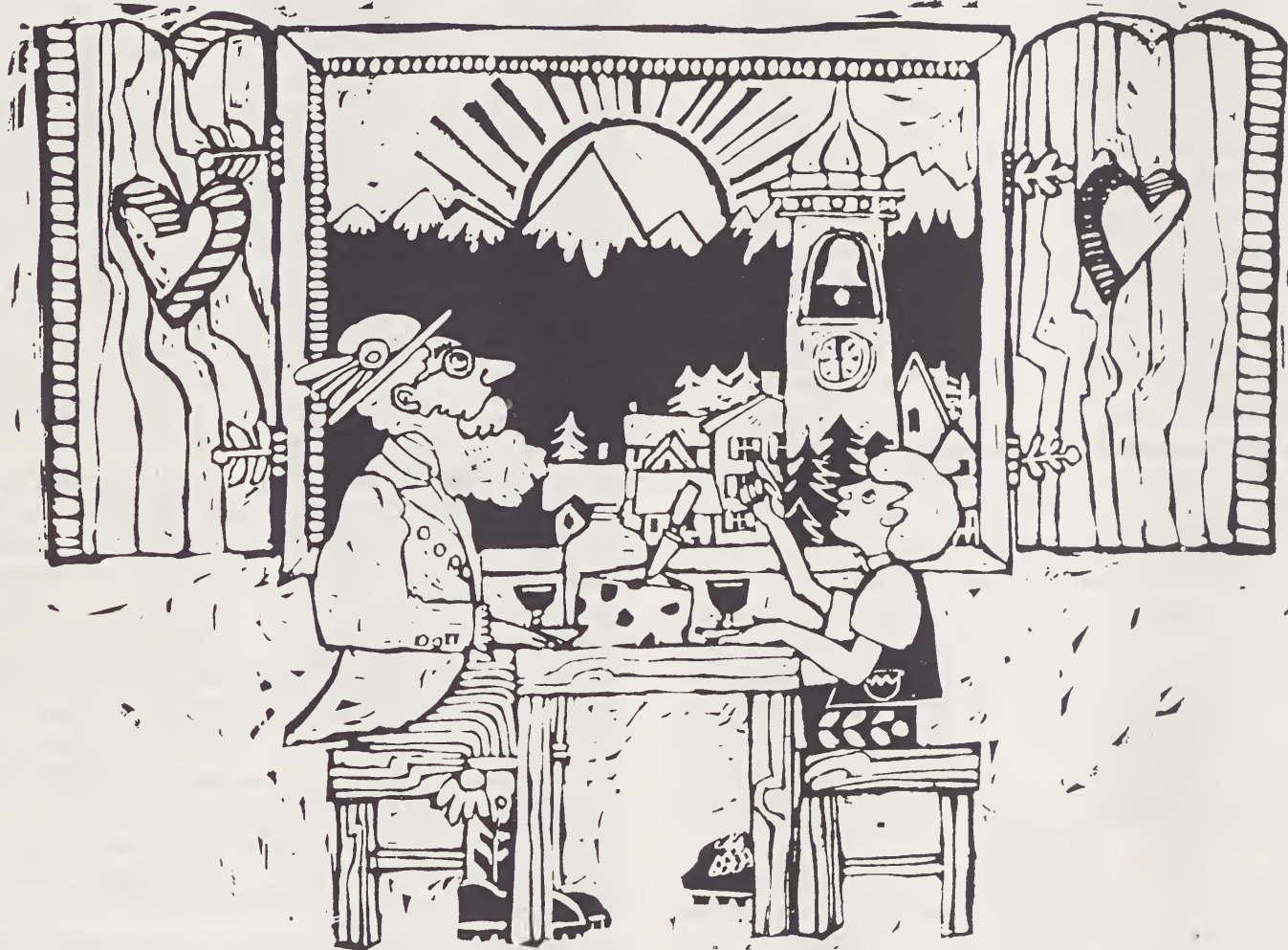
Terwijl de schuldeiser dit aanbod overwoog, voegde de vriend eraan toe, „U eist gerechtigheid, dat wil zeggen, dat de schuld helemaal wordt betaald. Ik zal u het hele bedrag betalen, dan bent u rechtvaardig behandeld en dient u verder niets te eisen.” De schuldeiser stemde met het voorstel in en vervolgens wendde de vriend zich tot de schuldenaar. „Als ik je schuld aflos en ervoor zorg dat je niet in de gevangenis komt, wil je mij dan als je schuldeiser aanvaarden?” „O, ja,” riep de schuldenaar uit. „Met deze daad bewijs je mij grote genade.”

(vervolg op bladzijde 39)

De zwijgende bellen

DOOR HAZEL M. THOMPSON

Illustraties van Larry Winborg

Toen de nieuwe Bürgermeister (burgemeester) zijn ambt aanvaardde, hoopten de mensen in de Alpen dat ze de mooie klokken weer zouden horen luiden. Maar helaas, de klokken bleven zwijgen.

„Ik kan de klokken niet luiden,” zei de burgemeester. „Bij zonsondergang gebruik ik mijn Abendbrot (avondmaal) en rond die tijd moeten de klokken geluid worden. Ik heb dan te veel Hunger (honger) om naar

boven te klimmen in de toren en de klokken te luiden. Misschien kan een van mijn raadsliden het doen.”

Maar zijn raadsliden schudden allemaal het hoofd, en een zei er: „Ik gebruik ook mijn Abendbrot tegen zonsondergang en dus kan ik ook de klokken niet luiden.”

„Ik ook niet,” zei weer een ander.

En zo gingen de dagen en jaren voorbij zonder dat de klokken ooit luiden. Er waren zelfs jongens en meisjes die volwassen mensen werden zonder de klokken ooit gehoord te hebben.

Hans was zo'n jongetje dat de klokken nog nooit had horen luiden, maar hij wist van het bestaan van de klokken uit de verhalen die zijn grootvader vertelde over de toren die speciaal voor de klokken gebouwd was.

„In het begin werden de klokken iedere avond geluid,” vertelde grootvader Hans, „precies op het moment waarop de zon achter de hoogste berg verdween. Ze werden ook altijd geluid als er iets belangrijks gebeurde. Toen de sneeuw was gaan schuiven en de weg door de pas afsloot, bleven de klokken maar luiden. Iedereen die de klokken hoorde luiden kwam dan helpen om de mensen te redden die onder de sneeuw bedolven waren.”

„En, kregen ze de mannen eruit?”, vroeg Hans.

„Ja,” antwoordde Grootvader. „Het was een wonder. Op een of andere manier was er een soort luchtzak ontstaan waar de mannen lagen.” Aan het einde van zijn verhaal zweeg Grootvader en keek naar de toren.

„De klokken luiden altijd,” zei hij, en knikte met zijn hoofd. „Als er iets belangrijks gebeurde, hoorden we de klokken altijd.” „Ik zou de klokken ook zo graag eens horen, Grootvader,” zei de jongen.

„Misschien gebeurt dat wel,” zei Grootvader.

„We moeten er nog maar eens met de Bürgermeister over spreken.” Maar toen zij een beroep op de burgemeester deden, schudde deze slechts het hoofd.

„We kunnen de klokken niet luiden,” zei hij zeer zakelijk. „We hebben geen klokkeluiders.”

„Ik zou graag uw klokkeluiders willen zijn,” zei Hans opgewonden. „Ons huis staat het dichtste bij de toren en ik weet dat ik de klokken zou kunnen luiden.”

„We hebben nog nooit een jongen als klokkeluiders gehad,” zei de Bürgermeister. „Nee,” zeiden zijn raadslieden, waarbij ze vergaten dat ze nog nooit een *klokkeluiders* gehad hadden. Ook zij schudden het hoofd.

„Een jongen weet natuurlijk wel wanneer de zon ondergaat,” zei een van hen. „Maar hoe kan hij weten wanneer er iets werkelijk belangrijks gebeurt?”

„Ik weet zeker dat ik wel kan beoordelen wanneer er iets belangrijks gebeurt,” zei Hans vol vertrouwen.

„Aha,” zei de Bürgermeister luid geeuwend, „dat is nu juist het probleem. Er is al heel lang niets belangrijks meer in het dorp gebeurd: geen lawines in de winter of overstromingen in het voorjaar.” Er is zelfs al die tijd geen enkel huis verbrand. Nee, we hebben de klokken niet nodig.”

De raadslieden knikten instemmend.

Hans pakte de Bürgermeister bij de arm. „Maar als

er iets belangrijks gebeurt, mag ik de klokken dan luiden?”

De burgemeester keek Hans aan en begon te lachen. „We hebben ze in geen jaren nodig gehad,” zei hij. „Maar als er iets erg belangrijks gebeurt, mag jij de klokken luiden.”

Het leven in het dorp ging daarna gewoon verder, maar Hans vergat niet wat de Bürgermeister hem beloofd had. Toen het lente werd, bracht Hans de koeien iedere morgen vroeg naar de weiden hoog beven op de berg om te grazen, en iedere avond bracht hij ze veilig weer thuis.

Op een avond, toen Grootvader de eerste koe wilde gaan melken, zei hij: „Ik hoop dat er iets belangrijks gebeurt, zodat we de klokken kunnen horen. Ik heb ze al zoveel jaar niet meer gehoord.”

Er waren avonden dat Hans de koeien niet behoefde te gaan halen. Ze kwamen dan uit zichzelf thuis en stonden dan te wachten tot hij het hek zou openen om hen voor de nacht binnen de omheining te laten. Op een avond, toen Hans de koeien binnengelaten had, sloot hij het hek en klom er bovenop. Hij had zelf met het melken kunnen beginnen, maar melken was vrijwel het enige dat Grootvader nog kon doen en dus vond Hans dat hij dat karwei het beste aan zijn grootvader kon overlaten. Hans zag hoe de schuimende witte melk de emmer van de oude man vulde. Toen, terwijl hij over de rug van de koe heen keek, zag hij de zon ondergaan.

De zonnestralen verlichtten de hemel; bundels gouden licht kwamen tussen de openingen in de wolken te voorschijn. De rode, oranje en gouden kleuren staken fel af tegen het blauw van de bergen. Het weer spiegelde de kleuren van de hemel. Het was de prachtigste zonsondergang die de jongen ooit gezien had. De zuivere schoonheid en pracht van dit moment benam Hans bijna de adem. Beneden hem in het dorp vertelde de stille straat hem dat het tijd was voor het Abendbrot. Grootvader aanschouwde de zonsondergang vol eerbied en schudde zijn hoofd.

„Ze moeten het zien,” schreeuwde Hans, terwijl hij plotseling van het hek afsprong. „Ze moeten het echt zien!”

De hele weg naar de toren legde Hans rennend af. Met twee treden tegelijk klom hij de trap op en dacht aan de woorden van de Bürgermeister. „Als er iets heel belangrijks gebeurt, mag jij de klokken luiden.”

Toen Hans boven in de toren aangekomen was, greep hij het touw met beide handen vast en begon uit alle macht te luiden. Weldra zag hij een deur opengaan, toen nog een en nog een. De mensen kwamen naar buiten stromen en gingen op weg naar de toren, de kleine kinderen aan de hand en de allerkleinsten op de arm.

„Kijk,” zei een van de mannen, terwijl hij naar de vuurrode kleuren in het westen wees. „Dat moet een ontzettend grote bosbrand zijn.” „Inderdaad, ja,” zei de Bürgermeister, die zijn servet nog om zijn hals had. „Het is een geweldige brand. We moeten Hans dankbaar zijn dat hij de klokken geluid heeft, zodat we deze brand niet hoefden te missen. Geen van mijn vijf kinderen heeft ooit zo'n grote brand gezien!”

De menigte mensen bleef maar naar de lucht kijken, terwijl zij zich naar de toren spoedden. Toen werden de kleuren steeds vager en verdwenen tenslotte helemaal. De mensen werden stil in het grijze avondlicht. Ze werden boos, toen zij beseften dat de opwindende gebeurtenis waarvoor zij hun avondmaal hadden laten staan, slechts loos alarm was geweest.

„Waar is Hans?” schreeuwde de Bürgermeister. „Breng hem bij me.” „Ja! Breng Hans hier!” schreeuwde de menigte in koor.

„Ga Hans halen!” schreeuwden de mensen.

„Je hebt het hele dorp voor de mal gehouden,” zei de woedende burgemeester, toen de jongen gehaald was. „Niemand vindt het een leuke grap. Ik wilde net gaan eten. Je hebt mijn hele avondmaal bedorven.” „Het mijne ook,” riepen een paar anderen.

„Je hebt ons er allemaal in laten lopen,” zei de Bürgermeister. „Er was geen brand, Het was alleen maar de zon die onderging.”

Hans bleef heel rustig en zei: „Had u liever willen zien dat iemands hui afbrandde?”

De burgemeester keek Hans met grote ogen aan. Hij wilde iets zeggen maar er kwam geen geluid over zijn lippen. Toen kwam zijn zoontje tussen de mensenmenigte door naar voren en ging naast zijn vader staan.

„Vater (vader)?” zei hij. „Was de zonsondergang niet schön (mooi)?” hij wendde zich tot Hans. „Is zij iedere avond zo mooi?” vroeg het kind.

„Ja,” antwoordde Hans. „Maar het is iedere avond weer anders.”

„Dan ga ik iedere avond kijken,” zei het jongetje.

„Ja,” zei de moeder van de jongen, die naast Hans was komen staan.

„Ik ga ook iedere avond naar de zonsondergang kijken.”

„Ik ook,” zeiden een paar anderen.

Toen draaiden de mensen zich om, glimlachten tegen elkaar en keerden terug naar huis. Alleen de Bürgermeister en Grootvader bleven bij Hans achter. De burgemeester maakte zijn servet los, vouwde het op en stak het in zijn zak.

„Ik krijg het morgen erg druk,” zei hij. „Ik moet een bank voor het huis maken, zodat we de zonsondergang kunnen bekijken. En jij, Hans, moet iedere avond de klokken luiden.”

De Bürgermeister nam afscheid en Grootvader en Hans gingen naar huis.

„Ik ben blij dat je de klokken geluid hebt,” zei grootvader.

„Ja,” zei Hans. „er is iets belangrijks gebeurd.”

Een correspondentie - vriendin bekeerd

DOOR HELEN PATTEN

Helen Patten zat in de vijfde klas, toen ze begon te corresponderen met Charlotte Alvoet uit Dundee in Schotland. Helen vertelde haar wat zij op het Jeugdwerk en later op de OOV deed. Ze stuurde haar foto's van tempels en andere kerkgebouwen, en van bezienswaardigheden in Utah.

Verleden jaar werd een broeder uit Helens wijk, Bruce Draper, als zendeling naar Schotland geroepen. Aangezien Helen heimelijk hoopte dat hij Charlotte het evangelie zou kunnen onderwijzen, schreef zij broeder Draper een brief, waarin zij hem vertelde over Charlotte en haar adres opgaf, voor het geval hij misschien in Dundee geplaatst werd.

Ongeveer een week later schreef Charlotte Helen een brief waarin zij haar vertelde dat er twee „Amerikanen” bij haar op bezoek waren geweest. Charlotte was toevallig naar een concert, en dus was ze niet thuis toen de mannen voor het eerst langs kwamen. De broeders hadden ongeveer twee uur op haar gewacht, maar moesten tenslotte toch gaan. Ze deelden Charlottes grootmoeder mede dat ze de eerstvolgende zaterdag terugkomen. Vijftien minuten later kwam Charlotte thuis. Toen ze van het bezoek hoorde, brandde ze zo van verlangen de jongemannen te mogen ontmoeten dat ze Helen schreef nauwelijks te kunnen wachten tot de volgende zaterdag. De volgende brief die Helen kreeg begon met: „Raad eens wie er gisteren gedoopt is. Raad eens wie er morgen aangenomen wordt! Raad eens wie er het gelukkigste meisje ter wereld is! IK IK IK!” Verder schreef ze in haar brief dat haar moeder en zij in slechts twee weken waren bekeerd.

In de daaropvolgende brieven vertelde ze over haar belangstelling voor kerkelijke activiteiten, over haar nieuwe vrienden, en over haar rol in de roadshow van de gemeente.

Op 21 augustus schreef ze het volgende: „Ik moest

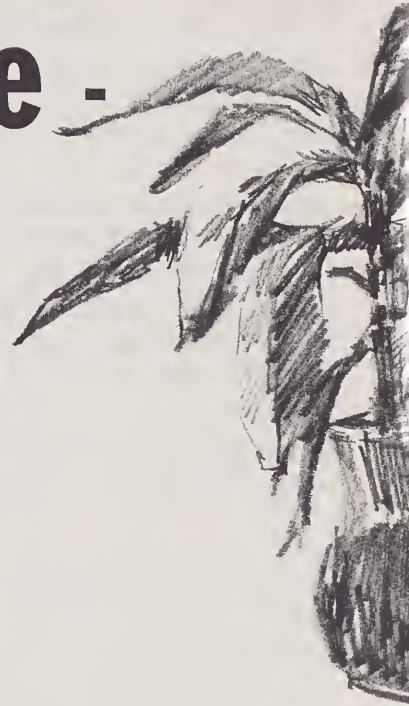

je dit even schrijven. Ik kon gewoon niet anders. Ik denk dat ik uiteen gebarsten zou zijn, als ik het niet gedaan zou hebben. Maar, ik zal bij het begin beginnen, anders raak ik te veel in de war.

Je moet weten dat de Heiligen der Laatste Dagen in Schotland geen scholen hebben, dus toen ik gedoopt werd, bleef ik op mijn oude school, de Harris Academy, een Presbyteriaanse school die door leerlingen van alle protestantse groeperingen (Methodisten, Anglicanen enzovoorts) wordt bezocht. Op deze school hebben we een uur per week godsdienstonderwijs, waarin de Presbyteriaanse godsdienst wordt behandeld. Toen ik gedoopt werd, veranderde er weinig: het enige dat we deden was de bijbel lezen. Maar dit jaar besloot onze leraar de lessen informeel te houden en ruimte open te laten voor discussie. Daarom vroeg hij ons een vraag op te schrijven die hij zou proberen te beantwoorden, en die hij in de klas zou bespreken. Ik heb niet één vraag gesteld . . . Ik heb er zes gesteld. Ik wist het antwoord op alle vragen, maar ik wilde hem onze leringen, onze leer uitleggen.

Ik vroeg naar: 1) de interpretatie van Openbaringen 14:6.2) de betekenis van 1 Korinthe 15:29 (het dopen voor de doden). Bovendien vroeg ik 3) welke de ware kerk van Jezus Christus was, en vroeg ik naar de aard van de Godheid (een drieëenheid of drie verschillende wezens). Ik vroeg 5) naar de juiste manier van dopen en 6) naar de redenen van de doop.

Geen van mijn klasgenoten had een vraag en dus werden de mijne overgenomen. Twee weken later (giste-

ren) besloot de leraar dat wij de vraag over de identiteit van onze Vader in de hemel zouden gaan bespreken. Hij praatte wat over heidenen en atheïsten. Toen kwamen we eindelijk aan het eigenlijke onderwerp. Ik bracht de opvatting van een aantal mensen naar voren dat onze Vader, Jezus Christus en de Heilige Geest een drieëenheid zijn. Ik vertelde dat wij daar niet in geloven. Hij vroeg me om bewijzen en wie schetst zijn verbazing, toen ik een hele reeks teksten opratelde. Je moet namelijk weten dat ik de vorige avond laat opgebleven was om de boeken door te lezen die ik gekregen had, toen de broeders mij kwamen onderwijzen. Ik las teksten die vertelden dat onze Vader niet de zelfde was als Jezus Christus en de Heilige Geest. Nadat ik bewezen had dat zij geen

drieëenheid waren, ging mijn leraar op een ander onderwerp over, door te zeggen: „Wij weten natuurlijk allemaal dat God een geest is”, waarop ik nog meer teksten voorlas die vertelden dat onze Vader in de Hemel een lichaam heeft, haar, ogen en een rug. Het was wonderbaarlijk. Van het een kwam het ander en al gauw was ik de klas het verhaal van Joseph Smith aan het vertellen. Ik was geïnspireerd. Ik wist dat ik de Heilige Geest en de geest des Heren in mij had, terwijl ik praatte. Aan het eind nam ik de les over en beantwoordde ik vragen. Nu weten eenentwintig mensen van Joseph Smith. Eenentwintig mensen hebben mij mijn getuigenis horen geven, en hebben het boek van Mormon gezien. Moge God je altijd zegenen, Hartelijke groeten Charlotte.

De klong markt

DOOR SHERRIE JOHNSON

Illustraties van Dick Brown

Sumalee legde haar hoofd op de rand van de boot en keek naar de zwaluwen die over de huizen vlogen die op palen in de *klong* (een soort kanaal) stonden. Het regenseizoen was voor een paar maanden voorbij en het was een prachtige dag. Maar zelfs dat kon Sumalee niet vrolijk stemmen.

„Waarom ben je zo droevig?“, vroeg haar broer Pote, terwijl hij hun boot de *klong* langs roeide. „Ik was erg opgewonden de eerste dag dat ik met groenten naar de markt ging,“ zei hij.

Sumalee gaf geen antwoord.

„Lach toch, kleintje,“ zei Pote om haar wat moed in te spreken.

„Ik kan niet lachen,“ stamelde Sumalee. „Ik ben bang.“

„Bang!“ zei Pote lachend.

„Maak me niet te schande,“ fluisterde Sumalee.

„Het spijt me, kleintje. Ik heb je beledigd. Maar waarom zou je bang zijn?“

„Ik vind het niet prettig met vreemdelingen te moeten praten. Ik kan geen groenten verkopen.“

„Is dat alles?“ vroeg Pote. „Nou, dan zal ik het je wel leren.“

En Pote vertelde Sumalee alles wat ze moest weten, maar toen ze dat hoorde, werd ze alleen nog maar banger.

„Alsjeblieft, broertje,“ viel Sumalee hem in de rede, „kun jij de groenten vandaag niet verkopen?“

„Je weet dat ik dat niet kan doen. Ik heb zaken af te handelen.“

Sumalee wist dat het geen zin had. Ze had alles geprobeerd, maar nog altijd was ze op weg naar de markt.

„We zijn er!” Pote gaf Sumalee de roeispaan. „Ik moet er hier uit. Het is maar voor een dag. Doe maar precies zoals ik je gezegd heb. En denk eraan: je familie rekent op je.”

„Alsjeblieft, ga niet weg, broertje . . .” Maar Pote sprong al uit de boot.

„Het gaat vast wel goed, zusje,” riep hij nog, achteromkijkend en verdween toen in de mensenmenigte.

Sumalee kon wel huilen.

Ze staarde naar al die mensen en naar de kinderen die onder de paalwoningen aan het zwemmen waren. Sumalee was dol op zwemmen. Toen kreeg ze plotseling een idee. *Ik breng de boot naar de overkant en ga daar zwemmen met de kinderen totdat Pote klaar is, besloot ze. Dan zeg ik gewoon dat niemand iets wilde kopen en kan ik zelf ook nog een stukje suikerriet eten!*”

Toen dacht ze aan wat Pote gezegd had: „Je familie rekent op je.” Sumalee’s gezicht stond plotseling weer ernstig. Ze wist dat ze op haar rekenden. De enige bron van inkomsten van het gezin was de verkoop van groenten.

Langzaam pakte Sumalee de roeispaan en begon de rivier af te roeien. *Er is geen andere manier, dacht ze bij zichzelf. Ik moet de groenten verkopen.* Haar hart bonsde hevig, terwijl ze de kleine groenteboot op de *klong*-oever probeerde aan te leggen.

„Mais . . . groenten . . . suikerriet,” fluisterde Sumalee. Maar natuurlijk hoorde niemand haar.

„Groenten . . . suikerriet . . . mais . . .”, zei ze, iets luider nu.

Nog steeds bleef er niemand staan. Ze keken zelfs niet eens naar haar.

„Koopt u alstublieft, „probeerde Sumalee nog eens.

„Groenten! Mais! Mooie verse groenten!”

Haar gezicht voelde warm aan, haar handen waren klam en haar stem beefde. „Koopt u alstublieft! Groenten, verse groenten. Koop mijn groenten.”

Een vrouw wierp nieuwsgierig een blik in de boot. Sumalee kon geen woord meer uitbrengen.

„Vers? Weet je het zeker?”, vroeg de vrouw.

Sumalee kon niets zeggen. Ze knikte.

„Ik neem deze.” De vrouw gaf Sumalee het geld en ging verder.

Sumalee haalde diep adem, maar voordat ze eraan kon denken hoe bang ze was stonden zich al drie andere klanten te verdringen. Ze voelden en roken aan de groenten.

„Weet je zeker dat ze goed zijn?” vroegen ze.

„Mijn vader is een man van eer. Hij zorgt ervoor dat ze goed zijn,” antwoordde Sumalee langzaam en met trillende stem.

De vrouwen laadden hun tassen vol en gingen, waarna er weer andere klanten kwamen.

Sumalee’s hart bonsde nog steeds, maar ze had het te druk om erop te letten. Ze ging door met groenten verkopen tot alles weg was. Toen roeide ze terug naar de *klong* om Pote op te halen.

„Hier, Sumalee, hier ben ik!” Pote zwaaide met beide armen naar haar. Sumalee stuurde de boot naar hem toe.

„Zo,” zei hij terwijl hij aan boord stapte. „De rest van de groenten verkopen we wel aan de bewoners van de huizen langs de *klong*, op weg naar huis.”

„Maar er zijn geen groenten meer, broertje.”

„Geen groenten meer?” Snel keek Pote de boot rond en fronste toen de wenkbrauwen. „Sumalee, je hebt de groenten toch niet in het water gegooit?”

Sumalee gaf geen antwoord. Ze hield alleen maar de zak met geld omhoog.

Pote begon te lachen. „Je bent vast en zeker niet zo bang geweest als je dacht, kleintje! Zelfs ik verkoop niet alle groenten op de markt!”

„Ik was wel degelijk bang! Maar de vrouwen op de markt schenen onze groenten mooier te vinden dan die van de anderen.”

„Ik denk dat ze een klein meisje eerder vertrouwen!” zei Pote.

„Hoe dan ook, broertje, ik was bang en ik ben erg blij dat het voorbij is.

„Je hebt het uitstekend gedaan, kleintje,” zei Pote bij wijze van compliment. „Onze ouders zullen trots zijn.”

Voor het eerst dacht Sumalee erover na hoe fijn het was dat zij haar familie had kunnen helpen. Ze voelde zich goed van binnen, beter nog dan wanneer ze ging zwemmen onder de paalwoningen of wanneer ze een stuk suikerriet had om op te knabbelen. Ze slaakte een diepe zucht van opluchting.

„De volgende keer zal het makkelijker gaan en zul je niet zo bang zijn,” zei Pote tegen haar.

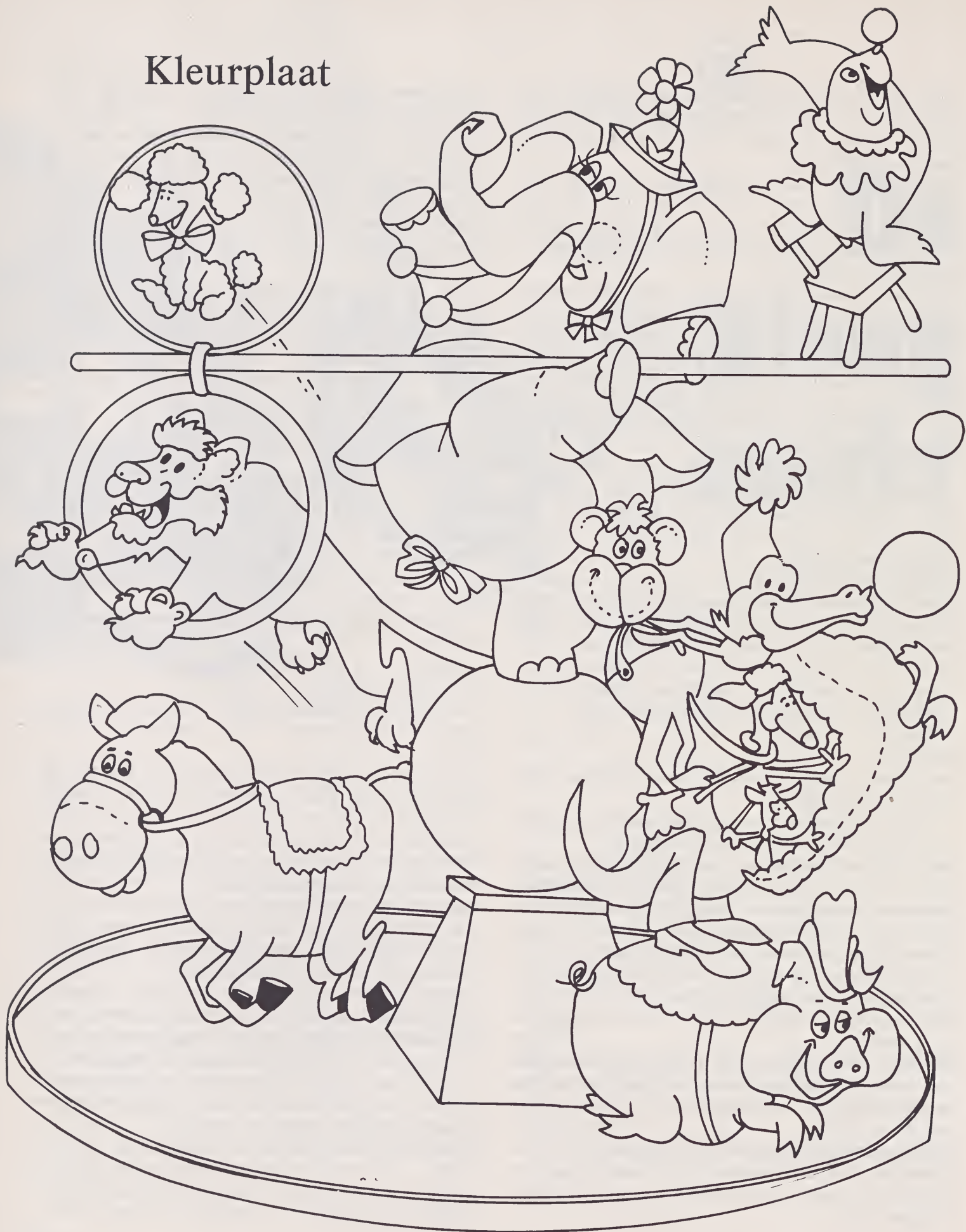
„De volgende keer?” Sumalee veerde overeind en keek haar broer met grote ogen aan.

„Maak je maar geen zorgen,” lachte Pote. „het duurt nog wel even voor je dit dagelijks zult moeten doen.” Sumalee glimlachte. „Wanneer ik geleerd heb hoe ik niet bang kan zijn? vroeg ze einigszins opgelucht.

„Ja, na een poosje zul je alleen nog maar denken aan het fijne gevoel dat je kreeg, het gevoel anderen te kunnen helpen. Dan zul je klaar zijn.”

Sumalee liet haar hoofd op de rand van de boot rusten. „Ja, ik zal me concentreren op het fijne gevoel,” zei ze en glimlachte tegen de zwaluwen in de lucht.

Kleurplaat

(vervolg van blz. 30)

„Welnu,” zei de vriend, „ik zal ervoor zorgen dat je de schuld kunt aflossen, maar dan moet je precies doen wat ik van je vraag. Het zal niet gemakkelijk zijn, maar wel mogelijk.” En zo werd de zaak opgelost. De schuldeiser kreeg zijn geld en was dus rechtvaardig behandeld. Het contract was volledig nagekomen. De schuldenaar had genade ontvangen. Er was aan beide wetten tegemoet gekomen omdat er een middelaar was. Genade had de gerechtigheid niet beroofd, noch de gerechtigheid genade.

Ik heb een vriend. Ik weet zeker dat Hij me weleens dom vindt. Ik wil bij Hem in de schuld staan en bij niemand anders. Ik wil Hem gehoorzamen; want Hij zal genadevol zijn. Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is en onze Middelaar. En ware het niet door een middelaar, dan zou geen van ons ooit zalig kunnen worden of verhoging ontvangen. Wij zouden allemaal onderworpen zijn aan de tweede, de geestelijke dood. Maar er is een weg. God geve dat wij acht zullen slaan op de waarschuwing en het evangelie zullen naleven. Ik geef u mijn getuigenis dat Spencer W. Kimball een profeet van God is en daar u uw hand hebt opgestoken om hem uw steun te verlenen, dient u ook acht te slaan op zijn waarschuwing. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Bekering

Geliefde broeders en zusters, het is voor mij zeer indrukwekkend om hier voor u te staan. Dit om verschillende redenen.

De eerste reden is dat ik mij rekschap geef van de verantwoordelijkheid die ik draag om tot zo'n groot aantal mensen het woord te mogen richten en niet eens zomaar, maar om tot u te spreken namens Jezus Christus en over zijn evangelie.

De tweede reden, omdat ik dit mag doen in de aanwezigheid van zoveel trouwe en toegewijde dienaren en dienaressen van onze Heer en Meester. Ik wil in de tijd die mij gegeven is met u spreken over het begrip „Bekering” en wel in die zin dat ik wil proberen u duidelijk te maken hoe ik, terugkijkend op twintig jaar lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het proces van bekering uiteindelijk beleefd heb als een voortdurende groei naar vreugde.

Oh zeker! „Les jours se suivent mais ne se ressemblent pas,” zegt de Fransman. De ene dag volgt op de ander, maar alle dagen zijn verschillend. Maar nogmaals de slotsom is er een van geluk, vrede en vreugde.

Ik hoop en ik heb ervoor gebeden dat de Heer mij en u zal zegenen opdat wij gezamenlijk een stapje vooruit zouden maken in de kennis van het evangelie en niet alleen op intellectuele, verstandelijke wijze, maar vooral op een gevoelsmatige wijze, met ons hart, want alles wat werkelijk waarde heeft, komt daar vandaan.

„Bekering” is zoals ons geleerd is een beginsel van het evangelie; een van de eerste beginselen die volgt op geloof

DOOR EUGENE M. H. ENGELBERT
Regionaal vertegenwoordiger van de
Raad der Twaalven

en voorafgaat aan de doop en aan de gave van de Heilige Geest.

„Bekeert u,” zei Petrus op de pinksterdag tot de menigte, „en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Handelingen 2:38.)

De gevolgen kennen we, omtrent 3000 mensen werden leden van Jezus Christus' kerk.

Wat gebeurde daar? Wat leren we uit dit voorval?

Een menigte had geluisterd naar de woorden van een apostel des Heren; zij geloofden in zijn woorden en toen zij, verslagen in hun hart (niet in hun verstand!!) aan Petrus en de andere apostelen vroegen: „Wat zullen wij doen, mannen broeders? kregen zij als antwoord:

„Bekeert u . . . wordt gedoopt . . . en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Dit waren toen, en dit zijn nu nog, want God is onveranderlijk, de beginselen van het evangelie. Ja, geloof — bekering — doop en de gave des Heiligen Geestes zijn de eerste beginselen die onherroepelijk vast liggen op aarde zoals in de hemelen, en die de voorwaarden vormen voor het lidmaatschap van de kerk van Jezus Christus. Pas als deze voorwaarden vervuld zijn zal men, om Paulus' woorden aan de Efeziërs te citeren, geen vreemdeling meer zijn.

„Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl

Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Efeziërs 2:19, 20.)

Dat is het evangelie. Niet meer en niet minder. En door het toedoen van Petrus werden 3000 mensen „Huisgenoten Gods.”

Zij namen toen, op die dag, de beslissing om het evangelie te aanvaarden, om alle wijze dingen die erin vervat zijn in hun leven in te bouwen.

Zij hadden op die dag ook besloten, om te breken met die gewoonten die niet in overeenstemming waren met hun nieuwe „medeburgerschap”, het medeburgerschap van heiligen.

Kortom zij hadden besloten om zich te bekeren. Velen van ons en velen voor ons hebben dit ook gedaan en het is duidelijk dat hoewel het zeer belangrijk is om deze beslissing te nemen, de consequenties die er aan verbonden zijn verder strekken dan de duur van een dag. Breken met verkeerde gewoonten is mij makkelijker gebleken dan het verwerven van nieuwe.

In het eerste geval hoef je in feite maar één keer goed nee te zeggen en op je tanden te bijten.

Maar iets nieuws leren en het geleerde zo toepassen dat het een gewoonte wordt neemt meer tijd.

Zeer terecht zegt het spreekwoord: „Eenmaal gedaan is nog geen gewoonte.”

Het is vooral een zaak van volharding. Iedere dag weer worden we geconfronteerd met onze beslissingen.

Het komt er steeds op aan „nee” te zeggen tegen dingen waartegen we vaak „ja” zeiden. En „ja” tegen dingen die we vroeger niet nodig vonden. Nee, tegen daden die ons van het evangelie afleiden. Ja, tegen activiteiten waarover men vroeger niet eens dacht.

Langzaam maar zeker wordt echter elke daad gelukkig ook de goede, een gewoonte; mits regelmatig herhaald. Ons hele wezen, zowel lichamelijk als geestelijk wordt beïnvloed, de sfeer die we daardoor rondom ons scheppen wordt helderder, de verkeerde invloeden krijgen steeds minder vat op ons. Meer en meer worden aan de voorwaarden om het evangelie in zijn volheid te beleven, voldaan.

Men krijgt reeds een voorgevoel van de geweldige zegen van zaligheid die

beloofd is aan een ieder die tot het einde toe volhard.

Bekering is een continu proces en moet wezenlijk tot het geheel van ons gedrag behoren. Bekering moet een integrerend deel van ons leven zijn. Wij kunnen dus concluderen dat bekering zich niet tot een dag, de dag van de beslissing beperkt, maar in wezen een levenswijze is, volgens de normen van het evangelie van onze Here Jezus Christus en dat het leerproces ervan regelmatig en constant moet verlopen. Dit betekent voor velen een algehele verandering van levenswijze en daar verzet zich in beginsel elk mens tegen. De moderne psychologen spreken van „resistance to change”. Dit is een ingeboren menselijke eigenschap van dezelfde orde als onze ingewortelde drang om in leven te blijven of om tot een bepaalde groep te behoren. De mens geeft niet graag zijn zekerheden prijs. Hij is vertrouwt met wat hij reeds heeft.

Al houdt het nieuwe wat hem geboden wordt de belofte in van een verbetering, hij zal toch vaak bij het oude blijven.

Weinig maar zeker, is beter dan veel dat onzeker is. Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht. Dit is wel allemaal waar, maar vrienden, broeders en zusters die al deze dingen in uw hart overwegen, deze drang naar zekerheid is onverenigbaar met ieder beginsel van vooruitgang, laat staan met eeuwige vooruitgang. Ik geloof dat de Heer dit ook heeft willen aantonen in zijn gelijkenis van de talenten. Geen risico's nemen is misschien wel zeker, het kan echter tot stilstand leiden.

Hoe diep dit beschermmechanisme in de mens verankerd is getuige de overredingskracht, het talent, de vindingrijkheid dat aan de dag moet worden gelegd om de harten der mensen te openen.

Nochtans, als ieder van ons, leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gezamenlijk konden getuigen en aan onze broeders en zusters die zo moeilijk zijn te overtuigen konden overbrengen dat gevoel van geborgenheid, zekerheid, vertrouwen en geluk dat het evangelie ons heeft gebracht en nog brengt,

would they unquestionably de rangen van de „huisgenoten Gods” komen versterken. Jammer genoeg, mot men voor velen van goeden huize komen om hen te doen begrijpen en geloven dat er maar „één Here, één geloof, één doop” (Efeziërs 4:5) is. Maar Petrus kwam van goeden huize, zoals voor hem Abraham, Isaak en Jakob, Nefi en Mosiah, en zoals na hem Mormon, Moroni, Joseph Smith, Brigham Young en David O. McKay.

Zij allen kwamen van goeden huize, van Gods huize.

Zij hebben hetzelfde evangelie gepredikt dat Petrus aan de menigte predikte op pinksterdag. En de gevolgen kennen we. Velen namen het evangelie aan en werden leden van Jezus' kerk, en luister naar de resultaten: „. . . die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen die er behoefte aan hadden.” (Handelingen 2:45.)

Wat was hun geheim? Welke formule pasten zij toe? Dit verteld Lucas ons in Handelingen: „En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden.” (Handelingen 2:42.)

Hier weer ontdekt men het evangelie in heel zijn eenvoud, in heel zijn kracht. „Zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap.”

En wij, broeders en zusters, zijn wij volhardend in de leer der apostelen? Zij waren volhardende in de gemeenschap. En wij? In onze relatie met onze broeders en zusters, zijn wij één in woord, gevoel en daad?

Zij waren volhardende in de breking des broods. Bezoeken wij trouw de avondmaalsvergaderingen, en alle andere vergaderingen waar de breking des broods plaatsvindt?

En wat zullen we zeggen van onze gebeden, zowel ons persoonlijk gebed als ons gezinsgebed? Dat was hun geheim. De leer der apostelen gaf hun nieuwe zekerheden, nieuwe kracht om het verzet tegen verandering te doorbreken. De leer der apostelen gaf hun meer dan ze hadden verlaten.

De menigte vertrouwde deze mannen van goeden huize, omdat de apostelen door de Heiland geroepen, door op-

legging zijner handen geordend en met gezag bekleed aan hen de waarheid verkondigden, dezelfde waarheid die vandaag ook gepredikt wordt door hedendaagse profeten en apostelen, door president Kimball, door president Benson en door andere dienaren van de Heer. Vandaag zijn zij het fundament waarvan Jezus Christus de hoeksteen is.

Zij zijn ook van godswege door profetie en door oplegging der handen geordend en met hetzelfde gezag bekleed. Zij zijn ook van goeden huize. Zij zijn huisgenoten Gods. Wie in hun leer volhardt zal nieuwe, meer betrouwbare „zekerheden” krijgen. Hij zal kracht ontvangen om het verzet tegen verandering te doorbreken.

Deze mannen Gods geven meer dan wat de mens ook zal moeten verlaten. Wat echter ook hetzelfde is als op die pinksterdag, is de wil die wij moeten tonen; is die afhankelijkheid aan de leer der apostelen die de leer van onze Heer en Meester Jezus Christus is. Hierin moeten wij ook volharden, dag in dag uit.

Bekering zal pas een integrerend deel van onze levenswijze zijn als wij volledig vertrouwen schenken aan Gods dienaren, aan Jezus' apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars zoals door Paulus is verkondigd aan de Efeziërs en waarbij hij toevoegt dat deze dienaren zijn „ . . . om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van wasdom der volheid van Christus.”

Zolang dit alles niet bereikt is zullen wij moeten volharden in de leer der apostelen, zullen wij bekering moeten prediken en zelf toepassen. Laat ons zelf oordelen hoe wij ervoor staan, maar laat het ons inderdaad nu doen, nu dat wij het zelf nog kunnen doen, want de dag komt dat wij door anderen zullen worden beoordeeld. Zoals zij Twaalven zijn om ons te onderrichten, zullen zij Twaalven zijn om ons te oordelen.

Broeders en zusters, vrienden van de kerk, laat ons de strijd met onszelf staken. Laat onze levenswandel in

overeenstemming zijn met de leer der apostelen. Luister naar koning Benjamin als hij ons aanraadt ons aan de ingevingen van de Heilige Geest over te geven die tot ons hart spreekt meer dan aan ons verstand. Laat in ons de natuurlijke mens afsterven, wees aan de Heer onderworpen, wees zachtmoedig, nederig, geduldig, liefdevol. Heel erg dankbaar.

Heel erg dankbaar en in alle nederigheid wil ik getuigen dat ik weet dat de leer der apostelen geen leer van mensen is, maar door God geïnspireerd. Alles wat ik aan vermogen heb, fysiek en geestelijk, en voor zover de Heer mij ermee gezegend heeft, mijn talenten, wil ik ter beschikking stellen om te helpen deze leer te verbreiden.

Ik getuig tot u, broeders en zusters,

vrienden van de kerk, dat wanneer u besluit om zich te bekeren, een tijd van geluk, vrede en vreugde voor u aanbreekt. U zult de grote verandering in uw hart voelen waar Alma over spreekt. De Geest des Heren zal tot u komen, u zult van vreugde vervuld zijn en u zult een rustig geweten hebben. Volhardt in de leer der apostelen en „Ziet, ik zeg u, dat, indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijven en van de liefde Gods vervuld zult zijn, en altijd vergeving van uw zonden zult behouden; en gij zult toenemen in de kennis der heerlijkheid van Hem, Die u heeft geschapen, of in de kennis van hetgeen rechtvaardig en waar is.” (Mosiah 4:12.)

Van deze voortdurende groei naar vreugde heb ik willen getuigen in de naam van Jezus Christus. Amen.

De stuwkracht van het zendingswerk

DOOR REX D. PINEGAR

Lid van het Eerste Quorum van Zeventigers

Geliefde broeders en zusters, dit is een heel bijzonder moment voor mij. Mijn vrouw en ik zijn nog nooit eerder in de gelegenheid geweest om naar Nederland te komen, maar we hebben er dikwijls over nagedacht. Toen mijn broer Max thuiskwam na hier in de jaren 1952-1955 op zending te zijn geweest, had hij ons veel te vertellen over het geloof en de toewijding van het Nederlandse en het Vlaamse volk. In 1971 kwam hij hier terug als zendingspresident. Hij vond het geweldig en hij heeft grote zegeningen ontvangen in die tijd. Als het mogelijk was geweest, had hij maar al te graag op deze reis mijn plaats in willen nemen. Ik heb hem echter verzekerd dat het nu wel tijd was dat de Heer de oudste van de tweeling hier naar toe stuurde om na te gaan of alles wat hij over u had verteld echt waar was. Dit is een van die gelegenheden waarbij de twintig minuten die wij schelen echt tellen.

Mijn vrouw en ik zullen hem met veel genoegen melden dat wij 't volkomen eens zijn met de warme gevoelens die hij u toedraagt. Wanneer we hetgeen wij hier hebben meegemaakt op het gebied van de toewijding van de getrouwe heiligen de revue laten passeren, worden wij gesterkt in ons eigen geloof en in onze vastberadenheid om de Heer trouw te blijven.

Direct na de Tweede Wereldoorlog werden vele mensen in Nederland aangemoedigd om naar de Verenigde Staten te emigreren. Een trouw kerklid uit Den Haag liet ook zijn naam op de lijst zetten van degenen die van deze gelegenheid wilden profiteren. Een jaar of zes later, in 1952, kregen de Europese heiligen van president McKay het verzoek in hun eigen land te blijven. Zij moesten het koninkrijk

hier helpen opbouwen. President van Dam begaf zich onder de heiligen om de raad van de profeet te herhalen. Net op dit moment ontving deze broeder, die al zes jaar had gewacht, plannen had gemaakt, had gespaard en had uitgekeken naar dit ogenblik, bericht dat hun emigratie naar Amerika was goedgekeurd. Wat moesten ze doen? Zij beraadslaagden met hun priesterschapsleiders. Zij vastten en baden. Zij verlangden ernaar de wil des Heren te doen. De avond voordat deze broeder zijn antwoord bekend moest maken aan de emigratie-ambtenaren, bad hij vurig of de Heer hem wilde laten weten wat hij moest doen. Even nadat hij in bed was gestapt, meende hij te horen dat iemand tegen hem sprak. Hij kon het duidelijk horen, zo duidelijk dat hij rechtop in zijn bed ging zitten. Weer hoorde hij de stem, die zei, „Wilt ook gij Mij verlaten?” Deze keer vroeg de goede man, „Bent U het, Heer?” Weer sprak de stem, „Wilt ook gij Mij verlaten?” En hij antwoordde, „O, nee Heer. Wij zullen blijven.” De volgende dag verzocht hij de autoriteiten zijn naam van de emigratielijst te schrappen.

De Heer gaf ook vele anderen uit uw midden de moed om in hun geboorteland te blijven. Door dit te doen, heeft u Zion op een vaste fundering in dit land kunnen vestigen. In 1952 telde Nederland ongeveer 3.400 leden van de kerk. Nu wonen er ongeveer 11.000 leden in de ringen en zendingsgebieden die voor deze conferentie zijn opgeroepen. De Heer heeft bepaalde maatregelen genomen om de kerk in dit gebied te versterken.

Mijn broer heeft mij over enkele zeer bijzondere ervaringen verteld in verband met de toename van het werk

hier in Nederland. Toen hij hier zendingspresident was, reisde hij op een keer door het noorden van België, toen hij een duidelijke indruk ontving dat de tijd rijp was voor veel meer zendingswerk onder het Vlaamse volk. Hij gaf gehoor aan de ingevingen van de Geest en bracht een bezoek aan de autoriteiten van de Belgische regering. De weg werd door de Heer bereid en harten werden verzacht. De restricties die voorheen voor het verstrekken van visums hadden gegolden, werden opgeheven en het aantal zendingen in Vlaanderen werd verhoogd van elf tot zesenvijftig. Toen hij op zekere dag in Sint Truiden was, wellicht op een na de oudste stad van België, werd hij ten zeerste door de Geest bewogen. Dit was de plaats waar de Heer de zendingen wilde laten werken. President Pinegar vertelde ons dat hij bij die gelegenheid de duidelijke indruk ontving dat de vertegenwoordigers van de Heer eeuwen voordien getracht hadden bekeerlingen te maken in die stad. Samen met zijn assistenten stapte hij uit de auto en voegde zich onder de mensen. Hij zei dat hij het gevoel had op heilige grond te lopen. Het werd hem door de Geest ingegeven naar de burgemeester te gaan, waar hij niet alleen toestemming zou ontvangen om zendingswerk in Sint Truiden te doen, maar ook een appartement toegewezen zou krijgen waar de zendingen onmiddellijk in konden trekken om hun arbeid te beginnen. En zo gebeurde het ook. De burgemeester luisterde heel aandachtig terwijl president Pinegar uitlegde wat hij met Sint Truiden voorhad.

Hij gaf zijn toestemming voor de zendingen om de mensen van Sint Truiden te benaderen. Daarna vertelde hij president Pinegar waar hij een appartement zou kunnen vinden. Dit soort ervaring herhaalde zich in ieder van de acht steden die voor de zendingen werden opengesteld. In slechts enkele jaren hebben trouwe heiligen het koninkrijk in dit gebied versterkt. De toekomst van de kerk in Nederland en België ziet er rooskleuriger uit dan ooit tevoren. Vandaag de dag telt de kerk ongeveer 24.000 full-time zendingen, 10.000 ringzendingen en meer dan driemiljoen leden die stuk

voor stuk ook zendelingen zijn. De zendelingenteams zorgen ervoor dat de kerk iedere maand met ongeveer 10.000 bekeerlingen groeit. Dat is ongeveer evenveel bekeerlingen als er op dit moment leden zijn in Nederland en Vlaams-België. We moeten ons voordeel doen met de zendingsvaart die de kerk op dit moment doormaakt. We kunnen dit op minstens drie manieren doen.

1. *Ons eigen gezin versterken.* Gezinnen worden het meest versterkt wanneer de ouders een toonbeeld van rechtvaardigheid zijn. Een vader uit een ring in Idaho ontving de opdracht te vertellen hoe het bijhouden van een dagboek had bijgedragen tot het versterken van zijn gezin. Hij kwam naar het spreekgestoelte in een ringconferentie en zei: „Nu begrijp ik waarom mijn vrouw zo graag met me wilde trouwen. Zij wilde de vrouw zijn van een man die door de Heer werd gezegend. Een man die bij zijn beslissingen goddelijke leiding ontving. Een man die de kracht zou worden gegeven om moeilijkheden te overwinnen. Een man met het verlangen de Heer te gehoorzamen. Zij wilde een man die door zijn ervaringen in het zendingsveld sterk in het evangelie stond. Ik heb mijn dagboek eens doorgelezen en ben tot de ontdekking gekomen dat ik zo'n man ben. De Heer heeft mij enorm gezegend. Geen wonder dat mijn vrouw mij tot echtgenoot wilde hebben.” Daarna sprak zijn veertienjarige zoon en zei: „Ik ben heel blij dat we mijn vader geholpen hebben met het schrijven van zijn dagboek. Zo ben ik erachter gekomen dat hij dezelfde problemen heeft gekend die ik nu ook heb en dat hij erin geslaagd is ze op te lossen.” Hij vertelde verder wat, volgens hem, zijn vader geholpen had een groot man te worden. Hij besloot zijn toespraak met de volgende woorden: „En dus, broeders en zusters, hoop ik dat wij allemaal een dagboek bij zullen houden, zodat wij even geweldig zullen worden als mijn vader.”

2. *De kerk versterken.* Wanneer wij ons gezin versterken, versterken we de kerk. Door een gewillig nakomen van de plichten van ieder ambt en iedere functie waartoe wij geroepen worden,

versterken we de kerk. Gewillig dienstbetoon brengt de volle maat van zegeningen met zich mee voor zowel de gever als de ontvanger. Wij kunnen een persoonlijke, oprechte belangstelling ten toon spreiden voor de gezinnen voor wie wij als huisonderwijzer of huisbezoekster verantwoordelijk zijn. Al dienende zal onze liefde voor hen groeien en wordt ons getuigenis versterkt. Wij moeten ook nauwgezet zijn in het nakomen van de raadgevingen van onze priesterschapsleiders. De Heer heeft ons laten weten dat gehoorzaam zijn aan zijn dienstknechten hetzelfde is als gehoorzaam zijn aan Hem.

3. *Uw naaste versterken.* Uw naaste sterk maken kan het beste gebeuren door hem in de gelegenheid te stellen het herstelde evangelie van Jezus Christus te aanvaarden. Matt was acht jaar oud en pas gedoopt. Hij had zijn zakgeld gebruikt om een overslagkaart met platen te maken, net zoals die van de zendelingen. Vervolgens had hij een handvol brochures gepakt, zijn overhemd en een van zijn vaders dassen aangedaan en zijn moeder verteld dat hij met de zendelingen ging werken, die even verderop druk bezig waren met een straatbord. Hij ging naar ze toe en vroeg hoe hij de mensen moest begroeten. Die dag sprak Matthew met een vijftigtal mensen, die hij stuk voor stuk uitnodigde om naar zijn kerk te komen. Hij had een bijzondere

manier om hen te benaderen. Hij vroeg: „Wilt u leren hoe u gelukkig kunt zijn? Kom naar mijn kerk, dan zullen we u laten zien hoe het moet.” De volgende dag wachtte hij vol spanning op de stoep van het kerkgebouw. Hij was ervan overtuigd dat er toch zeker een paar van al die mensen zouden komen. Maar er kwam niemand. Matt was erg teleurgesteld. Een paar weken later ontving zijn vader een brief van een van de zendelingen, waarin hij vertelde hoe een van de mensen die Matt had uitgenodigd naar de kerk was gekomen. Het relaas luidde als volgt:

„Het bleek dat deze jongeman op zoek was geweest naar de zin van het leven. Hij had alles geprobeerd wat het leven, volgens de wereld, prettig kon maken, maar had noch blijvende vreugde, noch bevrediging gevonden. Uiteindelijk was hij tot de conclusie gekomen dat het leven niet de moeite waard was. Het was in deze gedeprimeerde stemming dat hij die bewuste zaterdag op straat had gelopen. Terwijl hij met gebogen hoofd, turend naar de straatstenen, terug naar zijn appartement liep, werd zijn hand gegrepen door een jongetje met een aantrekkelijk gezicht, die hem vroeg: ‚Wilt u leren hoe u gelukkig kunt zijn? Kom naar mijn kerk, dan zullen we u laten zien hoe het moet.’ Hij had geen aandacht aan de jongen besteed en was een eind

verder voor hij beseftte dat hij een brochure in zijn hand hield. Eenmaal thuis, legde hij het pamflet op het tafeltje naast zijn bed, waar het wekenlang bleef liggen. Tenslotte besloot hij dat hij het maar eens moest lezen en terwijl hij las, zag hij in gedachten het gezicht van de jongen. Hij wilde heel graag gelukkig worden. Achterop het pamflet kwam hij een naam en een telefoonnummer tegen. Matt had zijn eigen naam er ook bijgezet. Hij draaide het nummer en kreeg de gemeentepresident aan de lijn. „Is dat de kerk van Matt?” vroeg hij. Hij kreeg te horen dat dat wel zo zou zijn en werd uitgenodigd de vergadering bij te wonen. Deze jongeman is nu een zendeling. Zijn leven veranderde omdat iemand had getracht hem te versterken.

U heeft diezelfde gelegenheid en verantwoordelijkheid. Er zijn velen onder u die nog niet de kans hebben gekregen om gelukkig te worden.

Ik kan aan de hand van mijn eigen leven getuigen, dat het evangelie van Jezus Christus de weg tot geluk is. Ik kan u verzekeren, dat een sterk gezin een middel is om vreugde te verkrijgen. Te weten dat men als gezin voor eeuwig bij elkaar kan horen, is de grootste verzekering die men kan ontvangen. Ik getuig tot u dat het evangelie van Jezus Christus in al zijn volheid in deze kerk wordt onderwezen. Ik getuig tot u dat er een levende profeet op aarde is, Spencer W. Kimball. Verder getuig ik tot u dat de mannen die op dit podium gezeten zijn de autoriteit en de macht van het priesterschap dragen die uw leven kunnen veranderen in een leven van blijdschap. Ik wil ieder van u aansporen al het mogelijke te doen om uzelf, uw gezin en uw naasten voor te bereiden op het eeuwige leven, door de volheid van het evangelie van Jezus Christus in uw aardse leven te brengen. Ik wil nogmaals mijn hemelse Vader danken dat ik vandaag bij u mocht zijn. Ik ben Hem ook dankbaar voor het getuigenis dat Hij mij geschonken heeft en ik bid dat ik immer getrouw mag blijven en waardig mag worden deze grote zegeningen te ontvangen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Derde algemene bijeenkomst, 8 augustus 1976

Dat soort moed

DOOR ROBERT D. HALES

Lid van het Eerste Quorum van Zeventigers

Broeders en zusters, het is mij een genoegen in uw midden te zijn. De afgelopen twee dagen heeft u langs geestelijke paden gewandeld aan de hand van de Algemene Autoriteiten. Zij hebben u gewezen op bekende handwijzers. Dat zijn de leringen en de geboden waarnaar wij dienen te luisteren. U heeft geluisterd naar de stem van een profeet. U heeft geluisterd naar de andere autoriteiten, die u hebben gevraagd de waarschuwingen ter harte te nemen en uw naaste te waarschuwen. Misschien kan dit het beste worden uitgedrukt door middel van de geschiedenis van een kleine jongen. Hij was zich danig aan het misdragen in de avondmaalsvergadering; zijn moeder en vader gaven hem steeds aan elkaar door. Eindelijk was het geduld van de vader op. Hij nam zijn zoon over zijn schouder en maakte aanstalten de kapel te verlaten, toen de jongen zo hard hij kon uitriep, „Bisschop, help me!”

Soms reiken onze naasten ook in figuurlijke zin hun handen naar ons uit en roepen, „Help me toch!” Hoe reageren wij dan? In dit verband zou ik u enige verzen voor willen lezen uit afdeling zestig van Leer en Verbonden, waar staat: „Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. Wee hun, want Mijn toorn is tegen hen ontstoken. En indien zij Mij niet getrouwer zijn, zal het geschieden, dat zelfs hetgeen zij hebben, zal worden weggenomen. (LV 60:2, 3.) Als wij op dit moment een getuigenis hebben en het niet aan onze naasten uitdragen, dan is onze hemelse Vader niet gelukkig met ons, want, zegt Hij, wij zijn bevreesd voor onze medemensen. Ik weet zeker dat

wij niet bevreesd behoren te zijn, dat wij ons niet behoren te schamen voor het evangelie. Waarom zouden wij bang moeten zijn voor de waarheid? We moeten de moed hebben onze naaste te waarschuwen. Als we Leer en Verbonden afdeling 84, de verzen 87 en 88 opslaan, lezen we: „Ziet, Ik zend u uit om de wereld wegens al haar onrechtvaardige handelingen te berispen en haar te wijzen op een oordeel dat moet komen. En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen.”

Het is natuurlijk dat de mens zijn naaste vreest. Maar niet als hij de waarheid heeft. Als ik op reis ben, knoop ik dikwijls een gesprek aan met degene die naast mij zit. Ik ben dan ook trots op mijn zendingswerk. Broeder LeGrand Richards heeft ons echter nog een andere les geleerd. Eenmaal aan boord gestapt van een vliegtuig in Denver (Colorado), tikte hij op de vloer met zijn stok en zei, „Willen alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zo goed zijn hun hand op te steken.” Alle leden staken hun hand omhoog, behalve een, die prompt door broeder Richards werd herkend. „Broeder Dinges, steek uw hand op.” Zijn hand ging omhoog. Hij ging verder, „Ik zou nu alle mensen die hun hand niet hebben opgestoken willen vragen eens een praatje te maken met hun buurman. Vraag hem maar waarom hij zo gelukkig is.” En zo hielden zij een zendingsbijeenkomst tussen Denver en Salt Lake City. Iedereen genoot van de reis. Heeft u dat soort moed?

Nog één anecdote over broeder

Richards. We hebben namelijk net zijn negentigste verjaardag gevierd. We waren samen aan het lunchen, toen hij zei, „Wat geweldig om nog maar een jonge knaap te zijn.” Wij schelen vijftig jaar. „Vroeger,” vervolgde hij, „was mijn definitie van een oude man, dat hij twintig jaar ouder was dan ik. Maar ik vind die omschrijving tegenwoordig niet zo geschikt meer, want ze zijn niet meer te vinden.” Dat is zijn soort humor. Hij is een man die volkomen toegewijd is aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Laten wij ons nu eens afvragen hoe wij onze naasten gaan waarschuwen.

Dit doet me denken aan een ander verhaal over een jongetje. Hij lijkt een beetje op het jongetje waar broeder Pinegar over vertelde, maar hij was niet zo goed voorbereid. Op een keer zei hij tegen zijn vader, „Pappa, ik heb m'n vriendje net gevraagd of hij meer wilde weten over de mormonen en hij heeft ja gezegd. Wat moet ik nu doen?” Hoeveel van ons verkeren wellicht in dezelfde positie? Laat ons in afdeling 38 van Leer en Verbonden eens lezen wat onze verantwoordelijkheden in deze zijn: „En indien gij de schatten zoekt, die de Vader van plan is u te geven, zult gij de rijksten van alle mensen zijn, want gij zult de schatten der eeuwigheid bezitten; en noodzakelijkerwijze is het aan Mij om de aardse schatten te schenken; doch hoedt u voor hoogmoed, opdat gij niet wordt als de Nephieten van ouds. En wederom zeg Ik u: Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen, die Ik heb geboden, voor te bereiden en te volbrengen. En laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid. En gaat uit van onder de goddelozen. Redt u. Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt. (LV 38:39-42.)

Wij moeten waarlijk in de wereld maar niet van de wereld zijn. Weer met het oog op het waarschuwen van onze naasten, lezen we in Alma 26:24: „Veronderstelt gij, dat gij de Lamaniëten kunt overtuigen van de onjuistheid van de overleveringen hunner

vaderen, zulk een hardnekkig volk als zij zijn, wier hart zich verheugt in het vergieten van bloed. . .”

Even daarvoor staat er het volgende: „Hem, die zich bekeert en geloof oefent en goede werken voortbrengt en voortdurend bidt zonder ophouden, zal het worden gegeven, de verborgenheden van God te weten; ja, hem zal het worden gegeven dingen te openbaren die nimmer zijn geopenbaard; en hem zal het worden gegeven duizenden zielen tot bekering te brengen, zoals het ons was gegeven dezen, onze broederen, tot bekering te brengen.”

„Toen ons hart bedrukt was,” zegt vers zevenentwintig, „en wij op het punt stonden terug te keren, vertroostte de Here ons en zeide: Gaat onder uw broederen, de Lamaniëten, en verdraagt uw wederwaardigheden met geduld, en Ik zal u doen slagen.” Vers achtentwintig vermeldt: „Ja, wij hebben van huis tot huis gereisd, en vertrouwd op de barmhartigheden der wereld — niet op de barmhartigheden der wereld alleen, maar op de barmhartigheden Gods.”

En min of meer zoals de zendingen uit onze tijd, gaat het verder: „En wij zijn hun huizen binnengegaan, en hebben hen geleerd, en wij hebben hen geleerd in hun straten en op hun heuvelen; en ook zijn wij hun tempelen en hun synagogen binnengegaan en hebben hen geleerd; en wij zijn uitgeworpen en bespot, bespuwd en op de wang geslagen; en wij zijn gestenigd, gegrepen, met sterke koorde gebonden en in de gevangenis geworpen; en door de macht en de wijsheid Gods zijn wij wederom bevrijd.”

En wat is de boodschap van deze geschiedenis? „Wij hebben allerlei wederwaardigheden doorstaan, en dit alles opdat wij misschien het middel mochten zijn om de één of andere ziel te redden; en wij veronderstelden, dat onze vreugde volkomen zou zijn, indien wij misschien het middel konden zijn om enkelen te redden.” (Alma 26:30.) Hoe groot is onze inzet? Hebben we gisteren werkelijk naar de stem van een profeet geluisterd? Hebben we het niveau van onze toewijding verhoogd?

Ik was onlangs aanwezig op een ringconferentie in Mexico, waar ik kennis-

maakte met een jonge Lamaniëter, die net terug was van zijn zending. Hij was klein van gestalte en had een kostuum aan dat hij vast en zeker die twee jaar dag in, dag uit lang had gedragen. Hij miste enkele tanden, en die hem restten waren bruin. Hij was in zijn eigen land op zending geweest en zo nederig als wie dan ook die ik ooit ontmoet heb. Zijn zending had hem grote vreugde gegeven en ik vroeg hem hoeveel dopelingen hij had gehad. Hij was verlegen en wilde het mij niet zeggen. Deze jongeman en zijn collega hadden 840 zielen gedoopt.

Dit is luisteren naar de stem van een profeet — een jonge Lamaniëter die zijn eigen volk onderwijst. Eeuwenlang hebben zij te kampen gehad met problemen zoals Alma deze uiteenzet, verworpen zijn en op zij geschoven.

De profeet zegt dat het nu de tijd is. Met duizenden tegelijk moeten zij gedoopt worden. Onze zendingen in het zuidelijk deel van Californië en in Mexico hebben een teken dat zegt „duizenden.” Hoe groot is onze inzet? Misschien zal een verhaaltje u hiermee kunnen helpen. Het is het verhaal van een man, een jongen en een ezel. Op zekere dag vertrokken ze van huis met de bedoeling de ezel te verkopen. Ze trokken door het eerste dorp heen en de man bereed de ezel, terwijl de jongen ernaast liep. De mensen bekeken deze gang van zaken en zeiden, „Moet je die man zien. Zelf rijdt hij op de ezel, maar zijn zoontje moet lopen.” Toen de vader dit hoorde, zette hij de jongen ook op de rug van de ezel en zo reden zij het volgende dorp binnen. „Kijk eens,” riepen de mensen daar uit, „een man en een jongen die notabene samen op dat arme beest z'n rug zitten.” Dus gingen zij er allebei naast lopen. Toen zeiden de mensen, „Die twee snappen niet dat zij dat beest moeten berijden en het als lastdier gebruiken.” Nu werd de vader kwaad. Ze klommen allebei weer op de rug van de ezel om naar de plaats van bestemming te rijden. Maar de ezel haalde het niet. Hij was helemaal uitgeput. Dus moest de vader hem op zijn schouders nemen en hem naar de markt dragen. En de mensen zeiden, „Wie koopt er nou een ezel die geeneens op eigen kracht de stad haalt.”

Gaan wij soms ook zo door het leven? We besluiten iets in de kerk te doen en de burens zeggen, „Moet je hen zien.” En we hebben niet voldoende inzet en vastbeslotenheid om door te zetten. We hebben geen plan. Welke boodschap heb ik dus voor u? Deze, dat die vader van tevoren met zijn zoon had moeten spreken en zeggen, „Jongen, we gaan met de ezel naar de markt. We zullen het zo doen dat ik hem een derde van de weg berijd, jij ook een derde en de rest van de weg mag het dier zonder berijder afleggen. We gaan ons geen zorgen maken over hetgeen de mensen zeggen. We hebben een plan en we weten wat ons doel is.” Op die manier zouden zij op hun weg door de verschillende dorpen weten wat hun plan was en geen acht slaan op het commentaar van de mensen. Het is toch zo belangrijk dat de jonge mensen weten dat het hun doel is naar de tempel te gaan.

Ik meen er vandaag goed aan te doen het een en ander te vertellen over hetgeen ik de afgelopen anderhalf jaar als een Algemene Autoriteit heb geleerd. Ik zou het in de eerste plaats willen hebben over de manier waarop ik werd geroepen. Op zekere dag, toen ik in een directievergadering zat van mijn zaak, kwam er een telefoongesprek voor mij binnen van president Marion G. Romney. De secretaresse, die zulke vergaderingen gewoonlijk niet onderbreekt, kwam binnen met een briefje. Ik las, „Marion T. Romney wil u graag spreken. Zijn secretaresse zegt dat als u dat weet, u wel naar de telefoon zult komen. Mag ik haar zeggen dat u straks terugbelt?”

Tot haar grote verbazing verliet ik meteen de vergadering. President Romney was aan de lijn en vroeg of ik dezelfde Robert Hales was die hij enige maanden geleden in Mississippi had ontmoet toen de ring daar werd gereorganiseerd. Nadat hij mij geplaatst had, riep hij mij voor een zending. Ik was net een jonge zendeling. Mijn vrouw en ik keken iedere dag gretig uit naar de postbode, zo benieuwd waren we naar onze bestemming. Zoals iedere zendeling hier heeft meegemaakt, zaten we maar te wachten en ons af te vragen waar wij zouden mogen dienen.

Het belangrijke punt dat ik zou willen benadrukken, is dat wij vastbesloten waren op zending te gaan. Na vijf weken van spanning, werd ik weer opgebeld. Het was Arthur Haycock, die eerst vaststelde of hij de juiste persoon aan de lijn had, en mij vervolgens doorgaf aan president Kimball. President Kimball zei, „Broeder Hales, vind u het erg als wij uw zending veranderen?”

„Natuurlijk niet, president Kimball, waar u ons wilt hebben, daar gaan we heen.”

„Broeder Hales, vind u het erg als het wat langer wordt dan de gebruikelijke drie jaar van een zendingspresident?”

„Nee, president, het mag zo lang duren als u nodig acht.”

Welnu, op dat punt aangeland vertelde hij dat hij mij voor de rest van mijn leven naar Salt Lake City wilde roepen. Toen vroeg hij of mijn vrouw er ook was. Ze was boven. Nu had ik haar niet verteld met wie ik sprak. Ik riep haar dus en zei, „Mary, telefoon voor jou.” Ze nam de hoorn en president Kimball vroeg, „Zou u teleurgesteld zijn als u niet op zending ging?” En ze antwoordde, „Nee, president, waar u ons wilt hebben, daar gaan we heen.” En ook zij werd geroepen om mijn deelgenote te zijn in deze roeping voor het leven.

Er zijn mensen die dit verhaal horen en zeggen, „Een roeping van president Kimball zou ik wel aanvaarden.” Er zijn veel mensen die beweren dat zij hun leven zouden geven voor de kerk, maar als het regent slaan ze de avondmaalsvergadering over.

Ik wil u vertellen op welk moment in ons leven de beslissing werkelijk gevallen is. Het was niet toen president Kimball mij opbelde. Het was toen ik nog een student was aan de Universiteit van Harvard. Ik was heel hard aan het werken. Ik was zelfs op een punt gekomen dat ik onmogelijk nog harder had kunnen werken. En op dat moment werd ik door een zendingspresident gevraagd of ik president van het ouderlingenquorum wilde zijn. Tijdens mijn eerste studiejaren en later toen ik bij de luchtmacht diende had ik roepingen aanvaard als gemeentepresident en president van de zondagsschool, maar nu moest ik een

grote beslissing nemen: als ik deze roeping aannam, zou ik misschien voor mijn doctoraal zakken.

Mijn vrouw zei, „Ik heb liever een actieve priesterschapdrager dan iemand met een doctorsbul van Harvard.” Toen omhelsde ze mij en zei, „Samen zullen we zowel het een als het ander doen.” Op dat moment werd de mate van onze toewijding beslist. Het wordt niet beslist op het moment dat men door een profeet wordt geroepen, of door een zendingspresident, een ringpresident of bisschop. Het wordt beslist wanneer de president van het ouderlingenquorum ons vraagt een huisonderwijzer te zijn, wanneer de president van het zeventigersquorum ons vraagt een bepaald gezin te begeleiden, onze naasten te waarschuwen en hen naar de kerk mee te brengen. O, ik smeed u toch te luisteren naar de stem van een profeet!

Dit zijn zo de dingen die ik de afgelopen anderhalf jaar heb gehoord. Bij de inwijding van de tempel te St. George, vertelde president Kimball de geschiedenis van een moeder en haar zoons. De vader was naar zee gegaan en nooit teruggekomen. Om deze vader, die in de golven was omgekomen, te eren, hing de moeder een schilderij van een prachtig zeilschip in hun woonkamer. Maar zij vroeg de jongens wel niet naar zee te gaan. Stuk voor stuk gingen ze toch naar zee. Aan de hand van dit verhaal zei president Kimball „dat het goed zou zijn een plaat van de tempel in de kamers van de kinderen of in de woonkamer te hangen en hen — net zoals met het zeilschip — door middel van een afbeelding eraan te herinneren zich voor te nemen naar de tempel te gaan.”

President Kimball heeft ons gevraagd ons eigen volk te onderwijzen. Hij heeft ons gevraagd klaar te staan om onze naasten in het oosten en in het zuiden te onderwijzen. En zoals de jonge Lamaniet waarvan ik u heb verteld, hoop ik dat alle Aäronische priesterschapdragers die hier aanwezig zijn zich stellig voor zullen nemen om op zending te gaan en hun eigen volk te onderwijzen of daarheen te gaan waar zij gestuurd worden.

President Kimball heeft mij ook een grote les geleerd over vergeving en be-

kering. Ik heb zijn boek *Het wonder der vergeving* gelezen, alsmede *Faith Precedes the Miracle* en zijn kleine werkje *One Silent, Sleepless Night*, dat hij schreef na zijn keeloperatie. Ik heb eens iets meegemaakt in president Kimballs kantoor, dat mij heeft geleerd wat het wonder der vergeving eigenlijk inhoudt. Hij had mij bij zich laten roepen om de gebiedsconferenties te bespreken, daar hij zijn programma wilde wijzigen. Toen ik zijn kamer binnenkwam, zat hij met zijn rug naar mij toe te dicteren met een brief van tweeëndertig kantjes in zijn hand. Deze brief was afkomstig van een jongeman die president Kimball geschreven had en om hulp vroeg. Hij had zijn boek, *Het wonder der vergeving*, gelezen en alle dingen opgeschreven waarvan hij vergeving nodig had. Maar er waren vele dingen, zo had hij geschreven, waarbij hij eerst de hulp van de president nodig had. Hij had namelijk geld weggenomen uit de tas van verschillende dames, die nu getrouwd waren en een andere naam droegen. Hij kon ze niet vinden om het geld terug te kunnen geven. Ondanks zijn vele werkzaamheden, was president Kimball bezig een brief aan deze jongeman te dicteren. Alle namen en adressen waren achterhaald. Hij zei dat de bekering en schadevergoeding van deze man volledig waren. Een betere les heb ik, volgens mij, nog nooit ontvangen. Ongeacht hoe druk wij het hebben of hoe belangrijk wij onszelf vinden, we mogen die ene niet vergeten. Als de president dat kan, kunnen wij het zeker. Iedere dag opnieuw is president Kimball een toonbeeld van toewijding aan de Heer. Een hartoperatie, keelcarcinoom — fysiek is het een wonder dat hij zo hard kan werken. Maar iedere dag vraagt hij de Heer, „Geef mij toch Uw steun.” Het is een groot getuigenis voor allen die met hem samenwerken. Ik geef u vandaag mijn getuigenis en voeg het bij het getuigenis van hen die reeds gesproken hebben. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. En ik weet dat wij er niets aan hebben, tenzij wij anderen er deelgenoot van maken en onze naaste waarschuwen. Dat wij zullen luisteren naar de stem van een profeet, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

”Doen”

DOOR CORNELIS VAN DER PUT
President van de ring
Den Haag Nederland

Geliefde broeders en zusters, na de vele getuigenissen die wij hebben mogen horen gedurende deze geweldige conferentie, in het bijzonder van President Kimball en de andere Algemene Autoriteiten die hier waren of nog in ons midden zijn, wil ik in alle nederigheid mijn eigen getuigenis daaraan toevoegen en u uit het diepst van mijn hart zeggen dat ik zeker weet, dat het evangelie van Christus door middel van de Profeet Joseph Smith op aarde werd teruggebracht en zijn kerk hier werd hersteld.

Ook weet ik heel zeker, dat President Kimball door de Heer werd geroepen om nu hier over zijn kerk te presideren als zijn officiële plaatsvervanger. President Tanner en de nu hier aanwezige Algemene Autoriteiten zijn eveneens door Christus geroepen als zijn Apostelen en speciale getuigen om in deze tijd aan de wereld van Hem te getuigen, dat Hij leeft en Hij alleen de Verlosser en Zaligmaker van de gehele mensheid is.

Ik ben heel erg dankbaar voor dit getuigenis en geef het u in de naam van Jezus Christus.

Wij zijn hier op verschillende vergaderingen bijeen geweest om te luisteren, om te worden opgebouwd en versterkt, om richtlijnen te ontvangen voor ons aardse leven met het oog op ons leven hierna. En wanneer wij straks weer naar onze huizen terugkeren, blijft er nog één ding over en dat is: Het doen. Het doen van datgene wat ons door God's speciale dienstknechten is voorgelaten.

Laten wij onze naasten waarschuwen.

Laten wij zendelingen zijn. Laten wij het doen.

Laten wij onze zonen en onze jonge mannen helpen en voorbereiden om op zending te gaan. Laten wij het doen.

Laten wij de heilige Schriften lezen en overdenken, opdat wij geestelijk zullen zijn voorbereid. Ja, laten wij het doen.

Laten wij een jaarvoorraad aanleggen, opdat wij materieel zijn voorbereid. Ja, laten wij het doen.

Laten wij onze geslachtsregisters nazoeken en de namen van onze dierbare overledenen klaar maken voor het werk in de tempels. Ja, laten wij het zeker doen.

Laten wij zodanig leven, dat de Heilige Geest ons kan leiden en inspireren en instrueren. Ja, laten wij ook dat zeker doen.

Dan zal de Heer door ons een wonderbaar werk onder de mensenkinderen verrichten, zoals wij kunnen lezen in Leer en Verbonden 18:43-45 „En nu, nadat gij dit hebt ontvangen, moet gij Mijn geboden in alle dingen onderhouden; En door u zal Ik een wonderbaar werk onder de mensenkinderen verrichten, dat velen van hun zonden zal overtuigen, zodat zij tot bekering mogen komen en tot het koninkrijk Mijns Vaders. Daarom gaan de zegeningen die Ik u geef, alles te boven”

Ja broeders en zusters, de zegeningen die Jezus Christus ons geeft bij het onderhouden van Zijn geboden, bij het „DOEN” van wat wij hier in deze prachtige conferentie gehoord hebben, deze zegeningen gaan alles te boven.

Lezen wij niet in 1 Korintiërs 2:9 „Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart van de mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die hem liefhebben.”

Wij moeten ons voorbereiden op de terugkeer van Jezus Christus.

Matt. 16:27 „Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en alsdan zal Hij een ieder vergelden naar zijn doen.”

Het zal dus belangrijk voor ons zijn, wat wij gedaan hebben. Vandaar dat ik u aangespoord heb om nu, na het luisteren, te gaan doen.

Wij moeten ons voorbereiden op ons leven na dit aardse leven. In de *Leer en Verbonden 14:7* lezen we:

„En indien gij Mijn geboden onderhoudt en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is”.

Om het eeuwige leven te ontvangen moeten wij dus de geboden van Christus onderhouden. Deze geboden zijn ons in deze conferentie door zijn speciale getuigen opnieuw onderwezen. En nu moeten wij dus gaan doen. Wij moeten deze geboden onderhouden tot het einde toe.

Misschien mag ik u er nog eens op wijzen, dat het aanleggen van een jaarvoorraad net zo goed een gebod van Christus is als het gebod: „Eert uw vader en uw moeder”.

Dat het op zending gaan van onze jonge mannen, onze zonen, en hen daarop voorbereiden, net zo goed een gebod van Christus is als: „Gij zult uw naasten liefhebben als uzelf”.

Dat het verrichten van genealogisch werk en het gaan naar de tempel net zo goed een gebod van Christus is als het gebod: „Gij zult God dienen met geheel uw hart, met geheel uw ziel en met geheel uw verstand”.

Dat het lezen van de Schriften ook een gebod van Christus is, want in Johannes 17:3 lezen we:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”.

Hier zien we opnieuw, dat het eeuwige

leven verkregen wordt door het doen — door het lezen van de Schriften verkrijgen wij kennis van de enige waarachtige God en van Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft”.

Het herstelde Evangelie is geen verzinsel van Joseph Smith.

De opstanding en het eeuwige leven zijn geen utopiën.

Neen, deze grote zegeningen zullen even werkelijk voor ons worden als de werkelijkheid van het nu hier tezamen zijn met President Tanner en andere Algemene Autoriteiten in ons midden. Christus zal even zeker naar deze aarde terugkeren en alle profetieën daarover zullen even zeker vervuld worden als de profetieën betreffende Zijn geboorte, sterven en opstanding vervuld zijn.

Wij leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen jagen geen hersenschimmen na, geven ons niet over aan wilde fantasieën, maar bereiden ons voor op dingen die werkelijk zullen gebeuren. De doden zullen opstaan en daarom doen wij genealogisch werk en gaan wij vaak naar de tempels om voor hen dat te doen, wat zij zelf niet konden doen, omdat toen zij leefden het evangelie en de macht en autoriteit van het Heilige Priesterschap niet op aarde werden aangetroffen. En wij weten, dat de heilige verordeningen van het evangelie voor hen even noodzakelijk zijn om het eeuwige leven te beërven als deze verordeningen voor ons noodzakelijk zijn.

Wij lezen de Schriften om waarheid te leren; waarheid omtrent God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, waarheid omtrent dingen die gebeurd zijn en die nog zullen gaan gebeuren.

Leer en Verbonden 93:24 „Waarheid is kennis der dingen zoals ze zijn, en zoals ze waren en zoals ze zullen worden”.

Deze kennis vinden wij in de heilige Schriften en verkrijgen wij uit de mond van Zijn Profeten die geleefd hebben en die thans leven. En wij zullen straks het voorrecht hebben om te mogen luisteren naar één van de thans levende Profeten, namelijk Elder N. Eldon Tanner.

Wij willen zendelingen zijn om onze naasten te waarschuwen dat er niet

veel tijd meer is om het werk dat gedaan moet worden vóór de terugkeer van Jezus Christus te doen.

Wij beseffen en hebben aanvaard, dat wij ons moeten bekeren en met ons alle mensen, die op deze aarde wonen en die nog zullen komen. Daarom bereiden wij onze zonen en jonge mannen voor om op zending te gaan en ondersteunen en helpen hen hierbij.

Wij weten, dat oorlogen en rampen deze aarde zullen teisteren als een gevolg van de goddeloosheid van vele mensen die hier op aarde zijn en die niet naar Christus en zijn dienstknechten willen luisteren en zich niet willen bekeren.

Daarom leggen wij een jaarvoorraad aan want: Zij die voorbereid zijn behoeven niet te vrezten.

Geliefde broeders en zusters, laat ons als een volk van God eendrachtig en in liefde en met een nederig hart samenwerken. Laten wij luisteren naar de stem van omhoog en laten wij alles doen, wat wij kunnen doen. Ja, laten wij dat zeker doen. Moge de Heer ons daarbij leiden en moge zijn zegen met ons allen zijn, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Verflauw niet”

DOOR WILLEM VAN ZOEREN
Eerste raadgever in het zendings-
presidium Nederland Amsterdam

Broeders, zusters en vrienden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Met grote dankbaarheid in mijn hart sta ik voor u. Ik ben dankbaar voor een ieder die ons steunde en hielp bij het vele werk dat aan deze gebiedsconferentie vooraf is gegaan. Op een bepaald moment voelde ik mij als een viermotorig vliegtuig, waarvan één motor uitgevallen was. Dat gebeurde toen broeder de Jager naar Hongkong werd geroepen als Zeventiger. Maar, de motor die we in reserve hadden nam het over en leidde het vliegtuig in goede banen.

Het is een groot voorrecht te kunnen getuigen van het enige ware evangelie. Het is belangrijk een onderdeel van dat grote uurwerk te mogen zijn, om deel te hebben aan het evangelie van Jezus Christus. Ik ben dankbaar dat de Profeet Joseph Smith op veertienjarige leeftijd zo nederig was om op zijn knieën te gaan en dat hij in de ogen van zijn hemelse Vader waardig werd bevonden, zijn evangelie in deze laatste dagen te herstellen.

Broeders, zusters en vrienden, wij leven niet meer „ter elfder ure” zoals het gezegde luidt, het is nu vijf minuten voor twaalf. De wereld is vol van ongerechtigheid. Alles is toegegaan. De heilige wetten worden steeds meer geschonden. Overal vervagen regels en normen en wordt de misdaad verontschuldigd. Satan beleeft zijn grootste glorie. Hij fluistert een ieder in die het horen wil: „Eet, drinkt en weest vrolijk”.

De kerken lopen leeg en de diskobars, café's en bistro's vullen zich met ongerechtigheid en duistere za-

ken van handel in verdovende middelen. Bijna alles van wat men ziet, hoort en leest in de radio en televisie, in de kranten en tijdschriften, is doordrukt met sex. De jonge mensen spreken van: „Onzin om een huwelijk te sluiten. Ga maar samenwonen en gebruik voorbehoedsmiddelen of laat je aborteren.”

Is dat wat de Heer geboden heeft? Is dat wat de Heer bedoelde toen Hij gebod: „Gij zult uw vader en moeder verlaten en uw man (of vrouw) aankleven.” Neen, broeders, zusters en vrienden, doet wat in de Leer en Verbonden, hoofdstuk elf, vers vierentwintig staat:

„Bouw op Mijn rots, die Mijn evangelie is; verloochen niet de geest van openbaring, noch de geest van profetie.”

Leden van de kerk van Jezus Christus en belangstellenden, weest een voorbeeld der gelovigen. Zoekt éerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid. Werkt mee om een licht te mogen zijn in deze donkere wereld. Weest een zending. Ondersteunt de autoriteiten, óók in uw wijk of gemeente. Houdt uw gezinsavonden. Bereidt u voor op een zending.

Broeders, zusters en vrienden, wij hebben hiervoor de heilige lofzang nummer drieënzeventig gezongen: „Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen. De glorie der laatste bedeling komt voort. Gezichten en gaven van ouds keren weder en eng'len bezoeken der sterv'lingen oord.”

Op vijftwintig februari negentienhonderdzesenzeventig was het vijftwintig jaar geleden dat ik met mijn hemelse Vader een verbond sloot in

het watergraf. Ik kan getuigen dat ik door oplegging van handen die er de autoriteit toe hadden, ik de Heilige Geest ontving en een ander mens ben geworden.

Ik voel deze Heilige Geest nog iedere dag, die de Heer mij geeft. Zolang deze Geest in ons is en wij gehoor geven aan de leiders van de kerk van Christus, zullen de vensters des hemels steeds openstaan om vele zegeningen op ons uit te storten.

Wij zingen in onze kerk vaak: „Tel uw zegeningen één voor één; tel ze allen en vergeet er geen.”

Nu, broeders en zusters, hebt u uw zegeningen wel eens geteld? In kan de mijne niet meer bijhouden, zóveel zijn het er! Daarom wil ik u adviseren in het Nieuwe Testament, de brief van Jacobus, hoofdstuk één, het vijfde vers te lezen. Vooral degenen die zoeken naar waarheid en deze nog niet hebben gevonden.

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende, want die twijfelt is gelijk de golven der zee.”

Het is mijn gebed dat een ieder van ons een zending wil zijn; dat Gods Geest brandende in ons is, want ik weet dat God leeft, dat zijn Zoon Jezus Christus voor ons heeft geleden en aan het kruis gestorven is opdat wij mogen leven en in zijn tegenwoordigheid terug kunnen keren. Ik weet dat de Heilige Geest ons steeds nabij is als wij leven naar zijn geboden. Ik ben dankbaar een lid te zijn van de ware kerk. Ik ben dankbaar voor het Priesterschap en voor het eeuwig huwelijk dat ik heb mogen sluiten. Ik ben dankbaar dié wetenschap te bezitten, dat ik met mijn lieve vrouw, die overleden is, in het hiernamaals vooruitgang kan maken als ik trouw blijf in het evangelie.

Dit is mijn getuigenis: Ik weet dat wij heden ten dage levende profeten zieners en openbaarders in deze wereld hebben. Broeders, zusters en vrienden, ik wens dat wij steeds mogen luisteren naar hetgeen *zij* ons te zeggen hebben. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

DOOR N. ELDON TANNER, Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Getrouwe gezanten

Ik heb er enorm van genoten deze middag bij te u zijn en was mij bewust van de aanwezigheid van de Geest des Heren. Zij die gesproken hebben, hebben ons veel goede raad gegeven. Ik weet zeker dat deze conferentie samen met president Kimball en degenen die hem vergezelden, een fijne ervaring voor u is geweest. Ik voel ook dat het goed is hier te zijn.

Zuster Tanner en ik zijn in 1961 naar Europa gekomen om over de West-Europese Zending te presideren. In die tijd hebben wij verschillende bezoeken aan Nederland gebracht en, één uitzondering daargelaten, hebben we hier altijd schitterend weer gehad en we voelden ons steeds zeer welkom.

Ik was ook hier toen de eerste ring in Nederland werd georganiseerd. De man die nu naast mij staat was de eerste ringpresident en een goede. (Vertaler: „Moet ik dat ook zeggen?” President Tanner: „Ja.” Vertaler: „U doet me blozen!”)

Dat doet me denken aan een keer toen ik hier op een ringconferentie sprak en de mensen aan het vertellen was wat zij behoorden te doen. Op een zeker moment zei ik tegen degene die mij vertaalde, „Dat heb ik niet gezegd.” De ringpresident stond op en zei, „Nee, dat heeft hij niet gezegd, hij zei dit.”

We hebben het in Nederland altijd heel prettig gehad. In de loop der jaren zijn we van dit land en van de mensen gaan houden. Het lijkt allemaal niet zo lang geleden, maar als ik naar Ralph

van der Put kijk weet ik beter. Ralph, sta eens op. Toen wij vertrokken was hij nog maar dertien. Nu is hij een volwassen man en hoofd van een gezin. Ik hoop dat de vooruitgang hier even groot is geweest als de vooruitgang van Ralph.

Ik ben aangegrepen door de toespraken die in de beide zittingen van vandaag zijn gegeven en door het zingen van dit grootse koor. Het was heel indrukwekkend. U heeft hier fijne leiders. En zij hebben fijne mensen om mee samen te werken. Velen van u hebben lange afstanden moeten afleggen om deze conferentie bij te wonen. U heeft offers moeten brengen en ongemakken moeten doorstaan. Ik hoop van harte dat hier te zijn u het gevoel geeft dat al uw inspanningen de moeite waard zijn geweest. Naar de profeet te hebben geluisterd behoort zeker de moeite waard te zijn geweest en ik ben ervan overtuigd dat velen van u terug naar huis gaan met een grotere vastberadenheid te doen wat de Heer van u verlangt.

Waar u ook vandaan komt, of het nu een stad of een dorp is, u bent in de minderheid, maar u moet nooit ontmoedigd zijn of zich verontschuldigen voor het feit dat u lid bent van de kerk. U bent lid van de kerk van Jezus Christus, die opnieuw op deze aarde werd gevestigd, toen God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus aan de jeugdige Joseph Smith verschenen en hem door middel van openbaringen erop voorbereidden de president van de kerk te zijn.

Toen de kerk werd georganiseerd met zes ingeschreven leden, zei de Heer, „Gaat heen en onderwijst alle volken.” Ik heb mij dikwijls afgevraagd hoe zij zich gevoeld moeten hebben. Ik zou heel erg ontmoedigd zijn geweest. Ik bedenk hoe zij van de ene na de andere plaats werden verjaagd en vervolgd. Zij werden naar Nauvoo verdreven, waar zij een tempel bouwden en de grootste stad van Illinois stichtten. De vervolgingen werden heviger dan ooit. Joseph Smith, de profeet, en zijn broer, Hyrum, werden omgebracht, De huizen van de heiligen werden verwoest. Weer werden zij vervolgd en verdreven; de tempel werd vernield en nu werd hen gezegd de vlakten over te steken naar de Vallei van het Grote Zoutmeer.

De trek over de vlakten was een lijdensweg. Velen verloren hun ouders en ouders verloren hun kinderen. Zij legden de reis af met behulp van handkarren. Maar ondanks moeilijkheden hielden zij vol, dienden de Heer en onderhielden zijn geboden. Ik ben altijd zo dankbaar geweest dat sommige van mijn voorouders samen met hen de vlakten zijn overgetrokken.

Ik moet denken aan Jezus Christus, die helemaal alleen aan het kruis hing en zijn leven gaf als een groot zoenoffer voor u en voor mij. Als iedereen hier bij stilstond, zou hij ieder offer dat nodig was willen brengen om het koninkrijk van God op te bouwen. Waar u ook bent, wees een voorbeeld voor degenen met wie u omgaat en samenwoont.

In 1937 verhuisden zuster Tanner en ik, samen met onze vijf dochters, naar Edmonton, de hoofdstad van de provincie Alberta in Canada. De stad telde slechts vijftien leden van de kerk en wij legden ons erop toe zo goed mogelijk te leven zoals de Heer dat van zijn kinderen verlangt. Enkele jaren geleden vroeg de president van de kerk mij een ring in Edmonton te gaan organiseren en twee jaar gelden kreeg ik de opdracht er weer heen te gaan om die ring te splitsen. Edmonton heeft nu twee ringen en een district, terwijl wij het daar gekend hebben met maar tweeëntwintig leden. Wij hadden het gevoel dat het de bedoeling van de Heer was dat wij daar zouden helpen de mensen te onderwijzen en hoewel we 't ons niet als een verdienste aanrekenen, geeft deze vooruitgang ons een gevoel van grote voldoening.

Nu we het over pioniers hebben, wil ik u erop wijzen dat ook u, waar u zich ook bevindt, pioniers bent. Wij dienen nooit ofte nimmer ontmoedigd te zijn of ons te schamen om ervoor uit te komen en de mensen te laten weten dat wij lid zijn van de kerk van Jezus Christus. Wij dienen, integendeel, God iedere dag opnieuw te danken dat we lid zijn en mogen weten wat de bedoeling is van ons leven hier op aarde.

Ik zou u de vraag willen stellen, „Wat is er in de kerk van Jezus Christus waarvoor u zich zou moeten schamen?” Kunt iets bedenken wat de kerk leert en dat u beschaamd maakt? Het enige wat ik me kan bedenken waarover ik me moet schamen, is de manier waarop ik me weleens gedraag en de manier waarop sommige anderen de leringen van het evangelie niet naleven.

In de tijd dat ik raadgever was van president David O. McKay, werd hij getroffen door een hersenbloeding die hem belette zich onder de mensen te begeven. Hij gaf mij echter een boodschap voor hen mee, die luidde: „Herinner de mensen eraan dat zij moeten bedenken wie zij zijn en aan de hand daarvan moeten handelen.”

Welnu, wie zijn wij? Wij zijn de geestelijke kinderen van God. Hij is onze Vader — evenzeer als uw aardse

ouders uw ouders zijn. Als we daar steeds aan denken en ons bewust zijn van onze grote mogelijkheden, zullen wij er ijveriger naar streven de leringen van het evangelie na te leven. Schamen wij ons voor het feit dat wij de geestelijke kinderen van God zijn en een kennis bezitten die de wereld niet bezit? Heel veel mensen op aarde geloven geeneens in een levende God, noch kunnen zij inzien dat Jezus Christus de Zoon van God is in het vlees. Zij begrijpen de tekst niet die ons vertelt dat God ons zo liefheeft, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft en zijn geboden onderhoudt, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. (Zie Joh. 3:6.)

Over het algemeen gelooft de wereld ook niet in een letterlijke opstanding. Ik heb in dit verband eens iets meegemaakt waarover ik u wil vertellen.

Een man waarmee ik goed bevriend ben — we waren allebei Rotarians — was dominee van een van de grootste geloofsgemeenschappen van de stad waar wij op dat moment woonden. Op een keer zei hij tegen mij, „Eldon, ik zou je het een en ander willen vragen. Geloof je werkelijk dat Jezus Christus letterlijk de Zoon van God was in het vlees?” „Jazeker,” antwoordde ik, „Jezus zei toch dat Hij de Zoon van God was.” De dominee zei, „Kon ik dat maar geloven.” „Broeder,” zei ik, „zorg ervoor het te gaan geloven, want dat is het doel van onze zending hier op aarde: ons erop voor te bereiden terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.” Nu vroeg hij, „Geloof je heus in een letterlijke opstanding, zoals jullie die prediken — dat het lichaam en de geest weer bij elkaar worden gebracht in een onsterfelijk lichaam?” „Dat is wat wij leren,” zei ik, „dat is ook wat Christus leerde en wat de profeten uit het Oude en het Nieuwe Testament en alle profeten sindsdien hebben geleerd,” Hij zei, „Ik wou dat ik het geloofde.”

Ik kon niet geloven wat hij zei, maar ik voegde er aan toe, „Sta mij toe je mijn getuigenis te geven. Ik weet zo zeker als ik hier sta dat God een levende God is en dat Hij ook vandaag leeft; dat Jezus Christus letterlijk zijn

Zoon in het vlees was; dat Hij zijn leven heeft gegeven voor jou en voor mij, opdat wij de opstanding zouden kunnen meemaken; dat wij allemaal zullen opstaan. Het lichaam en de geest zullen weer worden verenigd en zij die de geboden onderhouden zullen het eeuwige leven genieten, want Christus zei in de geestenwereld:

„Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar . . . en wij zullen een aarde maken waarop dezen (de geesten) kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebiedend.” (Abr. 3:24, 25.)

Laat mij nogmaals herhalen dat wij niets hebben waarvoor wij ons hoeven te schamen. Als leden van de kerk hebben wij echter wel een grote verantwoordelijkheid om naar de leringen van het evangelie te leven en al het mogelijke te doen om het evangelie te verbreiden. Ouders, het is zeer belangrijk dat u uw kinderen het evangelie van Jezus Christus onderwijst. Neem niet als vanzelfsprekend aan dat zij het evangelie zullen kennen en erin zullen geloven alleen maar omdat u dat doet, maar leer hen het evangelie.

Wanneer ik terugdenk aan mijn kindertijd, ben ik altijd zo dankbaar dat mijn ouders de tijd namen om mij te vertellen over de herstelling van het evangelie. Ik weet nog hoe mijn vader mij voor het eerst de geschiedenis van Joseph Smith vertelde en zei, „God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus zijn echt verschenen aan Joseph Smith, terwijl hij aan het bidden was. Joseph Smith was een veertienjarige jongen die in de Bijbel las (Jac. 1:5): ‚Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.’ Joseph overwoog dat als het iemand aan wijsheid ontbrak, hij het was, en besloot buiten in het bos tot de Heer te bidden. Terwijl hij op zijn knieën lag en bad, verschenen God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus in een kolom van licht die helderder was dan de zon op het heetst van de dag. Kun je je voorstellen dat een jongen van veer-

tien of een man van vijfenzeventig daar geknield ligt en dat meemaakt? Vanuit die houding keek hij op en vroeg, Bij welke kerk moet ik mij aansluiten?' Een van de Personen sprak en zei, 'Joseph, Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!' De manier waarop mijn vader destijds deze geschiedenis vertelde greep mij heel erg aan en ik ben het nooit vergeten.

Leer uw kinderen deze dingen en leer hen hoe belangrijk het is dat zij dicht bij hun hemelse Vader blijven. Ik waardeer het ten zeerste dat wij thuis regelmatig als gezin baden — twee keer per dag. Wanneer wij neergeknield waren en mijn vader het gebed uitsprak, praatte hij letterlijk met de Heer. Het was niet zomaar een routinegebed; hij dankte de Heer voor het leven en voor zijn vele zegeningen; hij bad dat hij zijn gezin zo zou kunnen leiden, dat wij overeenkomstig zijn wensen zouden leven. 's Ochtends hoorde ik hem bidden of de Heer ons wilde zegenen, opdat wij die dag succes zouden hebben en leven zoals het hoorde. Vervolgens zei hij altijd, „Vanavond zullen we verslag bij u uitbrengen.” Het gaf mij kracht te weten dat wij de Heer om zijn zegen hadden gevraagd en dat wij Hem 's avonds zouden vertellen hoe wij gevaren waren. Het hielp mij verleiding te weerstaan. Ik weet nog hoe mijn vader eens een keer in het avondgebed zei, „Eldon heeft vandaag iets gedaan wat hij niet behoorde te doen en het spijt hem. Als Gij het hem wilt vergeven, zal hij het nooit meer doen.” Al biddend tot de Heer leerde hij ons hoe wij dienen te leven. Ik wilde niet dat de Heer wist dat ik iets verkeerd had gedaan, maar toen vader Hem beloofde dat ik het nooit meer zou doen, hield ik mij aan die belofte.

Hij leerde ons ook hoe belangrijk het was het woord van wijsheid te onderhouden. Hij leerde ons dat de Heer de profeet had verteld, dat thee, koffie, tabak en alcohol niet goed voor ons waren en schadelijk voor het lichaam, en omdat de Heer ons dit had gezegd, onderhielden wij zijn geboden. Nu, meer dan honderd jaar later, hebben de wetenschapsmensen bewezen dat deze verboden stoffen inderdaad schadelijk zijn. Ouders, het is zo belang-

rijk dat wij onze gezinnen de beginselen van het evangelie leren door ze na te leven en ze uit te leggen. Nogmaals, wat betreft mijn uitspraak dat wij ons niet behoren te schamen voor het evangelie, wij dienen zeer verheugd te zijn dat wij al deze dingen waarover ik gesproken heb weten en ons niet te schamen ze aan de wereld bekend te maken.

Aangaande het onderhouden van het woord van wijsheid, wil ik u deelgenoot maken van een ervaring die volgens mij veelbetekenend is. Alvorens ik dit doe wil ik echter zeggen, gelukkig de kinderen die opgroeien in een gezin waar de ouders zich stipt aan het woord van wijsheid houden. Zij hebben niet te maken met de verleiding waar kinderen met ouders die wel roken, sterke drank gebruiken enzovoorts mee te kampen hebben. Dit is het verhaal dat ik u vertellen wil:

Een jong stel in een auto was betrokken bij een frontale botsing, waarbij ze allebei omkwamen. Toen de vader van het meisje op de plaats des onheils verscheen, zag hij de twee dode lichamen en een half-lege fles whisky in het wrak van de auto. Zijn grote verdriet ontlokte aan hem de kreet, „Ik vermoord de man die deze kinderen een fles whisky gaf!” Toen hij 's avonds thuiskwam en zijn drankkast openmaakte, zag hij een briefje van zijn dochter dat zei, „Pap, hopelijk vind je het niet erg dat wij een fles whisky van je meenemen.” Wij kunnen ons enigszins indenken hoe hij zich moet hebben gevoeld. Iets dergelijks dienen leden van de kerk nooit mee te maken.

Wij behoren onze kinderen te leren eerst het koninkrijk Gods te zoeken en zijn gerechtigheid, *en zijn gerechtigheid* wil zeggen leven naar de beginselen van het evangelie. (Zie Matteüs 6:33.)

Nog iets wat vader benadrukte en wat ik mij heel duidelijk herinner, is de uitspraak van Jozua, waar hij zegt, „ . . . Kiest dan heden, wie gij dienen zult: . . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Mijn vader legde er altijd de nadruk op wat een grote zegen het was het priesterschap te mogen dragen en wat

een belangrijke rol dit speelde in ons gezin. Hij legde uit hoe het priesterschap hier op aarde was hersteld; hoe Johannes de Doper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery was verschenen en hen het Aäronische priesterschap had verleend en hoe vervolgens Petrus, Jakobus en Johannes waren gekomen en hen het Mechizedekse Priesterschap hadden gegeven.

Hij leerde ons hoe belangrijk het was zedelijk rein te blijven. Ik hoop dat u allemaal heeft gehoord hoe president Kimball de nadruk legde op het belang van reinheid en kuisheid en ik hoop dat u zijn woorden zult onthouden en zult doen wat hij gezegd heeft.

Wanneer u uw kinderen het beginsel van kuisheid leert, help hen dan ook begrijpen hoe belangrijk het is dat zij zich voorbereiden om naar de tempel van God te gaan; en wat een geweldige zegen het is om naar de tempel te gaan, voor tijd en eeuwigheid aan elkander te worden verzegeld en daarna te leven in overeenstemming met de leerstellingen van het evangelie, zodat zij hun gezin eenmaal in de aanwezigheid van onze hemelse Vader terug kunnen voeren en de zegeningen genieten die alleen voor degenen die naar de tempel gaan zijn weggelegd.

Bereid uw jongens erop voor op zending te gaan, zoals broeder Hales vanmiddag zei. U weet dat dit een van de belangrijkste boodschappen van president Kimball is aan ons adres. Het is zo belangrijk dat u uw zoons helpt zich hiervoor klaar te maken.

Broeders en zusters, nogmaals wat betreft het zich schamen voor het evangelie, door de jaren heen heb ik ervaren dat er nooit aanleiding was om mij te schamen of mij te verontschuldigen voor mijn lidmaatschap in de kerk. Ik ben zestien jaar lang in de provincie Alberta in overheidsdienst geweest, en dertien jaar lang het enige lid van de kerk in het provinciaal bestuur, maar ik heb het nooit als een nadeel ondervonden; integendeel, ik heb het als een zegen ervaren.

Ik was zeer in verlegenheid gebracht en had zo te doen met een gezin waar ik even over wil spreken. Deze geschiedenis maakt ons duidelijk hoe belangrijk het is dat we niet proberen in de gunst van onze medemensen te

komen. We willen dikwijls zo graag populair zijn, dat we vergeten God te behagen. Zij die trachten u over te halen om verkeerd te doen, onkuis te zijn, het woord van wijsheid te breken of iets anders te doen wat niet behoort, hebben bewondering voor u wanneer u de verleiding weerstaat.

De geschiedenis die ik te berde wil brengen gebeurde toen ik deel uitmaakte van de provinciale raad en mijn hart doet nog altijd zeer wanneer ik eraan denk.

Een jongeman van ongeveer mijn leeftijd, die destijds lid was van de kerk, wilde graag populair zijn bij de andere heren die in het bestuur zaten. Hij was hier zo op gebrand, dat hij zo nu en dan een drankje met hen nam. Allengs kreeg hij echter de smaak te pakken en begon steeds meer te drinken, totdat hij uiteindelijk als een alcoholicus stierf. Hij had het respect van zijn collega's verloren, zijn gezin leed onder zijn verslaving en hij moest het met zijn leven bekopen.

Broeders en zusters, we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Satan gaat rond als een briesende leeuw en wij worden overal met verleidingen geconfronteerd. Er schijnt alom op aarde een grote neiging te heersen het evangelie te negeren en te twifelen aan hen die het wel naleven.

Ik zou u vandaag mijn getuigenis willen geven, broeders en zusters. Ik wil u vertellen dat u nooit zult weten waarom u hier bent, waar u vandaan bent gekomen, wat het doel van uw zending is of waar u heen kunt gaan, door te luisteren naar hen die weigeren de Schriften te aanvaarden. Het antwoord is namelijk te vinden in de Schriften en in de woorden van de profeten.

Toen Jezus Christus zijn apostelen vroeg, „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?“, antwoordde een van hen, „Sommigen: Johannes de Doper,“ en anderen zeggen zus of zo. Vervolgens vroeg Hij, „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?“

Petrus zei, „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God,“ en Jezus antwoordde, „Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.“ (Matt. 16:13-17.)

Ik wil u vertellen, broeders en zusters, dat ik door diezelfde macht en autoriteit tot u getuig dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God; dat God de Vader en zijn Zoon aan Joseph Smith zijn verschenen. Het evangelie is hersteld en de kerk wederom hier op aarde gevestigd, met Joseph Smith als de eerste profeet in deze bedeling. Door het zoenoffer van Jezus Christus zullen wij allemaal opstaan uit de dood en als wij de geboden onderhouden, zullen wij het eeuwige leven ontvangen, ons gezin altijd bij ons hebben en eeuwige vooruitgang maken. Christus is het hoofd van deze kerk en de hoeksteen ervan. Hij be-

stuurt zijn kerk en zijn werk door de profeet des Heren in deze tijd, Spencer W. Kimball. Naargelang u het evangelie naleeft, zult u gelukkiger zijn en meer succes hebben. Men zal u liefhebben en respecteren en u zult bezig zijn u voor te bereiden op uw terugkeer in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Moge wij ons allemaal op deze grote zegen voorbereiden en aldus een voorbeeld zijn voor de wereld. Sta het uzelf nooit toe af te dwalen.

Ik laat mijn zegen vandaag bij u achter en bid dat de zegeningen des Heren u op iedere manier zullen vergezellen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wij behoren een eerbiedig volk te zijn

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Wij zijn een volk dat rijkelijk gezegend is. De Heer heeft ons alles gegeven: het evangelie van Jezus Christus, het licht, het priesterschap, zijn macht, zijn beloften, de verbonden, de tempels, het gezin, de waarheid. Wij zouden het gelukkigste volk op aarde moeten zijn. Wij zouden ook het eerbiedigste volk op aarde moeten zijn. Ik denk echter dat wat dit betreft ieder van ons, als individu, en als lid van het gezin waarvan hij deel uit maakt, zichzelf aan een nadere inspectie zou moeten onderwerpen. Zijn wij inderdaad een eerbiedig volk? Tonen wij door onze daden thuis en in de kerk dat wij eerbied hebben voor onze Schepper?

Wij vragen het ons wel eens af. Wij wonen wel eens diensten bij tijdens welke de kinderen gewoon in het gangpad lopen. Onder de dienst zien wij volwassen mensen met elkaar praten, zien wij mensen slapen en zien wij jongelui die zich in de hal ophouden.

Wij zien gezinnen die te laat komen en zich luidruchtig naar hun plaats begeven. Wij zien hoe mensen na de dienst in groepjes, luid converserend, in de kapel bijeenstaan.

Wij bedenken dan welk effect een dergelijk gedrag zal hebben op onderzoekers, vrienden en op hen wier getuigenis broos is, en zich nog in het ontwikkelingsstadium bevindt. Zijn onze bijeenkomsten de invloedrijke zedingsinstrumenten die zij kunnen zijn, waar men de Geest des Heren vindt, die de harten doordringt? Of moeten wij eerst alles waardoor wij worden afgeleid opzijzetten, voor wij de Geest gewaar kunnen worden?

Laten wij nader op dit thema van eerbied ingaan. Laten wij niet alleen bespreken hoe belangrijk eerbied is voor de heiligen der laatste dagen, maar ook manieren aan de hand doen waarop wij onze kinderen kunnen leren aarbidig te zijn en onze eigen prestaties op dit gebied kunnen verbeteren. De betekenis en het belang van eerbied

Een definitie van eerbied luidt: „een gevoel of een houding, getuigend van diep respect, van liefde en ontzag, zoals voor iets heiligs.” „Toewijding aan God” is een andere definitie van het woord eerbied.

Vele politieke leiders hebben de eerbied verheven tot een van de meest belangrijke eigenschappen. Deze wereldlijke leiders wijzen erop dat een oprecht geloof in God en in zijn rechtvaardigheid, een hoge mate van beschaving en de liefde voor de hogere dingen in het leven een essentieel onderdeel van deze eerbied vormen.

Eerbied voor God

De heer heeft de betekenis en het belang van de eerbied in zijn hedendaagse openbaringen duidelijke gemaakt.

In een van deze openbaringen vinden wij een tekst die erop lijkt te wijzen dat eerbied voor de Vader en de Zoon een essentiële eigenschap is van, ofwel kenmerkend is voor hen die het celestiale koninkrijk binnengaan. In afdeling 76 van de Leer en Verbonden, waarin wij het „Visioen” dat Joseph Smith en Sidney Rigdon in februari 1832 kregen, aantreffen, lezen wij:

„En aldus zagen wij de heerlijkheid van de celestialen, die in alle dingen overtreft — waar God, namelijk de

Vader, voor eeuwig op Zijn troon regeert;

„Voor wiens troon alle dingen zich in ootmoedige eerbied buigen, en Hem voor eeuwig heerlijkheid geven.

„Zij, die in Zijn tegenwoordigheid wonen, vormen de kerk van de Eerstgeborene; en zij zien, zoals zij worden gezien, en zij kennen, zoals zij worden gekend, omdat zij van Zijn volheid en van Zijn genade hebben ontvangen.

„En Hij maakt hen gelijk in macht en in kracht en in heerschappij.” (Leer en Verbonden 76:92-95.)

Eerbied voor de naam van de Godheid
Een andere openbaring uit onze tijd leert ons dat wij zelfs de naam van de godheid moeten eerbiedigen. Wij worden verzocht de naam van de Vader niet ijdellijk te gebruiken en een veelvuldig gebruik ervan te vermijden. (Zie LV 107:2-4.)

Een van de tien geboden luidt:

„Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdellijk gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdellijk gebruikt.” (Exodus 20:7.)

Blijkbaar is deze eerbied voor God en zijn naam een van de belangrijkste eigenschappen die wij in onszelf kunnen ontwikkelen.

Eerbied voor het Huis des Heren

In de nieuwste openbaringen heeft de Heer ons duidelijk gemaakt dat wij een juiste mate van eerbied aan de dag moeten leggen voor zijn heilige woonplaats. In de belangrijke openbaring aan Joseph Smith, beter bekend als het gebed uitgesproken tij-

dens de wijding van de tempel in Kirtland, werd gezegd dat deze tempel, zoals alle andere tempels die ter ere van God waren opgericht, een plaats moest zijn waar men zijn eerbied voor de Heer toonde. (Zie LV 109:13, 16-21.)

In werkelijkheid is wat hierboven werd gezegd over de tempels van toepassing op ieder „huis des Heren”, of dit nu een kerk of een andere plaats is waar de heiligen Hem aanbidden, ja het geldt zelfs voor het huis van een heilige der laatste dagen.

Eerbied vereist een opgewekt gezicht. Zoals dat met de andere evangelische beginselen het geval is leidt ook eerbied tot grotere vreugde.

Wij moeten niet vergeten dat eerbied niet een sombere houding is, die wij alleen op zondag aannemen. Voor ware eerbied is nodig: een opgewekt gezicht, liefde, respect, dankbaarheid, en de vreze Gods. Eerbied is een deugd, die wij in ons leven moeten integreren. In werkelijkheid dienen de heiligen der laatste dagen het meest eerbiedig van alle volkeren op aarde te zijn.

Eerbied thuis

Waar nu, begint eerbied en hoe kunnen wij haar tot ontwikkeling brengen? Het gezin is de sleutel tot eerbied, zoals het gezin de sleutel is tot iedere goddelijke deugd.

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het is dat u uw kinderen leert bidden. In het persoonlijke en in het gezinsgebed leren de kleintjes hun hoofd te buigen, hun handen te vouwen en hun ogen te sluiten, wanneer men onze Vader in de hemel aanspreekt.

Het gedrag dat men thuis aanleert bepaalt het gedrag tijdens kerkelijke bijeenkomsten. Een kind dat thuis heeft leren bidden, begrijpt al gauw dat hij tijdens de kerkdienst rustig moet zijn en stil moet blijven zitten.

Wanneer er thuis regelmatig gezinsavonden worden gehouden, leren de kinderen dat er niet alleen in de kerk, maar ook thuis, ogenblikken zijn waarop wij iets leren over onze hemelse Vader, waarop iedereen zijn uiterste best moet doen.

Kinderen zijn verzot op muziek. De lofzangen die regelmatig in de kerk worden gezongen kunt u ook thuis zingen. Voor de kleine kinderen zou het erg goed zijn, als de ouders hen thuis de eenvoudige lofzangen leerden. Op deze manier kijken de kinderen dan al vol verwachting uit naar het ogenblik dat zij deze liederen tijdens de avondmaalsvergaderingen en andere bijeenkomsten mogen zingen.

Eerbied in de kerk

Natuurlijk dienen de ouders zondags met hun kinderen naar de kerk te gaan. Vader en moeder moeten er samen voor zorgen dat de voorbereiding op deze diensten een plezierig familiegebeuren is. Wanneer u op het laatste moment de kinderen nog bijeen moet roepen, zichzelf en de kinderen nog moet kleden, en pas dan naar de kerk kunt snellen, dan is dat niet bepaald bevorderlijk voor de eerbied.

Wanneer gezinnen hier eenmaal een gewoonte van maken, komen zij vaak te laat in de kerk, worden er in de haast dingen gezegd die men eigenlijk liever niet had willen zeggen, en blijven de kinderen vaak onder de dienst rusteloos.

Veel eerbiediger is het gezin dat zich ruim van te voren klaar maakt voor de dienst, dat ruim op tijd in de kerk aanwezig is, dat samen luistert naar het voorspel en de wereldse zorgen van zich afzet.

Ouders met kleine kinderen hebben er soms moeite mee in hun kinderen een gevoel van waardering voor de dienst op te roepen en ervoor te zorgen dat zij niet lastig worden. Volharding, vastberadenheid en een goede voorbereiding thuis zijn de belangrijkste ingrediënten voor succes. Als zij niet weten wat zij met hun kinderen aan moeten tijdens de dienst, dan kunnen jonge ouders de hulp van wat meer ervaren ouders uit de wijk inroepen.

Vaak ziet men, voor en na de dienst, groepjes mensen in de kerk met elkaar staan praten. Deze houding die zo oneerbiedig lijkt valt voor een deel te verklaren uit het feit dat wij vriendelijke mensen zijn, en dat de sabbat een geschikte dag is om een praatje

te maken, om contacten te leggen, en nieuwe mensen te ontmoeten.

De ouders moeten het gezin het voorbeeld geven door, voor of na de dienst, in de foyer of in andere vertrekken buiten de kerk met hun kennissen te praten. Na de dienst kunnen de ouders de geest van de dienst thuis voort laten bestaan door met hun gezin een thema, een muziekstuk of een ander positief aspect van de dienst te bespreken.

Een poging om de eerbied te verbeteren. Wij hebben duidelijk naar voren laten komen hoe belangrijk de eerbied is en een aantal betekenissen van het begrip eerbied onderzocht. Wij hebben ook een aantal suggesties aan de hand gedaan hoe u de eerbied thuis en in de kerk zoudt kunnen verbeteren. Er zal echter pas werkelijk verbetering in deze toestand komen, als de plaatselijke leiders en de gezinnen de hoofden bijeen steken om de problemen die zij met de eerbied hebben op te lossen.

Wij zouden graag zien dat men overal in de kerk de hoofden bijeen stak om die problemen op te lossen. Wij onderschrijven pogingen in deze richting, en hopen dat wij u kunnen helpen met een bemoedigend woord en met middelen van meer algemene aard.

Ware eerbied is een essentiële eigenschap. Het is echter een eigenschap die snel verdwijnt, nu de duivel een steeds grotere invloed krijgt. Wij kunnen ons niet voorstellen welk een invloed ten goede wij zouden kunnen uitoefenen, als de miljoenen leden van de kerk van Christus het goede voorbeeld zouden geven door een eerbiedige houding aan te nemen. Wij kunnen ons niet voorstellen hoeveel mensen wij daardoor lid zouden kunnen maken van de kerk.

Bovendien, en dit is nog veel belangrijker, kunnen wij niet voorspellen welk een geweldig effect onze houding op het geestelijk leven van onze gezinsleden zou hebben, als wij de eerbiedige mensen zouden worden die wij eigenlijk zouden moeten zijn.

Ik bid dat wij mogen werken aan de totstandkoming van een grotere persoonlijke eerbied.

Vader Lehi: profeet en patriarch

DOOR MARSHALL R. GRAIG

Het Boek van Mormon begint met Lehi — zijn visioen van de verwoesting van Jeruzalem, de tocht van het gezin door de wildernis, en hun reis naar Amerika. Maar omdat zijn zoon Nephi het verhaal schreef, beseffen wij vaak niet welk een belangrijke rol vader Lehi speelde als profeet en patriarch in die uittocht die door God geleid werd. Nephi geeft ons een verslag van zijn eigen bevindingen, van zijn eigen „regering en bediening” (1 Nephi 10:1). Dus blijft Lehi, met wiens daden de prachtige sage over de mensen in het Boek van Mormon begint op de achtergrond, en komt zijn persoonlijkheid veel minder duidelijk naar voren dan die van Nephi, Jakob, of andere belangrijke personen uit het Boek van Mormon.

Lehi is een groot profeet. De ervaringen die hij had tijdens het vervullen van de zending die God hem gaf, evenaren die van andere profeten. Hij toont de toewijding en de onderworpenheid aan de wil des Heren, en de vastberadenheid de aanwijzingen des Heren te volgen, eigenschappen die volgens ons passen in het ideale beeld van een profeet. Lehi wordt op dramatische wijze geroepen te pro-

feteren door middel van een visioen van een vuurkolom. Zoals Sefanja en Jeremia voorspelt hij de ondergang van zijn volk, en zoals zovele profeten uit het Oude Testament voorspelt hij de komst van de Messias. De mensen die hem horen spreken verwerpen wat hij zegt, zijn leven is menigmaal in gevaar en zoals Abraham en Mozes verlaat hij zijn vaderland om in een nieuw land opnieuw te beginnen. Maar Lehi is meer dan het prototype van een profeet. En hoewel wij niet veel over hem weten, is hij iemand wiens persoonlijkheid wij, voor een deel, kunnen ontrafelen. Lehi zelf geeft een van zijn karaktertrekken bloot, wanneer Sariah, die in de veronderstelling verkeerde dat haar zonen waren „omgekomen in de wildernis”, Lehi ervan beschuldigde dat hij „visioenen ontving”. Lehi kon haar daarin slecht gelijk geven: „Ik weet dat ik visioenen ontvang, want indien ik de dingen Gods niet in een visioen had gezien, zou ik Gods goedheid niet hebben gekend, doch in Jeruzalem zijn gebleven en met mijn broeders omgekomen.” (1 Nephi 5:2, 4.)

Dromen en visioenen beheersen Lehi's leven. Hij wordt door de Heer aangeroepen in een visioen waarin hij Christus en de Twaalf Apostelen ziet (1 Ne. 1:6-14.). In een andere profetie voorspelt hij de Babylonische gevangenschap, de bediening van de Messias en de verkondiging van het evangelie aan de niet - Joden. (1 Ne. 10:3-14.) Hij kreeg zelfs opdracht voor de tocht door de wildernis in een droom (1 Ne. 2:1-3.). Lehi ontving nog meer dromen waarin hij opdracht kreeg zijn zoons naar Jeruzalem te sturen om de platen van Laban te halen, en waarin hem werd verteld dat hij Ismaël en zijn zoons en dochters moest overreden zich bij hem te voegen. (1 Ne. 3:2-4, 7:1-2.)

Lehi maakt geen onderscheid tussen dromen en visioenen — hij begint zijn verslag over de boom des levens met: „Ziet, ik heb een droom gehad, of met andere woorden, ik heb een visioen gezien. (1 Ne: 8:2.) Hij is met recht een man „die visioenen ontving.”

Lehi was niet de enige profeet uit die tijd, wiens naam uit het Oude Testament is verdwenen. Nephi zegt dat er vlak voor de opdracht die zijn vader kreeg „vele profeten opstonden, die het volk vermaanden zich te bekeren, daar anders de grote stad Jeruzalem zou worden verwoest.” (1 Ne. 1:4.) Zij behoorden tot de boodschappers van God over wie de Bijbel zegt dat zij werden „bespot”, dat hun woorden werden „bespot”, en zij werden uitgelachen. (2 Kro. 36:15-16.) Geen enkele profeet die verder dan de situatie zoals die op een gegeven ogenblik bestaat in een land kan zien en de ondergang van een volk kan voorspellen is populair bij de bevolking van dat land; en meestal wordt hij niet gehoord.

Van het grote aantal profeten dat toentertijd uit naam van de Heer sprak, werden de meesten gevangen genomen met de Joden, en troffen sommigen een regeling met de Babyloniers. Lehi's profetische carrière in Jeruzalem werd echter abrupt afgebroken toen hij van de Heer opdracht kreeg te vertrekken. Blijkbaar aarzelde hij nooit. Hij vertrouwde alleen op de Heer en hij stapte van een belangrijke en zeer gevaarlijke taak over op een nog gevaarlijker en belangrijker taak. Niet langer probeerde hij een volk te veran-

deren. Nu zou hij een volk, een rechtvaardig volk, voor zijn Heer stichten.

Voor Lehi was zijn familie altijd al belangrijk geweest, maar nu was het enige waar hij zich nog op concentreerde zijn kinderen en hun kinderen. Het doel van zijn zending was zijn eigen zoons en dochters, en hij liet zich door niets van zijn zending afbrengen. Plotseling versmolten de rol van patriarch en de rol van profeet. Voor het welzijn van „zijn zaad” kreeg hij de opdracht zijn zonen naar Jeruzalem te sturen om de platen van Laban te halen, en toen hij Ismaël en zijn familie vroeg met hem mee te gaan op zijn tocht door de wildernis, koos hij daarmee de moeders die hem een rechtvaardig nageslacht zouden geven (1 Ne. 7:1-2). Aan het eind van zijn leven, toen hij in een visioen zag dat Jeruzalem verwoest was, treurde hij niet om de stad waarvan hij zo veel gehouden had en die hij met inzet van al zijn krachten had gediend. In plaats daarvan herinnerde hij zijn kinderen eraan dat zij woonden in „een land van belofte, een land dat boven alle andere landen te verkiezen is.” (2 Ne. 1-5.) Hij was een profeet geweest voor zijn familie, en dat was hem genoeg (2 Ne. 1:14-15).

Iemand die „visioenen ontvangt” roept bij ons associaties op van iemand die onpraktisch is. Iemand die droomt is volgens ons niet opgewassen tegen taken waarvoor besluitvaardigheid, doorzettingsvermogen en rechtlijnigheid noodzakelijk zijn. Maar Lehi's dromen waren geen dagdromen. Zij waren het woord des Heren dat Hij sprak tot een van de weinige kinderen die sterk genoeg waren en over voldoende geloof beschikten om Hem in alles te gehoorzamen. Het was geen zwakkelig die zijn moegestreden familie door de wildernis leidde. Nephi zelf zegt dat het altijd Lehi was die de openbaringen over de koers die hij met zijn gezin moest volgen ontving, hoe dicht hij zelf ook bij de Heer stond. De Heer sprak tot Lehi ”in de nacht en gebod hem dat hij de volgende dag op reis moest gaan, de wildernis in.” (1 Ne. 16:9.). De „bal van merkwaardige bewerking” die hun de weg wees, lag voor de tent van Lehi (1 Ne 16:10). Toen Nephi's boog brak en hij een nieuwe maakte om de familie in leven te kunnen houden, ging hij naar zijn vader om te vragen waar hij heen moest gaan om aan vlees te kunnen komen (1 Ne 16:23-26; 30-31). En hoewel de Heer Nephi opdracht gaf een schip te bouwen (1 Ne. 17:8), kreeg Lehi van de Heer opdracht het schip binnen te gaan en de reis te aanvaarden. (1 Ne. 18:5.)

Lehi was te rechtvaardig om afgunstig te kunnen zijn op Nephi, die over duidelijke leiderscapaciteiten bleek te beschikken. Hij was erg blij dat een van zijn zoons de Heer zo trouw volgde. Nephi genoot het volledige vertrouwen van zijn vader, toen Lehi en Sariah, die „bejaard waren en veel leed van hun kinderen hadden ondervonden, . . . ziek werden, ja, bedlegerig . . . zij waren er na aan toe om van dit leven te scheiden en voor hun God te verschijnen.” (1 Ne. 18:17-18.) Het moet een hele geruststelling voor Lehi geweest zijn zijn zoon het bevel te zien voeren op het schip gedurende de rest van de tocht naar het beloofde land. En toen hij zag hoe Nephi de wind deed gaan liggen en de storm tot bedaren bracht, wist hij dat de Heer voor een leider voor de volgende generatie had gezorgd (1 Ne. 18:21-22).

Zijn andere zonen geeft hij de raad: „Staat niet langer op tegen uw broeder, die heerlijke visioenen heeft gehad en die de geboden heeft onderhouden sedert te tijd, dat wij Jeruzalem verlieten . . . Hij heeft macht noch gezag over u gezocht, doch wel de heerlijkheid Gods en uw eeuwig welzijn . . . En het is noodzakelijk dat de macht Gods met hem is, ja, om u te gebieden, dat gij moet gehoorzamen.” (Zie 2 Ne. 1 :24-25, 27.)

Hoewel Nephi geleidelijk aan de leiding aan zich trok, bleef Lehi patriarch tot aan zijn dood. Ondanks alle ruzie en onenigheid binnen de familie, bleven de familieleden bij elkaar tot na Lehi's dood (2 Ne. 4:12-13, 5:5).

Zoals Abraham, Izaäk en Jakob was Lehi een profeet die alleen erkend werd door zijn kinderen; maar door die kinderen oefende hij duizenden jaren lang invloed uit op talloze volkeren. Wanneer hij tot zijn kinderen spreekt, spreekt hij ook tot ons: „Voor zoverre gij mijn geboden zult onderhouden, zult gij voorspoedig zijn in het land; doch indien gij Mijn geboden niet zult onderhouden, zult gij van Mijn tegenwoordigheid worden afgesneden.” (2 Ne. 1:20.) Hij geeft ons een beginsel dat erg belangrijk is voor onze vooruitgang: „Want het is noodzakelijk dat er een tegenstelling in alle dingen is.” (2 Ne. 2:11.). Dan past hij dit principe toe op de zondeval van de mens: „Indien Adam niet had overtreden, zou hij niet zijn gevallen, doch in de Hof van Eden zijn gebleven,” en Eva en hij „zouden geen kinderen hebben gehad. Zij zouden daarom in een staat van onschuld zijn gebleven, en geen vreugde hebben gehad, want zij kenden geen ellende, en geen goed hebben gedaan, want zij kenden geen zonde.” (2 Ne. 2:22-23.)

Lehi was een sterk man, niet omdat hij op zijn eigen rijkdom, macht of talenten vertrouwde, maar omdat hij zich op de Heer verliet. Vanaf zijn eerste visioen tot aan zijn dood, gaf Lehi uitdrukking aan dat vertrouwen. De grootste vreugde schiep hij in de werken Gods, waarover hij zei: „Groot en wonderbaar zijn Uw werken, o Here God Almachtig! Uw troon is hoog in de hemelen en Uw macht en Uw goedheid en Uw genade zijn over alle inwoners der aarde; en omdat Gij barmhartig zijt, zult Gij niet toelaten, dat zij, die tot U komen, zullen omkomen!” (1 Ne. 1:14.)

Hoewel Lehi vele ontberingen te doorstaan kreeg, omdat hij de Heer volgde, was zijn beloning groter dan de beloning die zij ontvangen die op het eerste gezicht meer succes lijken te hebben. Vlak voor zijn dood zei hij: „Doch ziet, de Here heeft mijn ziel uit de hel verlost; ik heb Zijn heerlijkheid aanschouwd en ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten.” (2 Ne. 15.) Zijn leven lang hield hij zich aan de opdrachten die hij in de visioenen ontving, in het besef dat Hij die hem deze dromen schonk, hem uiteindelijk het eeuwige leven zou geven in het hierna-maals, waar hij met de familieleden die hem volgden voor altijd kon eten van de witte vruchten van de liefde Gods. (1 Ne. 8:11, 13, 16; 11:21-22.)

Marshall R. Graig, professor Engels aan de Brigham Young Universiteit, is lid van de hoge raad in de Kolobring, Springville, Utah.

Nephi een veelzijdige persoonlijkheid

DOOR ALLEN E. BERGIN

Nephi was de zeldzame combinatie van een profeet die tevens stichter van een volk is. In zijn hoedanigheid van profeet volgde hij zijn vader Lehi op als geestelijk leider in het oude Amerika en legde hij de basis voor de hoogtepunten in rechtvaardigheid die later werden gerealiseerd. Als leider van een nieuw volk was hij zo geliefd, dat de mensen, toen hij „een man tot koning en leider over zijn volk . . . zalfde,” erop stonden zijn opvolgers „Nephi de tweede, Nephi de derde, en zo voort” te mogen noemen (Jakob. 1:9-11). Hij had bovendien zo'n grote invloed dat de mensen zich duizend jaar lang *Nephieten* noemden. Aan het eind van dat millennium noemde Mormon zich vol trots afstammeling van Nephi. (Morm. 1:5)

Zoals Enoch, Mozes, Joseph Smith en Brigham Young, zorgde Nephi ervoor dat zijn volk in veiligheid kon leven, en bracht hij hen onder in een nieuwe maatschappijvorm. Kortom, hij stond aan het hoofd van een tijdperk dat uniek is in de geschiedenis van de Schrift. Zoals Enoch, Mozes en Joseph Smith zag hij visioenen en beschikte hij over grote geestelijke gaven. Bovendien werd hij bezocht door de Heer (1 Ne. 2:16; 2 Ne. 11:2-3). En zoals bij Jozef, de zoon van Israëel, het geval was, probeerden de oudere broers van Nephi hem te doden, als reactie op zijn rechtvaardigheid (Zie Gen. 37:18'20; 1 Ne. 7:16, 16:38; 2 Ne. 5:4). En toch, zoals alle profeten Gods, volbracht ook Nephi de wil des Heren en deed hij wat van hem werd gevraagd.

Karakter en persoonlijkheid

Omdat wij vertrouwd zijn geraakt met de grote talenten, waarover Nephi op geestelijk gebied beschikte vergeten wij soms dat Nephi een van de veelzijdige mensen uit

de wereldgeschiedenis was, een persoonlijkheid met vele talenten en mogelijkheden. Onder zijn leiding werd de basis gelegd voor een van de grootste beschavingen in de „nieuwe” wereld. (2 Ne. 5:6, 10-11, 13.) Hij beschikte over intellectuele vermogens, over vaardigheden, over een bevattingsvermogen, en over dergelijke leidinggevende capaciteiten dat wij hem kunnen rekenen tot de grootste kolonisators aller tijden. We noemen hem meestal niet „pionier”, hoewel we dat eigenlijk wel zouden moeten doen. In dit opzicht en in vele andere opzichten vertoont hij gelijkenissen met Mozes. Op een aantal punten in zijn geschriften komt deze pioniersgeest duidelijk naar voren (1 Ne. 4:2, 17:23-47). Een vergelijking tussen beide mannen is erg toepasselijk, want beiden waren niet alleen grote kolonisators, maar beschikten ook over grote geestelijke gaven; beiden zagen visioenen en beiden schreven schriftteksten die een grote invloed op hun eigen volk én op andere volken hadden.

Nephi bewerkte niet alleen het goud voor de platen waarop hij schreef en maakte niet alleen het ontwerp voor deze platen, ook op een tiental andere gebieden was hij een zeer bekwaam vakman (1 Ne 19:1). Toen zijn ijzeren boog brak, maakte hij er een van hout (1 Ne. 16:23). Daarin onderwezen door de Heer smolt hij erts, maakte hij metalen gereedschappen, en bouwde hij een schip „met een zeer fraaie bewerking.” (1 Ne. 17:16, 18:1-4.) In het beloofde land, bouwde hij een stad en een tempel, „naar het voorbeeld van de tempel van Salomon,” en leerde zijn mensen gebouwen te zetten en alle soorten hout te bewerken, alsmede ijzer, koper, messing, staal, goud, zilver en kostbare ertsen (2 Ne. 5:15-16). Om zijn volk te kunnen verdedigen maakte hij wapens naar het voorbeeld van het

zwaard van Laban (2 Ne. 5:14). En in een land waarin de Lamanieten een „lui volk” werden, dat leefde van de jacht, zorgde Nephi ervoor dat zijn mensen vlijtig waren en overgingen tot handenarbeid (2 Ne. 5:17, 24). Dit alles bereikte hij in een kale wildernis, zonder dat hij op een beschaving kon terugvallen.

Wij beschikken niet over portretten van Nephi, maar wij weten dat hij groot van gestalte was en veel kracht van de Heer had ontvangen (1 Ne. 4:31), dat hij uitstekend kon jagen (1 Ne. 16:31-32.), dat hij nooit klaagde ondanks alle pijn en ontberingen. Hij was een bekwaam strijder, een „groot beschermer van zijn volk”, die „het zwaard van Laban” voor hen opnam (Jakob 1:10).

Zoals Kaïns haat werd opgewekt door Abels rechtvaardigheid, zo wekte Nephi's rechtvaardigheid de haat van Laman en Lemuel op, omdat ze zich in vergelijking met hem altijd te kort vonden schieten. Zij werden vaak aangezet tot ootmoedigheid; door een engel (1 Ne. 3:29), door hun eigen geweten, toen Ismaëls vrouw en zijn dochter en zoon hen kwamen smeken nederig te zijn (1 Ne. 7:19-20), door de woorden des Heren die op de Liahona geschreven stonden (1 Ne. 16:17), door de stem en het gezag van God (1 Ne. 16:39, 17:54-55) en tenslotte door een storm die op zee raasde (1 Ne. 18:13-16). Zij waren echter kort van memorie, en de ootmoedigheid in hen won het nooit van hun trots. Wanneer zij zich „bekeerd” hadden vervielen zij even snel weer in hun oude zonden.

Zoals bij ons allen het geval is, werden Laman en Lemuel geboren met een aantal karaktereigenschappen die zich in het voorbestaan al hadden ontwikkeld. Wij kunnen hun reacties op Nephi's rechtvaardigheid niet toeschrijven aan concurrentie van broers onder elkaar. Ook Nephi's onwrikbaarheid kunnen wij niet interpreteren als eigengereidheid, of hooghartigheid tegenover zijn broers. Nephi beschuldigde hen in zijn zeer directe manier van spreken ervan dat zij „in hun hart moordenaars waren”, en dat zij „haastig waren om ongerechtigheid te doen, doch traag om de Here hun God te gedenken.” (Zie 1 Ne. 17:44-45.) Men moet dit conflict zien op grotere schaal. Het is de menselijke, sterfelijke vorm van een strijd tussen goed en kwaad. De tegengestelde krachten worden hier „uitvergroot”, tot het verschil tussen goed en kwaad overduidelijk is. Ik heb vaak gedacht dat Nephi ertoe werd geïnspireerd deze tegenstelling in krachten in detail te beschrijven, als wijze les voor alle mensen.

Nephi beschikte over nog een deugd die mij altijd heeft aangesproken: hij distantieerde zich, emotioneel gesproken, niet van zijn broers. Dat wil zeggen hij lijkt nooit enige wrok tegen hen gekoesterd te hebben. Berispingen en waarschuwingen werden gevolgd door uitingen van liefde. Wij bespeuren iets van zijn verdriet, wanneer zijn broers, de uitnodiging het evangelie van Jezus Christus aan te nemen, afslaan. „En ik schonk hun oprecht vergiffenis voor alles wat zij hadden gedaan,” zegt hij over het beginstadium van zijn leven (1 Ne. 7:21). Jaren later schreef hij: „Want des daags bid ik onophoudelijk voor hen, en des nachts is mijn peluw nat van tranen om hunnentwil.” (2 Ne. 33:3.)

Het is een grote steun voor vaders en hun zonen in deze tijd te zien dat Nephi, hoewel hij toch al vroeg volwassen was, zijn vader bleef gehoorzamen. Hij houdt zich aan de regels, waar het de rol die zijn vader als hoofd van het gezin speelt, betreft. Hij gelooft alles wat zijn vader zegt en vraagt hem om raad, voordat hij tot zijn „geïnspireerde” daden overgaat. Aan de andere kant heeft Lehi grote achting, ja zelfs eerbied, voor Nephi, omdat hij weet dat zijn zoon waarlijk groot is. Dit is een norm voor alle vaders en zonen, een die in de loop der eeuwen niet is vertroebeld, maar een norm die in deze tijd steeds beangrijker wordt, nu de juiste liefde en het gezag in zovele gezinnen ontbreken.

De geestelijke gaven

Wij kunnen Nephi's ongewoon grote geestelijke gaven afmeten aan de bijzondere gaven, boodschappen en krachten die hij ontving. Zoals ook bij Joseph Smith het geval was, verwierf hij „op zeer jeugdige leeftijd” een grote geestelijke kennis en werd hem de mogelijkheid gegeven een blik in zijn toekomst te werpen. (1 Ne. 2:16-22.) Evenals de profeet Joseph had hij „een grote begeerte om de verborgenheden van God te leren kennen; om die reden riep ik de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij.” (1 Ne. 2:16.) De Heer sprak tot mij en zeide . . . gij . . . zult naar een land van belofte worden geleid . . . en een regeerder en een leraar over uw broeders zijn (1 Ne. 2:20, 22). Hij kende zijn goddelijke roeping al voordat hij de koperen platen van Laban ontving.

Daarna ontving Nephi zulke belangrijke openbaringen en werd hem zo een grote macht toe bedeed dat wij hem tot de grootste profeten aller tijden kunnen rekenen.: „Ja, ik verhief mijn stem tot Hem, en engelen daalden neder en dienden mij.

En op de vleugelen Zijns Geestes werd mijn lichaam naar zeer hoge bergen gevoerd. En mijn ogen hebben grote dingen gezien, ja, zelfs te groot voor de mens. Daarom werd mij geboden, dat ik deze niet zou schrijven.” (2 Ne. 4:23-25.)

Het geloof

Het is erg moeilijk om het geloof van deze grote man precies te bepalen. Zijn geloof is zo sterk dat de gewone kenmerken lijken te worden weggevaagd door een overweldigende hemelse kracht. De meesten onder ons kunnen zich niet voorstellen dat wij naar de toppen der bergen worden gevoerd, of onze vijanden kunnen doen schrikken door met een vinger naar hun te wijzen, of dat wij 2600 jaar in de toekomst kunnen kijken. Nephi's geloof was echter groot genoeg voor deze zichtbare wonderen en voor de verschijningen, stemmen en visioenen die wij meestal met een profetische gave associëren.

De Heer kan ook tot ons spreken en wenst dat ook te doen. Als wij evenveel geloof aan de dag kunnen leggen als Nephi en een zelfde nederige” bescheidenheid des hartes” kunnen bewerkstelligen, dan kunnen wij onze problemen aan zoals hij dat kon — en er zijn slechts weinig mensen in de geschiedenis die grotere problemen gekend hebben dan hij.

Nephi getuigt van Christus

Niet alleen beschikte Nephi over een volmaakt geloof, maar zijn geloof richtte zich ook zeer terecht op Jezus Christus.

Naar mijn mening is er in die eerste 107 bladzijden van het Boek van Mormon niets dat meer indruk maakt dan Nephi's voortdurende getuigenis van Jezus, dat hij „de CHRISTUS, de EEUWIGE GOD is, die zichzelf aan alle volken openbaart.” Ik weet nog goed hoe ik een aantal jaren geleden, toen ik nog op de middelbare school zat en onderzoeker was, deze getuigenissen, die een uitdaging voor mij waren, telkens opnieuw doorlas. In het begin had ik mij nogal sceptisch, cynisch zelfs, tegenover deze getuigenissen opgesteld. Ik schreef onder het lezen, kritische kanttekeningen in de kantlijn, waarin ik mijn commentaar gaf op de zwakke logica, de gramaticale fouten en Nephi's zwakke filosofie. Toen ik echter bij deze laatste twee bladzijden kwam (2 Ne. 33), werd ik getroffen door de kracht van Nephi's woorden. Zij leken zich diep in mijn hersenen te nestelen en de systematische kritische gedachten die ik eerder had gehad te verdrijven. Ik werd getroffen door zijn woorden. Het was alsof Nephi zijn schoktherapie op mij toepaste, door zijn vinger naar mij uit te steken en mij geestelijk door elkaar de schudden. Ik herlas zijn woorden en zij leken mij in hun greep te houden. Heel even maar, en zonder dat ik het wilde, kreeg ik een zeer aangenaam gevoel, dat ik later herkende als de Geest van Christus, die getuigde van zijn bestaan en zijn liefdevolle nabijheid.

Na een gezonde dosis bekering werd ik gedoopt. Na mijn doop heb ik dit hoofdstuk misschien wel honderd keer herlezen. In een paar woorden vinden wij hier een oprecht getuigenis terug, neergeschreven door een oude man die zichzelf vierenvijftig jaar lang dienstbaar maakte aan God, een dienstbaarheid die gepaard ging met vele inspanningen.

We kunnen de gevoelens die dit hoofdstuk overbrengt niet weergeven door slechts een gedeelte uit dit hoofdstuk te citeren, en dus beveel ik het alle lezers aan: zij zullen erdoor worden gesticht en zich als herboren voelen. Ik beveel het in het bijzonder de niet-leden aan, vooral zij die van Lamanitische afkomst zijn, want ik denk dat Nephi's hart sterk naar hen uitging, toen hij deze woorden schreef met het oog gericht op het laatste der dagen. Als er ooit een geestelijke kracht kan schuilen in woorden, dan is dat bij deze tekst het geval. Naar mijn idee werd mijn eigen kennis van Jezus Christus door deze boodschap voelbaar groter. De woorden van Nephi bereidden mij in mijn middelbare schooltijd voor op de geestelijke verruiming die zich in mij voltrok, toen ik bleef lezen en bidden. De gevoelens die Nephi's geschriften in mij opriepen, in slechts een enkele mens, laten zien waarom deze gouden platen werden gemaakt, bewaard en weer te voorschijn gebracht.

De veelzijdige mens

Naar mijn idee was Nephi een veelzijdig mens die met kop en schouders boven de andere mensen uitstak, door de

prestaties die hij leverde en de visioenen die hij zag. Aan de andere kant worden wij ook geconfronteerd met uitingen die getuigen van menselijkheid en die uit het diepste van zijn hart komen; zoals bij voorbeeld wanneer hij klaagt over zijn zwakheden: „O, ellendig mens, die ik ben! Ja, mijn hart is bedroefd wegens de zwakheid van mijn vlees; mijn ziel treurt wegens mijn ongerechtigheden. Ik ben omringd door de verleidingen en de zonden, die mij zo gemakkelijk overvallen.” (2 Ne. 4:17-18.)

In deze poëtische aanklacht toont Nephi ons spontaan een ander „ik”, een „ik” met zwakheden, een „ik” die wij ergens anders in zijn geschriften niet aantreffen. Zijn openheid is zo bemoedigend voor lezers zoals ik die zich graag willen verbeteren, maar zo onder de indruk zijn van Nephi's volmaaktheid dat wij eraan twijfelen of wij wel in staat zullen zijn de kloof te overbruggen. Nephi laat ons genoeg van zijn eigen strijd zien om ons de hoop te geven dat wij ook een graad van zelfbeheersing kunnen bereiken. Misschien zijn er mensen die zich afvragen welke „verborgen zonde” aanleiding gaf tot deze bekentenis. Ik ben geneigd te geloven dat hij zich aan geen enkele zonde had schuldig gemaakt, maar veeleer spijt had over de toorn jegens zijn vijanden en over het feit dat zijn krachten afnamen door de vele kwellingen waardoor hij werd bezocht. Gezien in het licht van zijn vermogen zich te dwingen tot rechtvaardigheid in zelfs de meest grote tegenspoed, maken deze zwakke plekken, die hij zelf zo verafschuwde, hem in onze ogen alleen maar groter.

Nephi is het bijna volmaakte menselijke wezen- profeet, leraar, heerser, kolonisator, bouwmeester, vakman, intellectueel, schrijver, dichter, militair leider, vader van natieën, zoon, echtgenoot en bolwerk van fysieke kracht. Hij behoort tot de groten uit de wereldgeschiedenis. Hij was een weergaloos en veelzijdig mens, die boven alles de dienaar des Heren wilde zijn. Slechts weinig mensen hebben een goed woordje gedaan voor hun tijdgenoten, en hebben zich zo duidelijk gericht tot de mensen uit andere tijden als hij:

„En nu mijn geliefde broederen, en ook gij, Joden en al gij einden der aarde, luister naar deze woorden en gelooft in Christus; . . . want ze zijn de woorden van Christus. . . en zij leren alle mensen dat zij goed dienen te doen.

En ik bid de Vader, in de naam van Christus, dat velen van ons, zo niet allen, op die grootste en laatste dag zalig mogen worden . . . Ik spreek tot u als met de stem van iemand, die uit het stof roept: Vaarwel totdat die grote dag zal komen.” (2 Ne. 33:10, 12-13.)

De meesten onder ons worden vroeg of laat als leerkracht geroepen. Bovendien zijn wij allen leerlingen, wanneer wij vergaderingen van het priesterschapsquorum bijwonen, zondagschoollessen volgen, of bijeenkomsten van de ZHV bezoeken. In dit eerste artikel uit een serie die gewijd is aan het onderwijzen en het ontvangen van het evangelie, bespreekt broeder Theo McKean de wisselwerking tussen de leerkracht, de leerling en hun Vader in de hemel.

Jezus Christus- gaven en verwachtingen

DOOR PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

President van de Raad der Twaalven

Schilderij van Harry Anderson

Er zijn in het jaar verschillende speciale gelegenheden die herdacht worden met geschenken. Wij dienen nooit te vergeten welke gaven wij van de Heer onze God hebben ontvangen, en wij dienen te bedenken wat wij Hem ervoor terug zouden kunnen geven. Ik zal hier een paar van die gaven noemen.

Allereerst gaf Hij ons het goede voorbeeld, waarnaar wij ons moesten richten. Hij zei: „Niemand heeft grotere liefde dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.” (Joh. 15:13.) Niet alleen gaf Hij ons het goede voorbeeld, maar voor ons gaf Hij ook uit eigen vrije wil zijn leven. Geestelijk en lichamelijk werd Hij gefolterd, iets dat wij niet kunnen bevatten, om ons die heerlijke zegening van de verzoening en de opstanding te kunnen geven.

Er zijn mensen die bereid zijn te sterven voor hun geloof, maar die niet bereid zijn voor dat geloof te leven. Christus daarentegen leefde en stierf voor ons. Door in zijn voetstappen te treden en door het zoenoffer dat Hij bracht kunnen wij het grootste van alle gaven ontvangen — het eeuwige leven — dat wil zeggen het leven dat de Eeuwige, onze Vader in de hemel, leidt.

Christus vroeg ons wat voor soort mensen wij dachten te moeten zijn. Hij beantwoordde deze vraag door te zeggen dat wij moesten zijn zoals Hij was. (Zie 3 Nephi 27:27.)

Hij is het grootste, het meest gezegend en kent het meeste vreugde, die het voorbeeld dat Christus ons gegeven heeft het meest benadert. Hierbij spelen aardse rijkdom, macht en prestige geen rol. Wanneer wij onze levenswandel gelijk kunnen maken aan die van de Meester, Jezus Christus zijn wij pas waarlijk groot, en gezegend en kennen wij de ware vreugde. Hij geeft de juiste weg aan, en leidt ons naar de waarheid en het rijke leven.

De vraag die bij al onze gedachten en daden een rol moet spelen, is de vraag: „Here, wat moet ik doen?” (Hand. 2:37.) Antwoord op deze vraag kunnen wij krijgen door het licht van Christus en de Heilige Geest. Wij hebben een opdracht, Hem te volgen, en ik getuig hier tot u allen dat het loon dat u ontvangt voor het vol brengen van deze opdracht het beste loon is dat u hier op aarde of ergens anders zult kunnen krijgen.

Naast het goede voorbeeld dat Jezus ons gegeven heeft

heeft Hij ons nog een tweede geschenk gegeven: onze profeet. Wij moeten onze ogen gericht houden op deze ene sterfelijke mens: onze leider, de profeet, ziener en openbaarder, de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij is het die de bron van het levende water het dichtst benadert. Er zijn een aantal goddelijke instructies die wij alleen doormiddel van de profeet kunnen ontvangen. Een goede manier om te bepalen hoe u tegenover de Heer staat is te zien hoe u denkt over en reageert op de geïnspireerde woorden van zijn vertegenwoordiger hier op aarde, de profeet-president. U behoort niet lichtzinnig om te gaan met de geïnspireerde woorden van de president. Iedereen kan geïnspireerd worden en er zijn mensen die speciale inspiratie ontvangen voor de opdracht die zij dienen te vervullen. Maar er is er slechts één die de boodschappen van de Heer aan de kerkgemeenschap en de wereld kenbaar maakt en dat is de president van de kerk. De woorden van alle anderen moeten worden afgewogen tegen zijn geïnspireerde woorden.

Hoewel zijn profeet sterfelijk is, staat God toch niet toe dat hij zijn kerk van de juiste weg af brengt. (Zie *Discourses of Wilford Woodruff*)

God weet alles, begin en einde, en niemand wordt bij toeval president van de kerk van Jezus Christus, blijft bij toeval president of wordt bij toeval tot de Vader teruggeroepen. De profeet die voor ons het belangrijkste is is de profeet die nu leeft. Dat wil zeggen de profeet die de instructies, die God vandaag de dag aan ons geeft, ontvangt. De openbaring die God aan Adam deed, vertelde Noach niet hoe hij de ark moest bouwen. In ieder generatie heeft men de oude schriften nodig plus de eigentijdse schiftuur die men uit de mond van de levende profeet ontvangt. De belangrijkste woorden die u dient te lezen en te overdenken zijn de geïnspireerde woorden van de spreekbuis des Heren. Daarom is het ook zo belangrijk dat u toegang heeft tot zijn woorden die u in kerkelijke tijdschriften aantreft en deze woorden zorgvuldig leest.

Wij danken u, o God, voor een profeet die ons in deze laatste dagen leidt.

Het derde geschenk dat God ons gegeven heeft, naast Christus en de profeet, is zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, „de enige

ware en levende kerk op de ganse aardbodem." (LV 1:30.). Buiten de kerk kunnen wij niet verlost worden, zullen wij nooit zalig worden. Door de kerk ontvangen wij de doop, het priesterschap, het celestiale huwelijk, en andere verzegelende machten. Het is de organisatie die God gebruikt om zijn kerk hier op aarde te vestigen en uit te breiden. Wij moeten in en met de kerk werken, haar opbouwen, en uitbreiden.

Wij moeten bereid zijn een groot deel van onze tijd, talenten en geldmiddelen aan de kerk te geven. Wat er ook met de wereld gebeurt, de kerk zal in kracht toenemen en zal ongeschonden zijn, wanneer de Heer wederkomt.

God heeft ons ervan verzekerd dat de kerk nooit meer door afvalligheid van de aarde zal worden weggenomen. Hij heeft gezegd erg ingenomen te zijn met de kerk, dat wil zeggen „tot de kerk als geheel gesproken en niet tot ieder lid afzonderlijk." (Zie LV 1:30.) Dit betekent dat er binnen de kerk personen kunnen zijn die van de rechte weg af kunnen raken en afvalig kunnen worden. Dit kan zelfs gebeuren met iemand die binnen de kerk een belangrijke positie bekleedt en gezag heeft. Het is in het verleden gebeurd en het zal in de toekomst gebeuren. Als wij geloven in Jezus Christus en niet in sterfelijke wezens, dan zullen wij weten dat wij leden zijn van de kerk van Jezus Christus en niet van een kerk van mensen.

Als u mensen in de kerk iets ziet doen dat u verontrust, of

als u vindt dat de kerk de dingen niet doet zoals ze zouden moeten of kunnen worden gedaan, heeft u misschien baat bij de volgende beginselen:

God moet werken met sterfelijke wezens die zich allen in een verschillend stadium van geestelijke vooruitgang bevinden. Soms stemt Hij, zij het tijdelijk, toe in de onverstandige verzoeken die zij tot Hem richten, zodat zij van hun eigen trieste ervaringen kunnen leren. Sommigen noemen dit het „Samuel beginsel." De kinderen Israëls wilden een koning zoals alle andere volken. De profeet Samuel was het hier niet mee eens en praatte er met de Heer over. De Heer antwoordde hem: „Samuel, ze hebben u niet verworpen, doch Mij, zodat Ik niet over hen kan regeren." De Heer zei Samuël dat hij de mensen moest waarschuwen en moest vertellen wat er zou gebeuren als zij een koning zouden hebben. Samuel waarschuwde hen. Maar ze bleven volhouden dat zij een koning wilden. En dus gaf God hen een koning en liet Hij hen lijden. Dat was een harde les voor hen. God wilde het anders, maar binnen bepaalde grenzen geeft Hij de mensen wat zij willen. Alleen dwazen nemen telkens weer hun toevlucht tot de dure leerschool waar men door schade en schande wijs wordt, (Zie 1 Sam. 8.)

In onze pogingen ons aan de wereld aan te passen, nemen wij, geheel tegen de raad van de profeet in, de valse ideeën die de wereld heeft op opvoedkundig en politiek gebied en

zelfs op het gebied van de kleding over. De normen in de wereld veranderen, het afbraakproces gaat erg langzaam, maar tenslotte is er dan toch een volk dat na veel lijden nederig genoeg is om een hogere wet te kunnen aanvaarden.

In deze tijd waarin de normen geleidelijk aan veranderen, moeten zij die rechtvaardig willen leven hun eigen normen zo hoog mogelijk stellen. Zij dienen deze normen niet aan anderen op te leggen maar zich voor te bereiden op de betere tijden die ongetwijfeld zullen komen.

Dit brengt mij op een ander beginsel; dat wil zeggen: een leider kan niet leiden zonder volgelingen. Als men normen wil handhaven die „beter” zijn, dan moeten men over mensen die „beter” zijn beschikken die deze normen kunnen naleven.

In het Boek van Mormon treffen wij de passage aan waarin wordt gesproken over het opruimen van de takken: „die bittere vrucht dragen, . . . naar de kracht en de grootte van de goede; en gij moet de slechte, die er onder zijn, niet in eens verwijderen, opdat de wortels er van niet te sterk zullen zijn voor het ingeënte, en het ingeënte zal vergaan.

. . . daarom moet gij de slechte verwijderen naar gelang de goede zullen groeien, opdat wortel en top evenredige kracht mogen hebben, tot dat de goede de overhand zullen krijgen over de slechte.” (Jakob: 5:65-66.)

Alleen een volk van Zion kan de staat Zion verwezenlijken.

Naarmate de bevolking van Zion in aantal toeneemt, kunnen wij ons meer beginselen van Zion eigen maken, tot wij gereed zijn om de Heer te ontvangen.

Dit betekent dat het aantal boeken dat geschreven wordt door geïnspireerde mensen uit onze kerk geleidelijk aan zal toenemen. En de neiging om zich over te geven aan valse leringen zal steeds minder worden. Men zal steeds meer de neiging hebben in ieder onderwerp waarmee men te maken krijgt de evangelische waarheid stevig te verankeren, om vervolgens, indien daartoe aanleiding bestaat, te laten zien waar men van deze (evangelische) normen afwijkt.

Te zijner tijd zullen de leringen van de geest Gods toenemen, maar dat kan alleen geschieden als aan de leringen van de mens minder voorrang gegeven wordt.

Wij zoeken datgene wat prijzenswaardig, lieflijken deugdzzaam is en een goede naam heeft. Zo houden wij van Beethoven, Shakespeare, Rembrandt en Michelangelo. Te zijner tijd zullen wij ook meer grote mensen hebben — in het bijzonder grote vaders-patriarchen, edele collega's en moeders. Bepaalde soorten muziek, bepaalde kunstvormen en bepaalde soorten kleding moeten verdwijnen, niet omdat de stijl zich wijzigt, maar omdat onze normen verbeterd zullen worden.

Als leden van de kerk iets doen dat u verontrust, dan heb ik hier nog een ander beginsel voor u om over na te denken: het beginsel van het rentmeesterschap. Naarmate het

koninkrijk groter wordt, moeten er steeds meer taken worden gedelegeerd, en moeten er rentmeesterschappen worden toegekend. De mensen leggen niet allen een even grote mate van moed aan de dag bij het aanvaarden van hun rentmeesterschap. God is erg geduldig; immers Hij moet vaak wachten tot een aantal van ons deze taak op zich neemt. Meestal geeft Hij de mens een touw dat lang genoeg is en tijd genoeg om zich ofwel op te trekken tot in de aanwezigheid van God, of wel ergens onderaan al naar beneden te vallen. God is geduldig, en de mens in zijn rentmeesterschap is zo nietig dat hij het werk van de Heer niet lang kan belemmeren of tegenwerken. De molens van God malen langzaam, maar ze malen wel erg fijn.

God heeft de mensen hun vrije wil gegeven, maar er zullen altijd mensen zijn die er misbruik van zullen maken. In het net van het evangelie worden de goeden en slechten, de besten en de allerslechtsten gevangen. De allerslechtsten, omdat de duivel, voor de dag waarop wij verlost zullen worden van onze zonden, een aantal volgelingen in Zijn koninkrijk heeft binnengebracht, die de opdracht hebben het te vernietigen. Een aantal van hen bevinden zich op het moment in het koninkrijk, en mettertijd zullen wij weten hoeveel het er zijn. De tijd draagt zorg voor alles; zij verheft de goeden onder ons en vernedert hen die slecht zijn. Als wij in het koninkrijk dingen zien gebeuren die ons verontrusten, dan kunnen wij, als de zaak binnen ons rentmeesterschap valt, eerst met de persoon of personen in kwestie gaan praten. Als het probleem van dien aard is, dat wij van mening zijn dat het onder aandacht van een hogere autoriteit moet worden gebracht, dan kunnen wij, rustig en weloverwogen, de nodige stappen ondernemen op het juiste niveau.

Wanneer wij het verschil van mening dat wij denken te hebben met de kerkelijke leiders openbaar maken, wanneer wij onenigheid en verdeeldheid zaaien, dan zal afvalligheid ongetwijfeld het gevolg zijn. Het is onze taak het koninkrijk trouw te blijven, en ons er door niemand en niets toe te laten brengen ons tegen dit grote geschenk dat Christus ons gegeven heeft — zijn kerk — te verzetten.

De kerk is de enig ware kerk. Houdt u aan de wetten van deze kerk. Woon de kerkelijke vergaderingen bij. Verleen de leiders uw steun. Zorg dat u een tempelaanbeveling krijgt, en verheug u in de zegeningen die deze kerk u biedt. Het vierde geschenk dat Christus ons gegeven heeft, naast zijn leven, de profeet en zijn kerk, is het geschenk van de Schriften, in het bijzonder het Boek van Mormon.

In de toespraak die president Kimball hield ter gelegenheid van de inwijding van de tempel te Washington noemde hij het Boek van Mormon het meest juiste boek, zoals ook Joseph Smith dat deed. De profeet Joseph Smith noemde dit boek ook de hoeksteen van onze godsdienst. Hij zei dat „men dicht bij God zou komen wanneer men zich aan de leringen uit dit boek hield dan met enig ander boek.” (*History of the Church*, 4:461.) Het boek is voor ons geschreven. Mormon, die het samenstelde, zag ons in een visioen en kreeg aanwijzingen in het boek die dingen neer te zetten die wij volgens God in het bijzonder in deze tijd nodig zouden hebben. Er was inspiratie voor nodig om het

Boek van Mormon een verplicht onderdeel van de godsdienstcolleges op de Brigham Young Universiteit te maken. De faculteit en de studenten daar, ja eigenlijk alle leden van de kerk waar ook ter wereld, zouden het Boek van Mormon beter moeten kennen dan enig ander boek. Niet alleen zouden wij de geschiedkundige feiten uit dit boek moeten kennen en de verhalen die het geloof stimuleren, maar we zouden ook de leringen uit dit boek moeten kennen en begrijpen. Als wij ons huiswerk goed zouden doen en het boek van Mormon op zijn leerstellingen zouden onderzoeken, dan zouden wij de fouten kunnen aanwijzen en de waarheden kunnen vinden waarmee wij een groot aantal van de huidige valse theorieën en filosofieën, die door de mensen worden bedacht waaronder het socialisme, het humanisme en de theorie van de organische evolutie kunnen weerleggen.

Het is mij opgevallen welk een groot verschil in onderscheidingsvermogen, inzicht, overtuiging en geestelijke gesteldheid er binnen de kerk bestaat tussen diegenen die het Boek van Mormon kennen en liefhebben en diegenen die het boek niet kennen en liefhebben. Het boek werkt als een zeef.

Christus die zijn leven gaf voor ons, de profeet die Hij ons stuurde, de kerk die hij ons gaf en het Boek van Mormon zijn slechts enkele van de geschenken waarmee Jezus ons in dit aardse leven gezegend heeft.

Beste vrienden, wat kunnen wij de Heer daarvoor terug geven? Wanneer wij denken aan alles wat Hij voor ons heeft gedaan en nog doet, dan mogen wij Hem daar zeker wel iets voor terug geven. Christus offerde zijn leven voor ons op, voorwaar een groot geschenk! Zouden wij dan niet als kleine tegenprestatie ons leven kunnen geven voor Hem, niet alleen nu, maar ook in de toekomst? Een aantal jaren geleden zei mijn collega, broeder Boyd Packer, eens: „Ik schaam mij er niet voor dat ik goed wil zijn. En ik heb ontdekt dat deze afspraak tussen de Heer en mij erg belangrijk was voor mij. Op deze manier wist ik namelijk dat Hij wist hoe ik mijn vrije wil wenste te gebruiken. Ik ging voor Hem staan en zei: ‚Ik ben niet onpartijdig en U kunt met mij doen wat U wilt. Als u mijn steun wilt, kunt U die krijgen. het maakt mij niet uit wat u met mij doet. U hoeft mij niets te ontnemen, omdat ik u alles geef, alles wat ik bezit en alles wat ik ben.‘ Dat maakt enorm veel verschil.” (*Kweekschool en Academie Conferentie*, gehouden in de zomer van 1970.)

Jazeker, mannen en vrouwen die zich ten dienste stellen van de Heer, zullen tot de ontdekking komen dat Hij veel meer van hun leven kan maken dan zijzelf. Door Hem kunnen zij hun vreugde intenser beleven, hun blik verruimen, sneller denken, hun spieren sterken, hun geest verheffen, het aantal zegeningen dat hen is toebedeeld vergroten, hun kansen doen toenemen, hun ziel vertroosting achenken, vrienden troosten, en vrede tot stand brengen. Wie zichzelf aan God toewijdt, zal ontdekken dat hij het eeuwige leven bezit.

Wat betreft het offer dat wij Hem moeten brengen: dit offer is de belangrijkste beproeving waaraan het evangelie ons onderwerpt. De mensen worden in deze sterfelijke

proeftijd op de proef gesteld om te zien of zij voorrang geven aan de zaken die met het koninkrijk Gods te maken hebben. (Zie Mat. 6:33.) Als zij het eeuwige leven willen verdienen, dan moeten de mensen, als daartoe op hen een beroep wordt gedaan, bereid zijn alles voor het evangelie op te offeren: „Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit, en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij. Daarop antwoordde Petrus het volgende: „Zie, wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd; wat zal dan ons deel zijn?” Jezus gaf hem ten antwoord: „Een ieder, die huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terug ontvangen en het eeuwige leven erven.” (Mat. 19:16-29; LV 132:55.)

Joseph Smith heeft het volgende over het offer gezegd: „Wanneer iemand afstand doet van alles, van zijn karakter en reputatie, van zijn eer en roem, de goede naam die hij bij de mensen heeft, van zijn huizen, zijn akkers, zijn broeders en zusters, zijn vrouw en kinderen, ja zelfs zijn leven geeft — die alles slechts minderwaardig vindt vergeleken bij het heerlijke gevoel Jezus Christus te kennen — dan dient men niet alleen te geloven of te veronderstellen dat hij de wil Gods doet. Men weet dan dat hij de wil Gods doet, en dat hij, wanneer er een einde is gekomen aan zijn lijden, zal genieten van een eeuwigdurende rust, en dat hem de glorie Gods ten deel zal vallen. . . Een godsdienst die geen algehele opoffering vraagt heeft nooit invloed genoeg om het geloof voort te brengen dat nodig is voor dit leven en de verlossing. Immers, vanaf het allereerste begin van de mens kon het geloof dat nodig was, indien men van dit leven wilde genieten en de verlossing wilde bereiken, nooit verkregen kon worden zonder de opoffering van alle aardse zaken. God heeft bevolen dat de mensen door deze opoffering en door deze opoffering alleen, het eeuwig leven zouden verkrijgen.” (*Lectures on Faith*, pp. 58-60.)

Broeder Bruce R. McConkie heeft ooit gezegd: „Het offer dat wij brengen heeft te maken met de sterfelijkheid. Gezien in het licht van de eeuwigheid is er geen sprake van een offer. Een offer brengen wil zeggen de dingen van deze wereld opofferen, omdat er zegeningen beloofd zijn die men in een betere wereld zal verkrijgen. Gezien in het licht van de eeuwigheid is het feit dat men alles opgeeft — zelfs het leven dat men geeft — geen offer, als men hiermee het eeuwige leven bereikt.” (Zie LV 93:13-15; *Mormon Doctrine*, Bookcraft 1966, p. 664.)

Maar zoals iemand die zijn leven aan God geeft, in ruil daarvoor van een rijk leven kan genieten, zo ook zal God aan iemand die Hem alles geeft, in ruil daarvoor geven van wat Hij heeft.

U kunt doen wat u wilt, maar u kunt nooit zeggen dat de Heer schulden aan u heeft, want iedere keer dat u zijn wil probeert te doen, schenkt Hij u nog meer zegeningen. Soms denkt u misschien dat de zegeningen wat lang uitblijven — misschien is dat om uw geloof op de proef te stellen — maar de zegeningen zullen komen en wel zeer overvloedig. Of zoals is gezegd: Gooi uw brood op het water, en even later zult u het rijk belegd terug ontvangen.

President Brigham Young heeft ooit gezegd: „Ik heb een groot aantal mensen horen vertellen hoezeer zij hebben geleden om Christus wil. Ik ben blij dat ik kan zeggen dat ik daartoe nooit de gelegenheid heb gehad. Ik heb dit verschijnsel vaak voor mijzelf en ten overstaan van anderen vergeleken met een man die een oude, versleten gerafelde en vieze jas draagt, en die van een voorbijganger een nieuwe, mooie jas zonder gaten krijgt. Deze vergelijking maak ik altijd, wanneer ik denk aan de mate waarin ik voor het evangelie geleden heb — Ik heb een oude jas weggegooid en een nieuwe aangetrokken.” (*Discourses of Brigham Young*, p. 348.)

Heiligen der laatste dagen krijgen het nooit zo zwaar te verduren als zondaren.

„Wat de beproevingen betreft,” zei Brigham Young, „verheugt u, want de man of vrouw die onze godsdienst met hart en ziel belijdt, kent geen beproevingen. De man of vrouw echter die naar het evangelie van de Zoon Gods probeert te leven, maar tegelijkertijd vasthoudt aan de geest van deze wereld, zal zwaar op de proef gesteld worden, en hevige smarten kennen en er zal nimmer een einde komen aan deze beproevingen en smarten.

Werp het juk van de vijand van u af en neem het juk van Christus op u. U zult dan ontdekken dat zijn juk makkelijk te dragen is en dat zijn last licht is. Dit weet ik uit eigen ervaring.” (*Discourses of Brigham Young*, p. 348.)

Weet u waarom rechtvaardige moeders zo veel van hun kinderen houden? Omdat zij zich zo veel offers voor hen moeten getroosten. Wij houden van datgene waarvoor wij offers brengen en wij brengen offers voor datgene waarvan wij houden.

Maar wie weinig geeft, ontvangt ook weinig. Waarom geven wij ons niet helemaal aan de Heer in plaats van gedeeltelijk? Waarom brengen wij geen offers voor al onze zonden in plaats van slechts voor een paar zonden?

Ik wil u graag vertellen over dat jonge meisje, dat de rol die zij zichzelf had toebedacht opofferde en urenlang saai werk ging doen om haar jongere broertje, dat even als zij wees was, te kunnen opvoeden en verzorgen. Maar op een dag werd zij vreselijk ziek. Toen zij op bed lag en al stervende was., riep zij haar bisschop bij zich. In de laatste ogenblikken die haar nog restten, praatte zij met hem en hij hield haar ruwe, harde handen die met eeltplekken waren bedekt vast. Toen vroeg zij hem: „Hoe weet God dat ik de zijne ben?” Voorzichtig tilde hij haar pols op en antwoordde: „Laat Hem uw handen zien.”

Eens zullen wij die handen zien die zo veel offers voor ons gebracht hebben. Zijn onze handen schoon en kan Hij aan onze handen zien dat wij hem gediend hebben? Is ons hart zuiver en vervuld van zijn gedachten?

Iedere week leggen wij de heilige gelofte af dat wij aan Hem gelijk willen worden en Hem als onze leider willen aanvaarden, dat wij Hem altijd in alles willen herdenken en ons aan al zijn geboden zullen houden. In ruil daarvoor heeft Hij ons beloofd zijn Geest te zullen schenken.

Vroeger (in het voorbestaan) kenden wij onze oudere broeder (Jezus) goed en kenden wij zijn en onze Vader in de hemel. Wij waren erg dankbaar dat wij de kans zouden

krijgen een leven op aarde te leiden waardoor het voor ons mogelijk zou worden even gelukkig te worden als zij. We konden nauwelijks wachten op het moment waarop wij onze Vader en onze broeder, de Heer, konden laten zien hoeveel wij van hen hielden en hoe gemakkelijk wij hen konden gehoorzamen ondanks de verleidingen waaraan de duivel ons hier op aarde zou blootstellen. En nu zijn wij dan hier op aarde — onze herinneringen aan het voorbestaan zijn met een sluier bedekt — en wij laten God en ook onszelf zien wat wij kunnen. Wanneer wij door het voorhang heen gaan, zullen wij ons over niets meer verbazen. Wij zullen ons er hoogstens over verbazen hoe goed wij onze Vader kennen en hoe bekend zijn gezicht ons voorkomt. Op dat moment, zoals president Young zei, zullen wij ons afvragen waarom wij in ons aardse leven zo dom zijn geweest.

God houdt van ons. Hij ziet ons altijd. Hij wil dat wij in onze pogingen slagen. En op een dag zullen wij weten dat Hij alles heeft gedaan voor het eeuwige welzijn van ons allen. Wij worden geholpen door hemelse heirscharen — door vrienden in de hemel, die wij ons nu niet meer kunnen herinneren, maar die hevig verlangen naar onze overwinning. Nu is het moment daar waarop wij kunnen laten zien wat wij kunnen- hoe wij ons leven aan Hem kunnen opofferen en hoe wij alle dagen en ieder uur van de dag voor Hem werkzaam kunnen zijn. Als wij alles geven wat wij hebben, dan zal Hij, de grootste van allen, ons eveneens alles geven. Als u God het beste geeft dat u heeft, dan zal Hij u het beste daarvoor terug geven.

God zij altijd met u, dat bid ik.

De macht van het getuigenis

DOOR MARK E. PETERSEN
Lid van de Raad der Twaalven

Bekering is het uiteindelijke doel van alle prediking in de kerk. Als wij ons dit niet ten doel stellen, schieten wij als leerkracht en klasseleider tekort. En als ieder van ons als leerkracht te kort schiet, schiet de hele organisatie tekort, waar het de taak betreft die wij opgelegd hebben gekregen. Onze klaslokalen en spreekgestoeltes zijn geen plaatsen die zich lenen voor openbare discussies en debatten. Zij mogen niet worden gebruikt als „klankbord” voor ideeën, interpretaties en opvattingen die de leerkracht erop na houdt.

Onze lokalen en spreekgestoeltes zijn plaatsen waar men het evangelie ontvangt. Hier wordt het hart beroerd en de ziel bekeerd tot het evangelie van onze Heer Jezus Christus.

De woorden die Paulus sprak moeten wij altijd duidelijk voor ogen houden:

„Al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden.

Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben?

Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?” (Rom. 10:13-15.)

Iedereen die onze lessen bijwoont heeft onderwijs nodig en dient verder bekeerd te worden dan hij al is. Het evangelie heeft zovele implicaties, kan op zovele manieren toegepast worden en biedt ons bovendien zoveel kennis, dat er geen sterveling is die er alles al van weet. Wij dienen allen onderwezen te worden. Zij die onze lessen bezoeken doen dat vaak, omdat zij hongeren en dorsten naar de tederen sporen van rechtvaardigheid die zij in een goede les zouden kunnen vinden. De leerkracht heeft de taak in die behoefte te voorzien door op gepaste wijze materiaal te presenteren, dat orthodox en waar is, en vrij van allerlei speculaties.

In een goede les maakt men gebruik van visuele hulpmiddelen, wanneer daartoe aanleiding bestaat, en van het gesproken woord. Verwijzingen naar de Schriften vormen een essentieel onderdeel van elke les. Onze leringen moeten authentiek zijn. Deze authenticiteit wordt tot stand

gebracht, wanneer wij in onze godsdienstlessen royaal van de Schriften gebruik maken.

Maar er is nog een factor die een rol speelt bij het bekeren van onze leerlingen. Deze factor is het GETUIGENIS. Wanneer men pasbekeerden vraagt wat op hen tijdens hun kennismaking met de kerk het meeste indruk gemaakt heeft, zeggen zij bijna altijd: het oprechte en eerlijke getuigenis van de zendeling. Wij, leerkrachten, zijn zendingelingen, en als wij de leerlingen willen bekeren tot de leringen die wij onderwijzen, dan moeten wij gebruik maken van de invloed van het getuigenis, zoals de zendingelingen in het veld doen.

„Onderwijs — Getuig — Doop!”

Dat is de weg die de zendingelingen moeten volgen. Deze methode dienen wij als leerkrachten ook te volgen.

Men hoort de laatste tijd veel over „direct” onderwijs. Het is een zeer effectieve vorm van onderwijs. Maar zelfs deze methode mist haar doel als zij niet gepaard gaat met een „direct” getuigenis, dat de leerlingen van een toegewijde leerkracht ontvangen. Wanneer de les doelmatig en overtuigend wordt gebracht, dan is er niets te vergelijken met het sluitstuk dat gevormd wordt door het getuigenis, waarin de leerkracht in alle oprechtheid verklaart: „En ik geef jullie mijn getuigenis, dat ik weet dat dit waar is.” Deze methode bekeert de niet leden, maar heeft ook resultaat, wanneer het gaat om het bekeren of het opnieuw bekeren van hen die onze lessen bezoeken.

Van het oprechte getuigenis gaat een bijzondere invloed uit; wij voelen dan de grote kracht van de Geest, die door de Heer over ons wordt uitgestort. Of wij nu als zendingelingen in het zendingsveld ons getuigenis geven, dat thuis in ons gezin doen, of in de klas . . . die kracht zal van ons uitstralen. Kunnen onze leringen waarlijk oprecht klinken zonder getuigenis? Als het getuigenis in ons hart brandt, en als we het zonder vrees en moedig uitdragen, zullen wij de juiste indruk maken. Bekeringen zullen volgen, en door die bekering zullen allen die gehoorzamen, zalig worden.

Dit is ons getuigenis!

Onderwijzen en ontvangen van het evangelie

DOOR THEO E. MCKEAN

Een van de taken die ik had, toen ik nog thuis op boerderij woonde, was het voeren van mijn vaders schapen. In de koude winter waren zij voor hun overlevingskansen afhankelijk van mij, omdat ik hen moest voeden met hooi en graan uit de voorraad die wij 's zomers hadden aangelegd.

Dat was op zich erg nuttig, maar het was toch niet te vergelijken met de lente, wanneer ik het hek kon openen en de schapen de grazige heuvels op kon leiden, waar zij hun eigen voedsel konden zoeken. Zij dromden nu niet langer bijeen, in afwachting van voedsel, maar bewogen zich vrijelijk langs de hellingen, op zoek naar het levende voedsel uit de vrije natuur, waaraan zij zich te goed deden. Tegen de herfst waren zij dan altijd dik en gezond.

Later betrad ik het zendingsveld met een dergelijke instelling: ik wilde mijn Vaders schapen voeden. Weer kende ik de vreugde van het openen van het hek, toen ik de winter voor voorbij verklaarde, verkondigde dat het evangelie hersteld was, dat er een nieuwe waarheid uit de aarde te voorschijn kwam, en dat ieder kind van God zich, wanneer het de Goede Herder volgde, aan deze waarheid te goed kon doen.

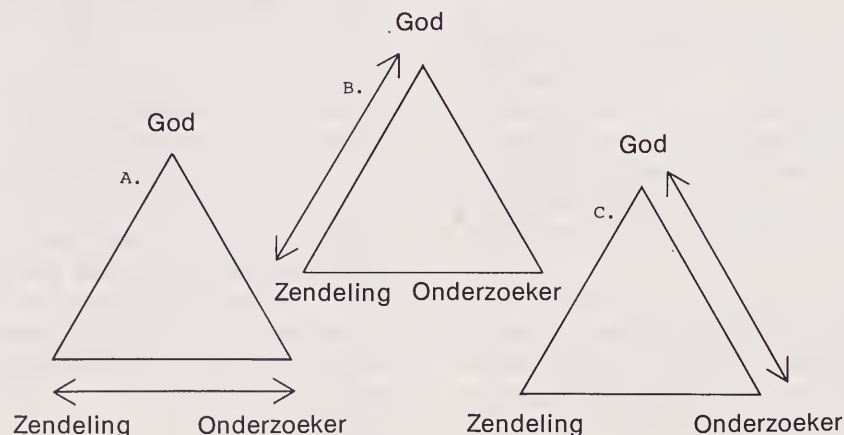
Het was voor mij erg belangrijk de boodschap die ik van God had ontvangen uit te dragen, maar ik besepte al gauw dat het voor mij veel belangrijker was de onderzoeker te brengen tot een persoonlijke studie van het woord Gods, waarin hij zou kunnen onderzoeken en leren en er door de macht van de Heilige Geest innerlijk van overtuigd zou worden dat het evangelie waar is.

Het onderwijzen en het ontvangen van het evangelie is als het voeren der schapen. Wanneer men dit proces tot een succes wil maken, moeten alle partijen actief deelnemen — niet alleen de leerkracht, maar ook de leerling, en de Geest Gods. De actieve deelname van een ieder van een ieder van hen is heel duidelijk te zien in het zendingswerk. De zendeling verkondigt een onderzoeker het evangelie en communiceert met hem in een verhouding die wij als volgt kunnen weergeven:(A)

De boodschap die wordt verkondigd is een boodschap die de zendeling van God heeft ontvangen door middel van ijverig studeren, door gebed en door deelname aan de priesterschapsprojecten binnen de kerk. Wij kunnen de verhouding zendeling — God als volgt weergeven:(B)

Wanneer daarbij nog gebruik wordt gemaakt van de invloed van het getuigenis, dan zal de boodschap van de zendeling het hart van de onderzoeker beroeren. Deze onderzoeker zal weten dat het evangelie waar is en er een getuigenis van krijgen, wanneer ook hij een persoonlijke verhouding met God, met de Schriften en met de kerk aangaat. Deze verhouding ziet er als volgt uit:(C)

Hoe belangrijk het is deze verhouding tussen de onderzoeker en God tot ontwikkeling te brengen, wordt duidelijk wanneer we de onzekere positie bekijken van iemand die slechts gedreven door de kracht van de woorden van de zendeling tot de kerk toetreedt. Zonder de zekerheid en het getuigenis die hij door de macht van de Heilige Geest ontvangt, duurt het niet lang of hij dwaalt van de rechte weg af.

Zoals het in het zendingsveld is, zo is het ook in de klas of thuis. Broeder Mark. E. Petersen heeft gezegd: „Als leerkracht zijn wij eigenlijk zendingen, en als wij onze leerlingen willen bekeren tot de stellingen die wij onderwijzen, dan moeten wij gebruik maken van de invloed van het getuigenis, zoals de zendingen in het veld doen.” (Mark E. Petersen, *Instructor*, Augustus 1970.) (Zie bijgaand artikel voor de volledige tekst.)

Door de term *zending* te vervangen door *leerkracht*, en de term *onderzoeker* te vervangen door *leerling*, kunnen wij het volgende diagram gebruiken om een aantal voorwaarden uit de drie leer/ontvang verhoudingen aan te geven. Broeder Gordon B. Hinckley laat ons duidelijk zien dat wij de zendingen „driehoek” ook kunnen gebruiken in de klas of thuis. „In de Leer en Verbonden treffen wij een geweldige tekst aan. Ik heb deze tekst tijdens de vergaderingen die ik met de zendingen in talrijke delen van de wereld heb gehouden voorgelezen. De tekst werd in mei 1831 door openbaring bekendgemaakt. Ik denk dat deze tekst niet alleen van toepassing is op zendingen, maar ook op u, die onderwijst. . . Luister naar de volgende vraag en het antwoord op deze vraag:

„,Daarom stel Ik, de Here, u deze vraag: Waartoe waart gij geordend?’

„Het antwoord op deze vraag luidt: ,Om Mijn evangelie te

prediken door de Geest, namelijk de Trooster, Die werd uitgezonden om de waarheid te onderwijzen.’

Dan volgt deze belofte aan hen die onderwijzen door de Geest:

„Daarom begrijpen hij, die predikt en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen.’ (Leer en Verbonden 50:13, 14, 23.)” (Broeder Gordon B. Hinckley, „*What Shall you Teach?*” Toespraak gehouden voor de faculteit en de staf van de Brigham Young Universiteit, op 17 sept. 1963.)

De schapen van onze Vader zijn hongerig. Welk een unieke kans wordt ons geboden hen te leiden naar de „grazige weiden” en de „rustige wateren”, waar leerkracht en leerling zich te goed kunnen doen . . . tot zij kunnen zeggen „mijn beker vloeit over” (Psalm 23.)

(De volgende artikelen uit deze serie hebben betrekking op de verschillende verhoudingen uit de bovengenoemde driehoek.)

Verhoudingen tussen degene die onderwijst en degene die onderwijs ontvangt.

VERHOUDING LEERKRACHT/GOD

Leerkracht

- zoekt en ontvangt begrip en getuigenis van de waarheid
- wordt een voorbeeld van gehoorzaamheid
- begrijpt de leerlingen en hun behoeften.
- leert het vermogen aan duidelijkheid in zijn lessen te brengen
- zet een lesschema op

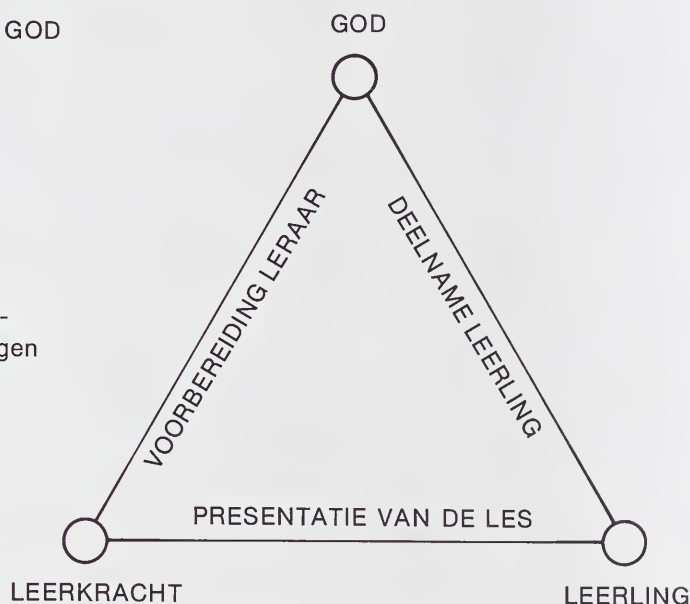
VERHOUDING LEERKRACHT/LEERLING

Leerling:

- hongert en dorst naar geestelijke zaken
- Zoekt vervulling

Leerkracht:

- Stimuleert, indien nodig, leerlingen

VERHOUDING LEERLING/GOD

Leerling:

- onderzoekt de Schriften en de woorden van de levende profeten op ware beginselen en de gevolgen van deze beginselen.
- vraagt om en ontvangt begrip en getuigenis van de waarheid en de betekenis van die waarheid.
- weet wat hij moet doen en wenst te gehoorzamen.
- gehoorzaamt en verkrijgt zijn getuigenis

— Legt het evangelie uit aan de hand van de Schriften en de woorden van de levende profeten.

— Begeleidt de leerling bij zijn persoonlijke studie.

— Controleert of de leerlingen de lessen goed begrepen hebben.

— Geeft zijn getuigenis en moedigt de leerlingen aan het geleerde in praktijk te brengen.

